

บุคคลยุคต้นวิชา

เล่ม
๒

เรื่องจริงที่เกิดขึ้นของอานูภาพวิชชาธรรมกาย
กับบุคคลยุคเดียวกับหลวงพ่อดอกน้ำ ภาณีเจริญ

บุคคลยุคต้นวิชา ๒

โดย สิงหล

บุคคลยุคต้นวิชา ๒

โดย

สิงหล

ISBN 974-90495-4-3

พิมพ์ครั้งที่ ๑ ๗ กรกฎาคม พุทธศักราช ๒๕๔๕

พิมพ์ครั้งที่ ๒ ๑๔ กันยายน พุทธศักราช ๒๕๕๑

(พิมพ์เนื่องในโอกาสครบรอบ ๙๑ ปี ของการค้นพบวิชาธรรมกาย)

ลิขสิทธิ์

ชมรมส่งเสริมการศึกษาและเอกลักษณ์ไทย

๑๗/๗๔ หมู่ ๕ ถ.สวนผัก แขวงฉิมพลี เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ ๑๐๑๗๐

โทร.๐๘-๙๔๙๑-๘๖๙๓, ๐๘-๑๘๗๐-๑๗๕๙

พิมพ์ที่

บริษัท วัชรอินเตอร์ปรีนติ้ง จำกัด

๙๐ ถ.รังสิต-ปทุมธานี ต.ประชาธิปัตย์ อ.ธัญบุรี

จ.ปทุมธานี ๑๒๑๓๐ โทร.๐-๒๙๕๘-๑๘๗๐

คำนำ

จากเรื่องราวของบุคคลยุคต้นวิชา ในเล่มแรก ซึ่งเป็นเรื่องราวประสบการณ์ในชีวิตที่ศิษยานุศิษย์ทั้งที่เป็นพระภิกษุ อุบาสก อุบาสิกา และฆราวาส ผู้เคยสัมผัส รับใช้ ใกล้ชิด กับพระเดชพระคุณพระมงคลเทพมุนี (สด จนฺทสโร) หลวงพ่อวัดปากน้ำ ภาษีเจริญ ผู้ค้นพบวิชาธรรมกาย ได้เมตตาเล่าถ่ายทอดให้ฟัง

หลังจากที่ได้ตีพิมพ์แจกเป็นหนังสือที่ระลึกในงานมูทิตาจิตพระครูมงคลพัฒนคุณ เจ้าอาวาสวัดโบสถ์ บน บางคูเวียง จ.นนทบุรี ในครั้งนั้นแล้ว ทำให้เราได้ทราบว่า เรื่องราวดังกล่าวเป็นที่สนใจของเหล่าศิษยานุศิษย์ที่ศรัทธาเลื่อมใส ในปฏิปทาของหลวงพ่อวัดปากน้ำ ภาษีเจริญเป็นอย่างมาก อีกทั้งยังเป็นแรงบันดาลใจในการประพฤติปฏิบัติธรรมของเหล่าศิษยานุศิษย์ที่ติดตามมาในภายหลังอีกด้วย รวมถึงบางท่านก็ได้ให้ข่าวสารข้อมูลเพิ่มเติม ถึงบุคคลต่างๆ ที่เคยมีชีวิตอยู่ร่วมสมัยในยุคของหลวงพ่อวัดปากน้ำ ภาษีเจริญ จึงทำให้เรามีกำลังใจในการศึกษาค้นคว้าข้อมูลของบุคคลที่เกี่ยวข้องกับหลวงพ่อวัดปากน้ำต่อไป และได้รวบรวมเรียบเรียงกลายเป็นหนังสือบุคคลยุคต้นวิชาเล่ม ๒ ขึ้นมา ครั้งนี้จัดพิมพ์เป็นครั้งที่ ๒

ทางชมรมส่งเสริมการศึกษาและเอกลักษณ์ไทย หวังเป็นอย่างยิ่งว่า หนังสือบุคคลยุคต้นวิชาเล่ม ๒ นี้ จะเป็นปัจจัยในการที่จะจรรโลงพระพุทธศาสนาอันเป็นศาสนาประจำชาติไทยและเป็นแรงบันดาลใจให้เกิดกระแสแห่งการประพฤติปฏิบัติธรรมแก่พุทธศาสนิกชนมากยิ่งขึ้น

อนึ่ง หากมีข้อมูลอันใดจากท่านผู้รู้ เพื่อเป็นการสานต่อเรื่องราวให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น ทางชมรมฯ ขอน้อมรับแนะนำสิ่งต่างๆ เหล่านั้น ด้วยความยินดีเป็นอย่างยิ่ง และขอกราบขอบพระคุณล่วงหน้ามา ณ โอกาสนี้

คณะผู้จัดทำ

ชมรมส่งเสริมการศึกษาและเอกลักษณ์ไทย
ร่วมกับศิษยานุศิษย์ หลวงพ่อวัดปากน้ำ ภาษีเจริญ

๑ มกราคม พุทธศักราช ๒๕๕๑

เกริ่นนำ

เรื่องราวทั้งปวงในหนังสือเล่มนี้
ไม่ใช่ความฝัน ไม่ใช่จินตนาการ
แต่เป็นเรื่องที่เกิดขึ้นจริง!
เป็นเรื่องที่กลั่นจากความทรงจำอันทรงคุณค่า
เรื่องจริงของผู้ผ่านการเจียรไนชีวิต
จากคำสอนของสุดยอดมหาปูชนียาจารย์ผู้เลิศ
เรื่องจริงที่สัมผัสแล้ว ทั้ง อึ้ง และ ศรัทธา
บัดนี้ เรื่องจริงเหล่านี้รอการพิสูจน์จากดวงตาของท่านแล้ว

สิงหล

๑ มกราคม พุทธศักราช ๒๕๕๑

สารบัญ

คำนำ	๓
เกริ่นนำ	๔
ธรรมเนียมสุตร โดยพระมงคลเทพมุนี (สด จนฺทสโร)	๖
คติธรรม พระมงคลเทพมุนี (สด จนฺทสโร)	๘
แม่ชีทองสุข สำแดงปั้น	๙
แม่ชีธัญญาณี สุตเกตุ	๖๘
พระพุทศาสโนโสภณ (หลวงพ่อบุณ)	๗๘
ลุงฉลอม มีแก้วน้อย	๙๒
พระครูภาวนากิตติคุณ	๑๐๕
พระเทพกิตติปัญญาคุณ	๑๑๓
พระครูปริชาปริยัติกิจ	๑๒๔
พระครูภาวนามงคล	๑๓๑
หลวงปู่เครื่อง สุภโท	๑๔๖
พระครูสังวรานุโยค (พระอาจารย์ช่อ)	๑๕๑
พระครูสมุทรภักดิ์ (หลวงพ่อบุณ อาสโร [เนตรนิยม])	๑๕๕
พระเมธีรัตนดม (อานวย ปญญาวุฑโฒ ป.ธ.๗)	๑๖๕
ลุงสังวาลย์ เทียนทองคำ	๑๗๔
หลวงปู่สุพัฒน์ ญาณเมธี	๑๘๑
ยายเพิ่ม ศรีสวัสดิ์	๑๙๒
ลุงสายัณห์ ศรีธนชัย	๑๙๙
พระภานาโกศลเถร (ธีระ ธมฺมเถร ป.ธ.๔)	๒๐๖
พระราชโมลี (ณรงค์ สุตญาโณ ป.ธ.๔)	๒๑๐
พระภานาโกศลเถร (วีระ คณฺตุโถม)	๒๑๔
สมเด็จพระสังฆราช (ปุ่น ปุณฺณสิริ)	๒๑๘

ธรรมนิยามสูตร

“ผู้เทศน์เองก็ได้ค้นคว้าหาเหตุผลเหล่านี้หนักหนาแต่ยังไม่ถึงที่สุด ไปยังไม่สุดในวิราชาตวิราคธรรม ถ้าไปสุดเวลาโรละก่อ วิชชาวัดปากน้ำ วิชชาของผู้เทศน์นี้สำเร็จเวลานั้น ภิกษุสามเณรจะต้องเหาะเหินเดินอากาศได้ทันทีทีเดียว ไม่ต้องไปสงสัยเลย ถ้าไปสุดวิราชาตวิราคธรรม เวลานี้กำลังไปอยู่ทั้งวันทั้งคืน วินาทีเดียวไม่ได้หยุดเลย ตั้งใจจะให้ไปสุด วิราชาตวิราคธรรมนี้แหละ ตั้งแต่ต้นจนกระทั่งบัดนี้ นับปีได้ ๑๒ ปี กับ ๖ เดือนเศษแล้วเกือบครึ่งละ จะไปให้สุดวิราชาตวิราคธรรมให้ได้ แต่มันยังไม่สุด แต่มันจะอีกกี่ปีไม่รู้แน่นอน ถ้าว่า สุดแล้วก็รู้ตอก ไม่ต้องสงสัยเลยรู้กันหมดทั้งสากลโลก ถ้าสุดเข้าแล้วก็ ปรบราฆ่าฟันเล็กกันหมด มนุษย์ในสากลโลกร่มเย็นเป็นสุขหมด ไม่ต้องทำมาหาเลี้ยงชีพ มีผู้เลี้ยงเสร็จ เป็นสุขเหมือนอย่างกับพระ เหมือนอย่างกับเทวดา เหมือนกับพระนิพพาน สุขวิเศษไพศาลอย่างนั้น จะได้พบแน่ละ แต่ว่าขอให้ไปสุด วิราชาตวิราคธรรมเสียก่อน

พวกเราทั้งหลายนี้ไม่ได้ไปกันเลย เฉยๆ อยู่ มัวชมสวนดอกไม้ในโลกอยู่เอง ชมรูปบ้าง เสียงบ้าง กลิ่นบ้าง รสบ้าง ก็อยู่ที่เดียวนั่นเอง ไม่ได้ไปไหนกับเขาเลย นี่พวกเราจะไปก็ภิกษุสามเณร อุบาสก อุบาสิกา จะไปให้สุดวิราชาตวิราคธรรม อ้าวไปๆ ก็เลี้ยวกลับกันเสียแล้ว ไม่ไปกันจริงๆ ไปชมสวนดอกไม้อีกแล้ว ไปเฟลิดเฟลินในบ้าน ในเรือนกันอีกแล้ว อ้าวไปๆ ก็จะไปอีกแล้ว ไปๆ ก็กลับเสียอีกแล้ว พวกเรานี่แหละกลับกลอกๆ อยู่อย่างนี้แหละ จะเอาตัวไม่รอด ชีวิตไม่พอ เหตุนี้ให้พึงรู้ว่า สิ่งเหล่านี้ไม่ใช่เรา ไม่ใช่ของเรา ไม่ใช่ตัวของเรา ก็นั่นแหละถึงจะถึงวิราชาตวิราคธรรมได้ ที่จะเข้าถึงวิราชาตวิราคธรรมนะ ต้องปล่อยชีวิตจิตใจนะ ไปรักไปห่วงอะไรไม่ได้ ปล่อยกันหมดสิ้นทีเดียว ไปรักห่วงใยอยู่ละก็ไปไม่ได้

ไปไม่ถึงทีเดียว เด็ดขาดทีเดียว ต้องทำใจหยุดนั้นแน่ จึงจะไปถูกวิราค
ธาตุวิราคธรรมได้ ต้องทำใจหยุด หยุดในหยุด ไม่มีถอยกันไม่มีกลับกันละ
นั่นแหละจึงจะไปสุดได้ ถ้าใจอ่อนแอไปไม่ได้ดอก ต้องใจแข็งแกร่งทีเดียว
จึงจะไปได้”

บทบรรยายธรรมส่วนหนึ่งของพระมงคลเทพมุนี (หลวงพ่อด
ปากน้ำ ภาษีเจริญ) วันที่ ๓๑ มกราคม พุทธศักราช ๒๔๙๗

คติธรรม พระมงคลเทพมุนี (สด จนฺทสโร)

เห็น	ใดฤมาตรแมน	ธรรมกาย
จำ	สนิพนิมิตหมาย	มันแท้
คิด	ทำเกิดหญิง-ชาย	ชูช่วย ตนแอ
รู้	ยังเบญจขันธ์แท้	แต่ล้วนจริง

ด้วยความหมั่น มั่นใจ ไม่ประมาท, รักษาอาตม์ ช่มใจ ไว้เป็นศรี,
ผู้ฉลาด อาจตั้งหลัก ฟานักดี, อันห่วงน้ำ ไม่มี มารังควาน,

ประกอบเหตุ สังเกตผล สนใจเกิด ประเสริฐนัก
ประกอบในเหตุ สังเกตในผล สนใจเข้าเกิด ประเสริฐด้นัก
ประกอบที่ในเหตุ สังเกตดูในผล สนใจเข้าเกิด ประเสริฐดียิ่งนัก

เห็นสิบแล้วเห็นศูนย์	เป็นเค้ามูลสืบกันมา
เที่ยงแท้แน่หนักหนา	ตั้งอนิจจาเป็นอาจณ
จติแล้วปฏิสนธิ	ย่อมเวียนวนอยู่ทั้งสิ้น
สังขารไม่ยียน	ราศีสิ้นเป็นตัวมา

พายเถอะนะเจ้าพาย	ตลาดจะวายสายบัวจะเนา
ไซ้ไม่แกกฏแจไม่ไซ	จะไปได้อย่างไรกันละเจ้า

แม่อีทองสุข สำแดงปั้น

แม่ชีทองสุข ลำแดงปิ่น

จากการเดินทางไปสัมภาษณ์บุคคลยุคต้นวิชาหลายๆ ท่านต่างกล่าวถึง แม่ชีทองสุข ลำแดงปิ่น และแม่ชีจันทร์ ขนนกยูง ซึ่งเป็นศิษย์คนสำคัญของหลวงพ่อดปากน้ำ ภาษีเจริญ เป็นหัวหน้าเวรทำวิชาที่คลุกคลีอยู่ด้วยกัน ทั้งแม่ชีจันทร์ และแม่ชีทองสุขนั้น กล่าวกันว่าเป็นสหธรรมิกคู่บุญกันเลยทีเดียว เพราะนอกจากจะพักอยู่ด้วยกันแล้ว ยังมีสายสัมพันธ์ที่เกี่ยวเนื่องกันอย่างแน่นแฟ้น มีทั้งความเป็นศิษย์ อาจารย์ เพื่อน และพี่น้องที่ดีต่อกัน ไม่เคยทอดทิ้งกันเลยจบจนวาระสุดท้ายของชีวิต แม่ท่านทั้งสองจะต่างกันด้านบุคลิก และมีความเป็นมาที่ต่างกันก็ตาม แต่ทั้งสองท่านก็ร่วมใช้ชีวิตในโรงงานทำวิชามาด้วยกันจบจนหลวงพ่อดปากน้ำได้ละสังขารไป จึงทำให้ประวัติบุคคลยุคต้นวิชาทั้งสองท่านนี้เป็นชีวิตที่น่าเจาะลึกและน่าศึกษาเป็นอย่างยิ่ง

ชีวิตแม่ชีทองสุข

คุณแม่อาจารย์ทองสุข ลำแดงปิ่น เกิดเมื่อวันที่ ๑ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๔๔๓ ณ บ้านสะพานเหลือง (บริเวณที่ตั้งโรงงานยาสูบ ๒ ในปัจจุบัน) เขตบางรัก กรุงเทพมหานคร เป็นบุตรสาวของนายร่ม - นางวัน (ไม่ทราบนามสกุล) บิดามารดา นั้นนับได้ว่าเป็นผู้มีฐานะดีผู้หนึ่ง ซึ่งมีบุตร - ธิดารวม ๕ คน โดยคุณแม่อาจารย์ทองสุข ลำแดงปิ่น เป็นลูกคนที่ ๓

แม่ชีทองสุข ลำแดงปิ่น

จากที่เคยอยู่ร่วมกันอย่างมีความสุขในครอบครัว ต่อมามารุสม

ร้ายแห่งชีวิตก็ย่างกรายเข้ามาอย่างไม่คาดคิด ดังที่คุณแม่อาจารย์
ทองสุขได้เล่าให้ศิษย์ฟังว่า

“เกิดขึ้นต้นเป็นเชื้อเจ้า ข้างพ่อเป็นลูกเศรษฐีแต่เดิมมาตอน
เล็กๆ จะมาเกิด แม่มีเชื้อเจ้าแต่ที่นี้ยากจนลง จึงต้องล้มสกุลเจ้าจาก
ที่มีเชื้อวังหน้าก็พากันอพยพมาอยู่สวนบางกะเจ้า เพราะกลัววงศ์
สกุลของเจ้าจะตกต่ำ ฝ่ายพ่อเป็นลูกเศรษฐี ปู่ชื่อด้วงเป็นเศรษฐีที่
หัวลำโพง มีที่ดินมากมายเงินทองก็มาก ทองคำก็ใส่กระຈาด
กระเดียดเขียว เงินก็ดวงเป็นกระบุง ขันใส่บาตรก็เป็นทองคำ
เกิดมาก็มีพี่เลี้ยงนางนม มันเป็นกรรมพอกอายุได้ ๕ ขวบพอก็ตาย
พ่อตายได้เดือนหนึ่งแม่ก็ตายอีก ตอนนั้นน้องยังเล็ก กินนมอยู่ น้องคน
เล็กได้สัก ๒ เดือน พอแม่ตายแล้วเครื่องแต่งเนื้อแต่งตัวที่แม่แต่งให้
ผู้ใหญ่ปู่กับย่าเขาก็ถอดเอาไปหมด แล้วเขาก็มาขนเอาของออกจากบ้าน
ไป จำได้ว่าเงินทองของแม่ที่มีอยู่ ย่าเขาเอาดวงกะลาแล้วก็นับ จำได้ว่า
ตอนแม่เสียนั้นเข้าใจว่าแม่นอนหลับ แม่หมดลมเวลาประมาณ ๒ ยาม
ปู่กับย่าก็อุ้มเอาตัวฉันกับน้องมาที่บ้านปู่ มดมันตอมแม่ตอมปากตอมตา
สำคัญว่าแม่นอนหลับไม่รู้ว่ามีแม่เสีย ก็มาเช็ดถูหน้าปิดมดให้แม่ แล้วก็ลง
มาวิ่งขึ้นวิ่งลงอยู่อย่างนั้น พอตกเย็นเขาก็รดน้ำรดทำเอาแม่เผลอ พอ
สวดเสร็จก็เอาแม่ไปไว้ที่วัดไตรมิตรหรือวัดสามจีน ไปนั่งรอแม่ที่หัวสะพาน
เมื่อไหร่แม่จะมา แม่ไปไหน ไม่กลับมาสักที ก็จูงน้องไป มีพี่ชายหนึ่งคน
พี่สาวหนึ่งคน มีน้องรองลงมาอีกสองคน ก็คอยแม่และพ่อไม่เห็นมาสักที

ต่อมาลูกก็เอาพี่สาวกับน้องไป ฉันไม่รู้ว่ามีเขาเอาพี่สาวกับน้องไป
เข้าใจว่าเขาพาไปเที่ยว ก็คอยเขาไปวันหนึ่งก็แล้ว สองวันก็แล้วจน
เดือนหนึ่งก็แล้ว เขาก็ไม่เอาพี่สาวกับน้องมาส่ง นั่งน้ำตาไหลคอยดู
พี่สาวกับน้องที่หัวสะพาน มีชนมก็เก็บเอาไว้ให้น้อง คอยน้องเท่าไรๆ
ก็ไม่เห็นมา ที่แท้ลูกเขาเอาไปแล้ว น้องคนนั้นเป็นน้องชายที่รักมากที่สุด

ตัวของฉันเองประมาณ ๕ ขวบ

มีแม่ผมชื่อ พุ่ม พอหมดบุญพอกับแม่แล้ว แยกกับผมเขามาขาย แม่ผมยังนึกถึงบุญคุณพอกับแม่ของฉัน เห็นนั่งหน้าจ้อยอยู่แก็กก็สงสารเป็นห่วง หาบขนมไปมือหนึ่งจับคานไว้ มือหนึ่งก็จูงเราไป ก็เดินตามต๊อกๆ เขาไปขายที่ไหนก็เดินตาม นุ่งผ้าชิ้นผืนหนึ่ง บางทีเอาผ้าชิ้นสะพายบ่า เราก็เดินแก้ผ้าไป ทิวโหยจะขอขนมแม่ผมกินก็ไม่พูด เดินไปแดดก็ร้อนจะขอขนมกินก็ไม่ขอ สอนตัวเองว่าเราไม่มีพ่อแม่ เราทิวก็ทนเอาไม่ขอเขากิน แม่ผมก็ไม่รู้ว่าเราทิว พอถึงเวลาก็ส่งข้าวเหนียวหน้ากึ่งให้แล้วแก็กวางถาด นั่งลงให้กินข้าวเหนียวสองห่อ แก็หาน้ำมาให้กินแล้วก็จูงต่อไปอีก หาบไปจูงไปร้องขายขนมไปด้วยจนกว่าจะเย็นจนกว่าจะหมด กลับมาก็อาบน้ำอาบท่า ทาขมิ้นให้แล้วก็เอาไปส่งเรือนปู่

ปู่พอเห็นหลานนั่งหน้าจ้อยก็บอกกับแม่พุ่มว่า อย่าเอามาขายไปเลย แดดมันร้อนสงสารมันหน้าดำหน้าแดงกลับมาก็นั่งทำตากะหลกๆ แม่พุ่มก็ไม่กล้าเอาไป เอาขนมเปียกปูนไว้ให้หนึ่งห่อแล้วก็หาบของไปขาย

วันหนึ่งปู่กับย่าไม่อยู่ ลุงเขาก็เอาน้องมาล่อให้ฉันไปอยู่ด้วย ให้ไปอยู่กับลุงอีกคนหนึ่ง ใหม่ๆ เขาก็เลี้ยงดี ประมาณเดือนหนึ่งก็มีความสุขอยู่ เขาจะให้เราคืนกับบ้าน อยู่ประมาณเดือนป้าสะใภ้ก็ใช้ตักน้ำ ๕ ขวบเท่านั้นก็ตักไหเล็กๆ ที่จะพอไหวเอามาใส่โอ่งให้เขาทีละนิดๆ บางครั้งน้ำก็เต็มโอ่ง ใช้ให้กวาดบ้านถูบ้าน ไกวน้องจนประมาณ ๗ ขวบ ลุงเขาก็โดนพอประมาณ ๒ ขวบกว่า ถ้าลูกเขาร้องให้ ป้าสะใภ้ก็มาตี เขาหาว่าเรารังแกลูกเขาแต่ที่ไหนได้เรากลัวเขาแทบตาย ของอะไรที่เขาไม่ส่งมาให้กับมือก็ไม่กล้ากินของเขา ทุกสิ่งทุกอย่างนอกจากข้าว เขาเรียกให้กินจึงจะคว่ำชามไปคดข้าวกิน ป้าสะใภ้ดูแลเชียวนะ

ไม่เคยเห็นคนดูร้ายปานยักษ์เช่นนี้ ก็สอนตัวเองว่าของสิ่งอันใดเขาไม่หยิบมาส่งให้ถึงมือแล้วเราไม่ต้องกินของเขาเนะสอนตัวเอง

มาตั้งแต่เด็ก มาอีกวันหนึ่งลูกเขาตื่นมามันซื้ออันร้องไห้จ้าเชียว เขาก็หาว่าเรารังแกลูกเขาร้องไห้ เขาจับได้ก็หักคอเชียว เผิณน้องชายของลุงอีกคนเดินผ่านมาเห็นป้าสะใภ้กำลังหักคอ เขาก็ว่า “เอ้อ...ไปหักคอลูกเขาอย่างนั้นถ้าเผิณลูกเขาตายไปละก็ ปู่เขาเป็นเศรษฐี นะ ถ้าเขารู้ว่าหักคอหลานเขาตาย เขาฟ้องเอานะจะบอกให้” ตั้งแต่นั้นมาป้าสะใภ้ก็ไม่กล้าหักคอใช้แต่ตบหน้าหรือตีเอา ก็ร้องไห้เวลาเจ็บแล้วก็สอนตัวเองว่า เราพ่อแม่อีกไม่มี ใครเล่าจะเวทนาเรา สอนตัวเองได้แค่นี้

อีกวันหนึ่งลูกเขาร้องไห้จะกินมะพร้าวอ่อนบนต้น เขาก็ใช้ให้ขึ้นไปบนต้นมะพร้าว จะนั่งผ้าขึ้นไปก็กลัวผ้าขึ้นจะไปเกี่ยวกับหนามเลื้อยน ก้าวผ้านั่งจะดูเอาตกลงมา ต้องแก้ผ้าขึ้นเวลานั้นประมาณ ๗ ขวบขึ้นไปก็เพียรใช้ปลอกใส่เท้า ปลอกกล้วยผูกเป็นเปลมะพร้าวสูงโซอยู่ไม่ใช่เตี้ย ขึ้นไปบนยอดมะพร้าวแล้วปลิดลูกมะพร้าวโยนลงมาข้างล่างได้สัก ๕-๖ ลูก ขาลงลงไม่ได้กลัวจะตก ขึ้นไปบนยอดมะพร้าวอยู่เกือบครึ่งชั่วโมง ลุงน้องชายลุงที่เลี้ยงเรามาเจอเข้า เขาก็แหยงขึ้นมองดูยอดมะพร้าวกลัวเราจะตกลงมาตาย ก็ไปเอาผ้ามาพาดรับจึงลงมาได้

ต้องกวาดบ้านถูบ้านให้เขา ลูกเขาวางไม้ได้ต้องใส่เอาไว้ ถ้าวางเขาร้องแม่เขาได้ยินก็จะตีเราอุ้มใส่เอวปวดท้อง เขาก็ต้องยืนเหยียวถึงเวลาบางทีแม่เขาก็เลี้ยง เราก็กินข้าว ตัวนิดเดียวต้องกลืนครกมารองเท้าจะส่งๆ สี่ขวบถ้าสี่ไม่เสร็จก็ไม่ได้กินข้าว พอหิวก็ต้องไปเอาข้าวที่สีมาเป่าเอาเกลบออกแล้วก็กิน กินข้าวกลืนแล้วก็กินน้ำตามไป พอพระเคาะระฆังต้องลุกขึ้นหุงข้าว ตัวก็เล็กเวลาจะดมหม้อข้าว หม้อข้าวเดือดทีพลั๊กๆ หม้อมันใหญ่เราจะยกยังงี้ ต้องเอาน้ำใส่ลงไปแล้วมันก็ไม่เดือดเราก็กิน ต้องขึ้นไปยืนบนหัวเตาไฟถึงจะยกได้ เสร็จแล้วถ้ามีปลาปักปลาไว้ให้ แกงไม่เป็นถ้ามีหม้อแกงก็อุ่นให้ ตีสีพอสว่างก็คว่ำ

ไม้คานไปหาน้ำตามเขา ทำน้ำตาลมะพร้าวมาเทใส่กะทะให้ มาติดไฟ กะทะใหญ่เอาน้ำตาลใส่กล่อ่งให้เอากะบอกมาล้างแล้วก็ขึ้นมากินข้าว สายเขียวไล่คอดไล่กัวเขียว

บางทีมีใครมาจ้างขึ้นมะพร้าวเราก็เอาลูกเขาไปด้วย เลี้ยงลูกให้ เขาเพื่อไม่ให้มาตีเรา ไปรับจ้างขึ้นหมาก ๔ ต้นเพื่องหนึ่ง กว่าจะได้เพื่อง หนึ่งเกือบตายเอาน้องให้คนจ้างเขาอุ้มไว้เก็บตังค์ไว้ทีละเพื่อง บางที รับจ้างเขาได้สลับข้างเพื่องก็เก็บเอาไว้ เวลาป่าสะใภ้ไปตลาดเราก็ฝาก สตางค์ ที่รับจ้างขึ้นมะพร้าวมาเอาไปฝากป่าสะใภ้ซื้อเสื้อซื้อผ้าถุง เขาซื้อ กางเกงขาก๊วยมาให้ผ้าดิบย้อมดำถุง เสื้อก็ซื้อเสื้อร้อยแขนไหมพรมดู แล้วนำทุเรศเหลือเกิน แขนเหมือนเสื้อแขนยาว เสื้อชั้นในนะป่าสะใภ้ เขาซื้อมาให้ลูกขอตานยังแต่งดีกว่าเรา ก็ดำริในใจว่าเขาซื้อเสื้อมาให้เรา เหมือนกับมาใส่ให้สุนัข เราก็นึกในใจแต่ไม่กล้าพูดกลัวเขา แล้วก็เอา กางเกงมานุ่งมันอยู่อย่างนั้นเขาก็ไม่ซื้อให้ บางทีปีหนึ่งนุ่งกางเกงขาก๊วย สองตัวผลัดขาดแล้วก็ขาดอีก

ผีเกล้ง

แล้วพอนอนกลางคืนก็มุ้งเล็กๆ นอนอยู่คนเดียว บ้านเขาหลัง ใหญ่สองคนผัวเมียกับลูก เขาก็นอนในห้องใส่กลอน เรานอนข้างนอกที่ หอนั่งคนเดียว มุ้งก็หลังสิ้นนอนไปยุ่งกินรันทัดแซด เขาไม่ปรารมภ์ เขาจะมากล่าวจะหลับจะนอนยังไง ผ้าผ่อนมันจะมีไม่มีไม่ปรารมภ์ ใจดำ แท้เขียวป่าสะใภ้ประดุจประดั่งว่าน้องๆ ยักษ์ นอนกลางคืนจะเป็นผีหรือ เทวดาก็ไม่ทราบจับเรามากเราทุกวัน ลากไปประมาณสักครึ่งเส้นเอาไป ทิ้งตมทางโน้น เราก็ร้องเสียงกรีดรู้ว่าผีมันลากทุกคืน ร้องกรีดแล้วก็ คลานเข้ามุ้ง ลุงเขาก็ลุกขึ้นมาถามว่า “มึงร้องทำไม” เราไม่พูด ถ้าม ะให้ตายเราก็ไม่พูด เขาตีตจนแตก บางทีจนเลือดไหล ทนเอา ร้องให้

ก็ร้องไม่ดังที่ไม่ตอบเขาเพราะว่าอะไร เพราะเรากลัวผีจะว่าเราปากบอน
ทนมันเอาไม่พูดจะดีกว่าให้ตีไป พอเข้านอนคลุมโปงเลยนอนหลับแล้วแต่ผี

ผีสงสาร

มีวันหนึ่งฝนตกใหญ่ ฝนตกกลางคืนมีมันสงสาร เป็นความ
จริงพูดแล้วก็ไม่น่าเชื่อ ผีมันรองน้ำให้เต็มทุกโถ่งๆ ถูกระดานครัวไว้
ให้ใหม่เอี่ยมเขียว เข้าขึ้นน้ำเต็มทุกโถ่ง ครัวก็เอากากมะพร้าวธูปไว้
ให้เสียม ป่าสะใภ้เขาก็ชมหลานเรามันขยันเหลือเกิน กลางคืนมัน
รองน้ำให้เต็มทุกโถ่งกระดานมันถูสะอาด เราไม่พูดสักคำนึกในใจว่า
จำงักไม่ลุกหรอก กลัวผี ไอ้ผีลึกลับทำให้ นึกในใจผีมันเวทนาสงสารกรรมัง
มาทำให้หนหนึ่ง หนที่ ๒ - ๓ ผีมันก็ทำให้ วันหนึ่งพระเคาะระฆังผีมัน
นอนอยู่ข้างๆ มั่ง เราก็นึกว่าลุงเขามาอนเราก็ดีใจเข้าไปเบียดเขายิกๆ
เขียว เตี้ยมมากระซอกหมอนที่หัวไปแล้วไปนอนสูบบุหรี่ป๊ๆ พอเคาะ
ระฆังต้องลุกขึ้นหุงข้าวดีสี

แล้วพอจุดตะเกียง อ้าว...ไม่มีใคร มีแต่หมอน ผีดูจริงเขียว
พอลุกหุงข้าวก็ตำครกเปล่าทุกคืน ตำทำไมตำเป็นเพื่อนผีเพราะกลัว พี่
น้องข้างแม่ชื่อยายจับ แก็กถามว่าป๊ๆทำอะไร แกงอะไรเสียงโหลกน้ำพริก
ทุกคืน “เปล่าค่ะ โหลกครกเปล่าๆ” แก็กหัวเราะนิ่งไปไม่ถามว่าอะไร
ป่าสะใภ้ถ้าไม่ได้ดังใจก็เอาสากระเบือตีหัวป๊ๆ เสมอกันอย่างนั้น ไม่
ต้องนับดีด้วยสากระเบือ ไม่ดับปลาดุ้นฟันดีจริงเขียว ถ้าชี้เกียจ
เหมือนเด็กสมัยนี้ตายเขียวกระดูกออกนอกเนื้อ วันหนึ่งเขาใช้ให้เก็บผัก
ตำลึงในสวนยาง แคนี่ก็ไม่ถูกใจให้ไปเก็บมาอีก เก็บมาแค่นั้นก็ไม่ถูกใจ
เขาเอามะพร้าวที่ปอกแล้วทุ้มใส่หัวโพละเลือดไหล เราก็กะมือลูบเลือด
น้ำตาไหล

วันหนึ่งลุงไปปากลัด พระประแดง เราไปเล่นกับเพื่อนกับพี่

น้องกันห่างๆ ประมาณ ๓ ชั่วโมงเห็นจะได้ ป้าสะใภ้ไม่พูดไม่เรียกไม่บอกเล่า ปิดโธ่! ตั้งแต่อยู่กับเขาเพิ่งจะไปเล่น ปกติเราไม่ได้ไปเที่ยวเล่นเหมือนคนอื่นเขา พอสามีเขากลับมาจากปากลัด เมียเขาก็บอกกับผัวเขาเชียวว่า เราไปเล่น ๓ ชั่วโมงแล้วยังไม่กลับบ้าน ลุงไม่ฟังเสียงเชื่อเมียเขาก็ไปเรียกเอาไม่ไปด้วยตั้งใจให้เราให้ตายคาที่ เขาไล่กวตเรตั่ง ๓ ชนิดสวน ริ่งหนีถ้าไม่หนีคงตาย ริ่งไปเจอบ่อไปจนมุมตรงบ่อ เขาจับได้ตีเพี้ยะ เพี้ยะหนึ่งเลือดกระฉูด ตีใกล้ๆ ทำน้ำเขาลากมาตีทำน้ำริมแม่น้ำเจ้าพระยา ตีอยู่ตั้งชั่วโมงเขาก็ยังไม่พัก เกือบสลบแล้ว จะเป็นว่าพี่น้องคนใดจะมาห้ามปรามก็ไม่มี ป้าสะใภ้ก็นั่งดูผัวเขาตี ยายพิมเห็นว่าเราทำงานงกๆ ไปเที่ยวเล่นวันเดียวเท่านั้น แกก็เลยบอก “ไอ้ทิดสุข มาดูจะช่วยตี” แกก็ลากไม้มา ยายพิมแกเห็นว่าเรานะ เลือดสดหมดทั้งตัวแกตีแปะๆ ทั้งไม้แล้วแกก็ไป ลุงเขาก็ตีต่อแล้วก็โยนลงไปในแม่น้ำเราก็ตะกายขึ้นมา เขาก็ตีอีกโยนลงไปในแม่น้ำอีก น้องสาวของแม่ท้องเดียวกันเขาก็ไม่พูดอะไรไม่มีใครห้ามปรามเกือบสลบ ป้าสะใภ้ก็นึกละอายใจขึ้นมาพาไปอาบน้ำทาขมิ้น มันแสบเนื้อล้นตึกๆ แล้วก็จู๋มมือมานบนเรือนสลบเลยตั้งแต่เย็นจนสองยามจึงฟื้นขึ้นมา

อีกวันหนึ่งลูกของเพื่อนลุงเขาเอามาฝากไว้ ทิดมันกินหรืออะไรไม่รู้เน่าหมดทั้งตัว ป้าเขาให้กินข้าวที่ตำกับมะพร้าวคั่วให้กินทุกวัน ถ้ามีปลาแห้งก็ให้บ้างเราก็ดูเด็กคนนั้น แหม...จะให้กับข้าวกินให้ชื่นใจบ้างไม่ได้หรือ เด็กเป็นผู้ชายไว้ทางแกละ เราก็ตักไปลองกึ่งที่ท้องร้องมาก็รีบแกง “นี่แกงส้มนะ ตักให้คตข้าวให้ริบๆ กินนะ เอ็งริบๆ กิน เดี่ยวป้าสะใภ้มาเห็นเขาจะตีซ้ำ” ไอ้เด็กคนนั้นก็รีบกิน กินได้สักครึ่งท้องป้าสะใภ้มาเจอจะเข้า เขาไปบอกกับผัวเขา ลุงมาถึงก็ว่า “มึงรักไอ้แกละนั้นหรือ มึงจะเอามันเป็นผัวหรือ เด็กตัวนิดเดียวมึงจะเอาอะไรปรนนิบัติมัน” ว่าไปโน่น เราก็มั่วอะไรเสียงเขาได้เสียเมื่อไหร่ จะได้ตบลิ้นห้อย เขาก็

ลงโทษไม่ให้กินข้าวเราก็กินเพราะทำงานนี่ก็ไปฟันมะพร้าวอ่อนมาอันหนึ่งสัก ๗ - ๘ ลูก เอาน้ำทั้งกินเนื้อหมด กินจนอ้มแล้วเอาเปลือกหมกท้องร้องไม่ให้กินข้าวก็ไม่ทุกข์ กินมะพร้าวอ้มแล้ว ต้องตำข้าวสารทุกวันเอาไปบรจสองใบตัวจะได้สูงจะได้ตำข้าวเสร็จ ตำไม่เสร็จก็กินข้าวสารอย่างทีบอก ถ้าเห็นน้ำตาลล้างกระบอกเสร็จแล้วถ้าโดนตำอีกวันนั้นจะไม่ได้กินข้าวต้องกินข้าวสาร เป่าข้าวสารเอาร้าออกแล้วก็กินข้าวสารถึงเพียงนั้น ป่าสะใภ้ทำรูลอยอยู่อย่างนั้นเวลาประมาณนานหลายปี

วันหนึ่งผีหลอกขนาดหนัก เป็นพระใส่หมวกเจ็กครองผ้าเดือนหงายพอจะมองเห็นบ้าง นอนที่หอนั่งเราก็กตใจผิมนเดินเข้ามาหาในมุ้งเราก็ร้องกรี๊ดผีกก็หายไป ลุงก็มาตีเราเกือบตาย ถามเท่าไร ก็ไม่พูดคราวนี้เอามุ้งเอามานขึ้นไว้ เปิดหน้าต่างไว้ คราวนี้ผมยาวเชียวชะโงกหน้าต่างมาหลอก จะตายก็ตายเถอะไม่เสียตายแล้วชีวิต อยู่ก็ทรมานพ่อแม่ก็ไม่มีใครก็ไม่เมตตาเราตายก็ตายเถอะ รุ่งขึ้นอีกวันเจ็บแทบตายผมไม่มีกล่าวถึงแม่ที่ตายไปน้องกับพี่ก็ลำบากเหมือนกันแต่ไม่เท่ากับเรา แม่เป็นปีศาจมาดูดน้ำสาว “กองๆ ลูกกูนะมึงเลี้ยงไม่ได้ กูจะเอาลูกกูไป” เป็นปีศาจมาพูด พอรุ่งขึ้นอีกวันน้องชายที่ชื่อลำเภา ตกลงไปในท้องร่องนอนบนเรือแต่ตกลงไปในท้องร่องน้ำลึก ๓ นิ้วเห็นจะได้ ครว้หน้าตายได้ไม่มีใครรู้ น้องนอนกับพี่สาวบนเรือตกลงไปตาย เข้ารุ่งขึ้นพี่สาววิ่งมาบอก “ป๊ายๆ น้องตายแล้ว” พอเขาบอกน้องตายแล้วเกือบจะเป็นลมวิ่งมาดูล้องให้เกือบจะเป็นลม ไหนจะห่วงบ้านกลัวป้าสะใภ้จะมาตีเราอีก พอตกปายลงเขาเอาน้องมาห่อเมาะ เขาจะเอาไปเผา เวลาเขาเอาไฟใส่จะเผาเราจะได้กระโดดขึ้นไปบนเชิงตะกอนว่า โอ...ตัวเราทำไมไม่ตายทำไมน้องจึงตาย นึกในใจว่าให้น้องมาเอาพี่ไปอีกคน ความรักน้องถึงเพียงนั้น ตัวของเราไม่โตเท่าไร

พอเผาน้องกลับมาอีก ๔ - ๕ วัน ปู่มาจากกรุงเทพถามหาพี่สาว

ปู่บอก “ไม่ได้เอ็งเอาหลานเข้ามาแล้ว ข้าจะเอาหลานของข้ากลับไปบ้าง” ปู่เป็นห่วงแก่มากแล้วถือไม้เท้ามา ลุงเขาก็กจัดแจงเอาเราเข้าครัว “ถ้าปู่มีเงาถามว่าจะมาเอามึงไปมึงจะว่ายังไง มึงจะบอกว่าจะอยู่กับลุงหรือจะอยู่กับปู่ ถ้าถามทุกซ่ซมมึงต้องบอกว่ามึงอยู่สบาย ถ้ามึงบอกว่าจะไปอยู่กับปู่จะดีให้ชักเชียว” เขาเอาเข้าไปหาปู่เราก็บอกว่า “ฉันไม่ไปหรอก ฉันจะอยู่กับลุง” เพราะกลัวเขาจะตีสลบอีก ปู่ก็เอาแต่พี่สาวมากรุงเทพฯ ประมาณ ๑๕ วันปู่ก็ตาย

ปู่ตายก็มีหนังสือมาบอกว่าให้เอาหลานไปเผาปู่ ลุงจึงจำเป็นต้องให้ไปเพราะว่าเป็นความความตายมันเป็นใหญ่ เขาก็ให้ไป ให้เงินไป ๓ บาท เงินของเราก็มียาบ้าง เขาให้นุ่งผ้าสีกดกมะขามใส่เสื้อชั้นในยังกับเสื้อชั้นนอก นุ่งเสื้อดกทุเรศทุรังความที่ป่าสะใภ้ใจร้ายขนาดนั้นให้ซื้อกับข้าวมาฝากด้วยให้เงินไป ๓ บาท เราก็ก็นั่งข้างพ่อก็แลเห็นเด็กม่อกล่อม ม่อกล่อมเชียว อย่างกับขี้ข้า เขามองดูแล้วบอกว่า ผ้าไม่มีจะนุ่งหรือหรือ ก็บอกว่ามีอย่างนี้นุ่งมา มีผ้าแถบไปผืน เขาก็ให้ผ้าขาวนุ่งไปเผาศพปู่ที่วัดไตรมิตร (วัดสามจีน)

ไปเผาแล้วก็ซื้อกับข้าวกับปลาใส่คอเรือไว้พอลกลับมาจากเผาปู่ก็มาไหว้ที่หอวังพระ ปู่เป็นเศรษฐีมีหอพระที่บูชาอยู่หลังหนึ่ง แต่คนเดินผ่านไปมาต้องผ่านหอนี้เราก็อธิษฐานเรียกพ่อแม่ปู่ย่าตายายให้มาช่วย ลูกอยู่ที่นั่นป่าสะใภ้ทารุณนัก กว่าจะได้กินได้นอน หวงแผนได้รับความลำบากที่สุด ขอให้ปู่ย่า พ่อแม่กับพระช่วยด้วย พอพูดแล้วก็ยืนอยู่หน้าหอพระ ใครๆ เดินร้องเรียกหาก็ไม่เห็นเรา ลุงเผาแล้วเราก็จะกลับบ้าน อาภักดีเดินไปหลีกไปหลีกมาก็ไม่เห็น เรายืนจ้องเราเห็นเขาเดินไปเดินมา อาภักดีว่ารำรวยเหมือนกัน ลุงก็ด่าข้างอา ด่าทำทนายว่าเอาไปคนหนึ่งแล้วยังไม่พออีกหรือจะเอาอีกคนหรือ พี่น้องข้างพ่อก็บอกว่าข้าไม่ได้ชักชวนหลานเอ็งไว้ ความจริงเขาก็ไม่ได้ชวน ก็ด่าทำทนายอา

อาร์เคียงขึ้นมาก็บอกว่า เอ้า...ถ้าไม่ชอบใจก็ไปฟ้องเอา ถ้าขึ้นด่าจะเอา อีฐ่มให้เรือแพแตก หัวร้างข้างแตกเดี๋ยวนี้ อาได้ทำทายเป็นเหมือนกัน เพราะว่าลุงได้ล่วงเกินพี่น้องข้างพ่อมาก ตกลงลุงเห็นว่าเขาเอาจริงก็เลยกลับบ้าน

ครูก็ออกมาจากหน้าพระเขาสวม “มึงไปไหนมา เขาเรียกหามึง ได้ยินไหม” บอก “ได้ยิน” “ทำไมมึงไม่มาน” ไม่ตอบ “มึงไปอยู่ไหนเขา ถึงไม่เห็นมึง” “ก็ยืนอยู่หน้าพระใครๆ หลีกฉันไปหลีกฉันมาไม่เห็นฉัน ต่างหาก” เขาไม่ให้อยู่บ้านเขา เขาไล่เขยวนะ พี่น้องพ่อไล่หมดก็คนก็ คนเขาก็ไล่หมด พี่สาวของพ่อท้องเดียวกันเขาไล่เขาไม่ให้ขึ้นบ้าน เอาอีกแล้วกรรมของเราอีกแล้วเขาไม่ให้ขึ้นบ้านแล้วนี่ เราก็ก่อนขึ้น นอนใต้ถุน เลยมิเรือนผูกอยู่ เด็กมันเล่นหอยแครงใส่ไว้ครึ่งคองเรือ นอนบนหอยแครง นั้นนะกลางคืนยุ่งก็กัด กรุงเทพาๆ ยุงมันชุมก็แก้เอาผ้าสิดอกมะขามนึ่ง ยุงก็ชุม อยู่อย่างนั้นทุกวันอยู่เกือบประมาณเดือนหรือเดือนหนึ่ง นอน อยู่ใต้ถุนทุกวันนอนบนหอยแครง ถึงเวลากินข้าวพี่สาวก็เอาขามใส่ข้าว เขยวนะมีอะไรก็หยอดๆ แล้วก็ส่งมาที่เขาเทน้ำคร่ำ ส่งมาให้ ก็เรียกน้อง ให้มารับขามข้าว ก็รับขามข้าวนั่งกินอยู่ใต้ถุน พอกินเสร็จแล้วล้างถ้วย ล้างขามส่งให้เขาไปทางช่องนั้นอย่างนั้นทุกวัน พี่สาวเอาข้าวลอดรองให้ กินทุกวันมีสตางค์หรือมีขนมพี่สาวก็เอามาแบ่งให้กิน

ทีนี้เราก็นึกในใจว่า แหมเรานี้แสนที่จะทรหดแสนที่จะลำบากจะเป็นพี่น้องคนใดเขาก็ไม่เมตตาเราเลย จะไปขึ้นบ้านใครเขาก็ขับไล่เราทุกวัน เราจะอยู่ไปไย อยู่ไปก็ลำบากเปล่าๆ จะไปอยู่ไปกินที่ไหนเขาก็ไม่ให้เรา ขึ้นบ้าน เราต้องนอนใต้ถุนอยู่กับหอยแครงทุกวัน เราจะทรมาณชีวิตอยู่ได้หรือ อย่างนี้ที่นี้ทำใจ ครว้าผ้าแถบไปเลยจะไปผูกคอตาย แล้วเดินไป หลังบ้านปู่ก็มีลูกอาอยู่คนหนึ่งกำลังเลี้ยงน้อง ถ้าจะไปไหน เอ็งเอาผ้า ห้อยคอเอ็งจะไปไหน เราเดินไปหลังบ้านไปหาต้นไม้ใหญ่จะผูกคอตายแล้ว

เอ็งจะไปไหนนั่นนะ เราก็ตอบไปว่าเรานะไม่ร่ำรวยเหมือนอย่างกับเจ้านี่ เจ้าจะร่ำรวยกินก็เป็นสุขนอนก็เป็นสุข ข้าทาสหญิงชายก็มีใช้ เรานี้ยากจนเรากินก็ต้องกินใต้ถุน เรานอนก็ต้องนอนใต้ถุน เราจะไม่อยู่เราจะตายแล้ว เราจะไปฆ่าตัวตาย บอกกับพี่น้องเช่นนั้น แล้วเราก็ตีเดินไปหลังบ้าน ไอ้พี่น้องลูกของอาฉันนะมันรีบวิ่งขึ้นไปเอาเงินมาบาทหนึ่ง จะไปขโมยเตี้ยเขามายังงี้ก็ไม่ว่า มันบอกว่า เอ็งอย่าไปฆ่าตัวตายนะหน้าเขา บอกว่าฆ่าตัวตายตกนรกนะเอ็ง ไม่มีจะกินไม่มีจะใช้ให้บอกกับเราเถอะ เราจะไปหาสดางค์หาเงินที่เตี้ยเก็บไว้ในหีบมาเลี้ยงเอ็งเอง นางเยื่อนได้บอกอย่างนั้นเป็นพี่น้องกันเป็นลูกของอา ตัวของครูก็เลยวางท่า อ้อ... เขายังเมตตาเรา เออนี้มันดินะ ยังเด็กอยู่ด้วยกันมันมีอะไรก็จะถาม “เอ็งมีกินหรือเปล่าละ” เราถ้ายังอึดอยู่ก็บอกว่าไม่เอาหรอกว่าอย่างนั้น อยู่อย่างนั้นมาอีกสัก ๗ วัน ถ้านะเป็นเทวดาก็คงดลบันดาลให้เราพ้นจากกองทุกข์

เมื่อวันนั้นเรานอนอยู่ขงกินเต็มเลย อาลงมาดุกกล้วยในโถ่ง เขาก็ต้องเดินผ่านเรือนนั้นมา เขาก็เห็นเรานอนอยู่ เทวดาเขาคงบันดาล เขาก็ถามว่า ปุยนอนอยู่ที่นี้หรือหรือ ก็บอกตอบกับอาเขาว่า ขึ้นได้นอนอยู่ที่นี้นานแล้วก็ไม่ใครเขาเมตตาเขาไม่ให้ขึ้นขึ้นเรือน ขึ้นไม่มีที่จะอยู่ก็ต้องนอนอยู่ที่นี้ แล้วอา ก็ได้ถามว่า “ใครเขาชวนให้เอ็งกินเล่าทุกวัน” พี่สาวเอลอตรองมาให้มือละขาม ตอบกับอาอย่างนั้น “เอาเถอะเอ็งก็ได้รับความลำบากมามากอาจะเลี้ยงเอ็ง ขึ้นไปนอนบนเรือนกับอาเถอะ แม่เอ็งก็มีความดีกับพี่น้องข้างพ่อ แม่เอ็งดีมาก อาภักดิ์ถึงความดีของแม่เอ็งที่ดีกับอาไว้มาก” อาภักดิ์เอ้าขึ้นไปบนเรือน แหมตั้งใจเกือบตายประจบประแจงเขาไม่ต้องให้เราใช้เราทำเองทั้งสิ้น ลูกของอาภักดิ์ ตักน้ำตำข้าวหุงข้าวทุกอย่างทำเสร็จไม่ต้องให้อาเขาใช้ ที่นี้ใครเขาก็เสียตาย รู้อย่างนี้เราเอามันไว้ไม่ดีเทร่อ สอนตัวเองนะเรานะได้รับความลำบากถึง

เพียงนี้ หลังจากที่ต้องผจญกับความลำบากมากมายในวัยเด็กแล้ว

ครั้งต่อมาจึงได้แต่งงานกับนายชื่น ลำแดงปิ่น ผู้เป็นศิษย์แพทย์ อยู่ที่โรงพยาบาลจุฬาลงกรณ์ และมีบุตรร่วมกัน ๒ คนคือ ๑.นายชิต ลำแดงปิ่น ๒.นายชวน ลำแดงปิ่น ในขณะที่ชีวิตกำลังมีความสุข ความอบอุ่นกับครอบครัวแต่อนิจจาเวรกรรมก็ต้องทำให้ชีวิตต้องลำเค็ญ อีภวาระ เมื่อสามีอันเป็นที่รักได้ถูกพญามัจจุราชพรากไปอย่างไร้ความปราณี ทั้งลูกน้อยไว้ ๒ คน จึงต้องรับภาระกล่อมเกลี้ยงเลี้ยงดูลูกน้อยตามลำพัง แต่เนื่องเพราะสามีประกอบความดีไว้แต่ปางก่อน ครั้งเมื่อยังเป็นศิษย์แพทย์ อยู่ที่โรงพยาบาล ท่านผู้อำนวยการจึงได้อนุเคราะห์ให้ทำงานอยู่ในโรงพยาบาลแห่งนั้น แต่เนื่องจากคุณแม่อาจารย์ทองสุขเล็งเห็นว่าการทำงาน ในที่นั้นไม่ยั่งยืนนักจึงได้ออกมาทำการค้าขายเพื่อหากำไรเลี้ยงลูกน้อยทั้ง ๒ จบจนอายุได้ ๓๐ ปีเศษ แม่ชีทองสุขทำการค้าก็เพียงแต่พอกินพอใช้เท่านั้น ไม่ร่ำรวยอะไรเพราะขาดทุนรอน ในขณะที่ทำการค้าอยู่นั้นก็ได้ยินกิตติศัพท์ เรื่องการเจริญวิปัสสนาของหลวงพ่อดอกน้ำ ซึ่งขณะนั้นท่านมีสมณศักดิ์ เป็นพระครูสมณธรรมสมาทาน จึงคิดอยากจะศึกษาดูบ้าง จึงได้ปลีก เวลามาศึกษาเท่าที่จะสามารถหาเวลามาศึกษาได้ วันไหนว่างก็จะมาอยู่ เสมอ การค้าขายก็ยังไม่ทอดทิ้งเพราะมีหน้าที่เลี้ยงลูกทั้ง ๒ อยู่ ทำอยู่ อย่างนี้นานพอสมควรอยู่ต่อมาก็เข้าถึงธรรม

ก่อนที่จะเข้าสู่เรื่องราวของแม่ชีทองสุขต่อไป คงต้องแนะนำให้ รู้จักกับแม่ชีจันทร์ ขนนกยูง เพราะในเรื่องนี้จะกล่าวถึงแม่ชีจันทร์หลาย ตอนที่เดียว

แม่ชีจันทร์ หรือแม่อาจารย์ลูกจันทร์ ขนนกยูงนี้เป็นผู้ที่สนิทสนมและใกล้ชิดผูกพันกับแม่ชีทองสุขมาก เป็นทั้งศิษย์อาจารย์ เป็นทั้งเพื่อนพี่น้องกันเลยทีเดียว

ที่บอกว่าเป็นทั้งศิษย์อาจารย์กันนั้นตามประวัติกล่าวว่าตอนที่แม่ชี

จันทร์ ออกจากบ้านที่ อ.นครชัยศรี จ.นครปฐม เพื่อตามหาพ่อที่เสียชีวิตไปแล้ว สาเหตุที่ตามหา ก็เนื่องจากว่า มีอยู่คราวหนึ่ง พ่อกับแม่ของแม่ชีจันทร์ทะเลาะกันเพราะ พ่อกินเหล้าเมา แม่ก็ได้ว่าข้างพ่อไปว่า “ไอน์กระจะออก อาศัยรังเขาอยู่” ฝ่ายพ่อ พอได้ยินก็โกรธจัดเพราะว่าพื้นเพเดิมนั้นมีฐานะยากจนกว่าแม่ของแม่ชีจันทร์ พ่อ ก็ได้ถามบรรดาลูกๆ ว่า “มีงได้ยินที่แม่มีง ด่าพ่อไหม” แม่ชีจันทร์ก็ไม่อยากให้พ่อกับแม่ต้องทะเลาะกันจึงตัดบทไปว่า “แม่ไม่ได้ว่าอะไรพ่อหรอก”

พ่อจึงโกรธและพูดด้วยความโมโหว่า “ลูกทุกคน เอ็งว่าแม่ไม่ได้ด่าพ่อ ให้มันหูหนวก ๕๐๐ ขาดิ” แม่ชีจันทร์เชื่อว่า คำพ่อคำแม่นั้นศักดิ์สิทธิ์มาก จึงตั้งใจว่าจะขอโทษกรรมกับพ่อก่อนที่พ่อจะสิ้นใจ แต่ปรากฏว่าวันที่พ่อสิ้นใจนั้นแม่ชีจันทร์ออกไปตรวจท้องนาตั้งแต่เช้าตรู่ พอกลับมาถึงบ้านก็รู้ว่าพ่อสิ้นใจแล้ว โดยพี่ๆ น้องๆ ต่างขอขมาพ่อกันหมดยกเว้นแม่ชีจันทร์ที่กลับมาไม่ทันขอขมา

ความรู้สึกนี้ฝังใจแม่ชีจันทร์มาโดยตลอด ตั้งใจว่าจะต้องขอขมาพ่อให้ได้ จนวันหนึ่งก็ได้ยินข่าวว่าวัดปากน้ำมีการสอนธรรมะและถ้าเข้าถึงธรรมก็จะสามารถไปนรกสวรรค์ได้ แม่ชีจันทร์จึงมุ่งมั่นที่จะมาวัดปากน้ำตามประวัติกล่าวว่า แม่ชีจันทร์นั้นเด็ดเดี่ยวมาก ไม่มีความ

คุณแม่อาจารย์ทองสุข

คุณแม่อาจารย์ลูกจันทร์

อาศัยโยติกับสมบัติใดใดเลย ไม่ว่าจะเป็นทรัพย์สินหรือไรนาต่างๆ มุ่ง
ม้นพายหน้ามาสู่วัดปากน้ำอย่างเดียว

แต่เนื่องจากว่าในสมัยนั้นการที่ใครจะมาอยู่วัดปากน้ำได้นั้น
ไม่ใช่เรื่องง่ายเพราะขณะนั้นวัดปากน้ำมีทั้งพระและแม่ชีอยู่กันมากอยู่แล้ว
ใครๆ ต่างก็อยากมาอยู่กับหลวงพ่อดปากน้ำ ชื่อเสียงของท่านขจรขยาย
ไปทั่วประเทศ

แม่ชีจันทรจึงตัดสินใจยอมตนเป็นคนรับใช้คหบดีท่านหนึ่งซึ่งเป็น
อุปฐากวัดปากน้ำ เพื่อที่จะได้มีโอกาสได้ไปถึงหลวงพ่อดปากน้ำบ้าง
คหบดีท่านนี้คือ คุณนายเลียบ บ้านอยู่แถวสะพานหัน ณ บ้านหลังนี้เองที่
เป็นจุดเริ่มต้นสายสัมพันธ์ฉันอาจารย์กับศิษย์ของแม่ชีทองสุขและแม่ชีจันทร
โดยแม่ชีทองสุข (ขณะนั้นยังไม่ได้บวชเป็นแม่ชี) ได้มาสอนสมาธิที่บ้าน
คุณนายเลียบเป็นประจำ คุณนายเลียบก็ได้เรียกให้แม่ชีจันทรขึ้นไปนั่ง
สมาธิด้วยกันบนดาดฟ้า มีความเมตตาเอ็นดู แม่ชีจันทรเป็นพิเศษ เพราะ
แม่ชีจันทรนั้นท่านเป็นคนขยัน นับแต่ได้รับหน้าที่ท่านก็รับผิดชอบการ
งานทุกอย่างจนหมดจด บ้านช่องสะอาดเรียบร้อย ถึงกับได้รับการไว
วางใจให้เก็บรักษากุญแจกำป็นด้วย

แม่ชีจันทร
พอได้นั่งสมาธิกับแม่
ชีทองสุขแล้ว ด้วย
อุปนิสัยเป็นคนเอา
จริงเอางังของท่าน
จรดจ่ออยู่กับธรรม
ภายในทุกวัน อยู่
ตลอดเวลา จนผ่านไป
๒ ปี ก็ได้เข้าถึงพระ

แม่ชีจันทร ขนนกยูง

ธรรมกาย

หลังจากนั้น แม่ชีทองสุขก็ได้ต่อธรรมะให้และให้แม่ชีจันทร์ใช้ธรรมกายไปตามพ่อ แม่ชีจันทร์ก็ได้พบพ่อซึ่งถูกทรมานอยู่ในนรก เพราะเวรจากการที่ดื่มสุรา ได้อารธนาพระธรรมกายช่วยพ่อให้พ้นจากนรก และได้ขอโอฬิตต่อพ่อเป็นผลสำเร็จสมความตั้งใจ

ต่อมาแม่ชีจันทร์กับแม่ชีทองสุขก็ได้มาปรึกษากันว่าจะไปบวชที่วัดปากน้ำแม่ชีทองสุขจึงพาแม่ชีจันทร์มาราบฝักตัวเป็นศิษย์กับหลวงพ่อดาวพุดน้ำ พอหลวงพ่อดาวเห็นแม่ชีจันทร์ท่านก็พูดว่า

“มีงมันมาซ้ำไป” ซึ่งสร้างความแปลกใจให้กับแม่ชีจันทร์มาก ว่าทำไมหลวงพ่อดาวจึงกล่าวเช่นนั้น และหลวงพ่อดาวก็ให้แม่ชีจันทร์เข้าโรงงานทำวิชา เรียนรู้ธรรมะขั้นสูงเลย โดยไม่ต้องผ่านการทดสอบเหมือนคนอื่นๆ หลังจากอยู่วัดปากน้ำได้ ๑ เดือน แม่ชีจันทร์กับแม่ชีทองสุขก็ได้บวชเป็นแม่ชีพร้อมกัน การบวชในยุคนั้นยากมาก ผ้าขาวที่ใช้ใส่ตอนบวชนั้นก็ต้องเช่าเขามา จึงทำให้แม่ชีจันทร์และแม่ชีทองสุขนั้นสนิทสนมผูกพันกันมาก แม่ชีจันทร์จึงรู้จักแม่ชีทองสุขดีเป็นพิเศษกว่าแม่ชีคนอื่นๆ

แม่ชีทองสุขเข้าถึงธรรมเพราะขัดกระโถน

ในเรื่องเหตุที่เข้าถึงธรรมนั้นแม่ชีจันทร์ ขนนกยูง ซึ่งเป็นผู้ใกล้ชิดกับแม่ชีทองสุขได้เล่าให้ฟังไว้ในหนังสือวิปัสสนาบันฑิตสารว่า

“พี่สุเขาพิลึกละ ก่อนจะได้ธรรมะก็ต้องเตะกระโถนน้ำหมากหมดศาลาเลย ตอนนั้นเขาเป็นแม่ค้าขายมะพร้าว พอได้ยินข่าวว่าหลวงพ่อดสอนธรรมะก็อุตส่าห์มาเรียนทั้งลูก ๒ คน ไร่บ้านตอนนั้นลูกก็ยังไม่ได้เท่าไร ใครๆ ที่มาเรียนพร้อมกันก็ได้ธรรมะหมด เหลือแต่พี่สุเท่านั้นนั่งเท่าไรๆ ก็ไม่ได้ วันหนึ่งน้ำขึ้นเต็มฝั่ง พี่สุเขาก็ไม่โหดตามน้ำขึ้นมาเขียวโหม่ง ใครๆ จะห้ามเขาเขาก็ไม่เชื่อใครหรอก เขาคิดว่ากระโถนน้ำหมากเลอะๆ เทอะๆ ในศาลาหลังเก่าไม่รู้ก็ไปๆ ขนเอาไปลงคลองชัดไปเขาก็ว่าคาถา

ของเขาไปเสียงพึมพำว่า “กิเลสมันหนานัก ชัดมันเสียบ้างเจ็บใจนัก ใครเขาได้กันหมดเหลือคนเดียว เจ็บใจต้องชัดมันออกเสียไต่กิเลสนี้” วันนั้นกระโถนขาวสะอาดหมดทั้งศาลาเลย

เขาได้ธรรมะแปลกประหลาดกว่าใครหมด ใครๆ เขาโดยมากก็นั่งเข้าที่ใต้ธรรมะแต่พี่สุขเขาเดินแล้วได้ไม่ใช่เดินจงกลมจงแบนอะไรหรอก เขาก็มานั่งเรียนตั้งแต่เช้าก็ไม่เห็นอะไร เขาหัวขำก็ค่อยๆ เดินไปซื้อข้าวที่ประตูน้ำ ขณะที่เดินนั้น ใจเขายังผูกพันอยู่กับธรรมะ เขาลืมมาอะระหังไปเรื่อยๆ และค่อยๆ เดินไปเจียบๆ พอจนถึงท่าน้ำเขาก็เห็นแสงสว่างวูบขึ้นหน้าเขาแล้วจึงเห็นองค์พระ เขาบอกว่าเขาคงใจเย็นตะลึงอยู่กับที่ ไม่รู้ว่าจะทำอย่างไรจิตก็รู้ว่านั่นพระธรรมกายแน่แล้ว ก็ปลื้มใจ บอกไม่ถูก ค่อยๆ เดินไปซื้อข้าวกินได้ ๒-๓ คำก็เลิก ค่อยๆ เดินกลับมาศาลาบอกอาจารย์ผู้หญิงดูเหมือนชื่อนุญช่วยอาจารย์ซักไซ้ไล่เรียงว่าเห็นข้างนอกหรือข้างใน ซักอยู่นานจึงบอกว่าใช่พระธรรมกายแล้ว ให้พี่สุขนอนค้ำศาลาอีก ๑ คืน และได้สอนวิชาต่อให้และต่อมาอาจารย์ก็ขอรัตนะ ๗ ให้ พี่สุขเขาได้ธรรมะก่อนแล้วจึงมาบวช เมื่อบวชใหม่ๆ ยังไม่มีบ้านอยู่ หลวงพ่อให้อยู่ในโรงงาน นอนตรงใกล้ๆ พระเจดีย์สำเภานั้นแหละ

แม่ชีจันทร์เล่าต่อไปว่า พี่สุชนะธรรมะเชี่ยวชาญเหมือนกัน เมื่อมาบวชใหม่ๆ เขาอยู่เวรตอนดึกด้วย หลวงพ่อท่านให้ฉันไปเรียกเขาทุกคืน ฉันก็ต้องเดินไปเรียกเขา เขานอนขี้เขางุ่นน่าโมโห เวลาร้องเรียก “พี่สุข พี่สุข ลูกขึ้นเถอะหลวงพ่อก็เรียกแล้ว” เขาตื่นแล้วก็ทำบิณฑิ์เกียจ ยกแขนซ้าย อืด! แล้วก็หลับต่อไปอีก ฉันก็ต้องเรียกเขาอยู่นั่นแหละ พอตื่นอีกทีก็ยกแขนขวายืดตัว ร้องอืด! แล้วก็หลับอีก อย่างนี้เป็นปีๆ ไม่ใช่วันสองวัน เราไม่เรียก หลวงพ่อก็ดูเรา

คืนหนึ่ง ฉันโมโหเต็มทีพอเรียก เขาตื่นล้างหน้าล้างตาแล้วเดินไปเข้าเวรด้วยกัน เขาไม่รู้หรอกว่าฉันโมโหเขาสุดขีดแล้ว พอฉันนั่งเข้าที่

หลวงพ่อก็ให้เขาทำงานช่วยคนโน้นคนนี้ เวลานั้นวิชาเขาเก่งพอดู ส่วน
 ดันกายมนุษย์ยังไม่โตไม่หาย พอเข้าที่กายธรรมกับกายทิพย์ก็ทำงาน
 อย่างเย็นๆ แต่กายมนุษย์ยังไม่หมดโมโห ก็เลยบ่นฟุ้งว่า “ไอ้ฟุ้งบ้า ไอ้
 ฟุ้งบ้า” ต้องให้เดินตามทุกคืน คืนละ ๒-๓ หน มีดก็มีด ยิ่งกลัวอยู่ด้วย
 ว่าเขาจนพอใจแล้วก็หายโมโห จึงเข้าที่ต่อไปทำงานตามที่หลวงพ่อบอกใช้
 พอเข้าเท่านั้นแหละ ห้องฉันแทบพังทีเดียว ฟุ้งทำท่าเหมือนจั่วต่อนอก
 หน้าไก่อ เขารัวกและกระต๊อบทำมือหนึ่งเท้าสะเอว มือหนึ่งชี้หน้าฉันว่า
 “ไอ้จันท์ สำคัญนัก เมื่อคืนมาด่าฉันทำไม”

ฉันจะตอบว่าไม่ได้ด่าก็กลัวศีลจะขาดไปอีกข้อหนึ่งเลยว่า “ก็
 อยากรู้เรียกไม่ตื่นทำไมละ เลยมโห้ขึ้นมาบ้างซี นอนบิดขี้เกียจอยู่ได้เป็น
 ปีๆ” “เออๆ แล้วฉันจะตายก็ต้องมาขอสะมาอกัยฉันนะไม่งั้นแกจะต้อง
 มีโทษ”

เมื่อตอนเจ็บหนักตอนนั้น ก็ให้ฉันโทรเลขไปบอกให้ครูเหียรมา
 ขออภัยเหมือนกัน เกี่ยวข้องกันคือ ครูเหียรเป็นศิษย์ฟุ้ง เคียวเขี้ยวจะให้
 เขาได้ธรรมะ ต่ว่าเขาทุกวันทุกคืน เขาอดโมโหไม่ไหวเลย เดินกระต๊อบ
 เท้าและว่าในใจ ฟุ้งก็รู้เรื่องมานานแล้ว ก็ยังจำได้ให้โทรเลขไปเรียกตัว
 ขอสะมาอกัยก่อนตายจากไป

“ฟุ้งล่ะ เขาเป็นคนชน และไม่กลัวอะไรๆ หมด”

วันหนึ่ง หลวงพ่อบอกว่า ไปตรวจเมืองนรกมาเท่านั้นแหละ ฟุ้ง
 เขาก็ถามใหญ่เขี้ยวว่า เมืองนรกเป็นอย่างไร? จะไปทางไหน? ไปอย่างไร?
 หลวงพ่อก็บอกให้ ฟุ้งเขาก็อยากไปมั่งทีเดียว เขามาชวนฉันว่า “จันท์ คืน
 นี้ เราส่งกายทิพย์ไปเยี่ยมเมืองนรกกันเถิด อยากดูคนที่ตายไปแล้ว เขาจะ
 ไปอยู่กันยังไง ฉันว่าฉันไม่อยากไป ไม่ชอบดูยมบาล เขาถามว่า ทำไม ฉันว่า
 ฉันกลัวยมบาลแกล้งทักคอ เขาก็บอกว่า เขาไม่กลัว ฉันห้ามเขาเท่าใดๆ เขาก็
 ไม่เชื่อ จนวันหนึ่งได้ข่าวว่าเขาไปจริงๆ และไปเถียงกับลูกน้องยมบาล

ไปเยี่ยมเมืองนรก

แม่อาจารย์ทองสุข ลำแดงปั้น ตั้งแต่รู้ข่าวว่าหลวงพ่อบ้านไปเทศน์โปรดสัตว์นรก และรู้ช่องทางที่จะไปแล้วก็เริ่มทำสมาธิ และฝึกหัดม้าแก้วคล่องแคล่วอยู่ทุกวัน รอโอกาสที่จะหนีหลวงพ่อบ้านนรกบ้าง

วันหนึ่ง สบเหมาะหลวงพ่อบ้านถูกนิมนต์เข้ากรุงเทพฯ แม่อาจารย์สั่งเพื่อนในห้องฝึกหัดกรรมฐานว่า “อย่าให้ใครมายุ่งยุ่งกับร่างกายฉันนะ” แล้วก็เข้าที่ท่า “สัมมา อะระหัง” เดินธยานจนตั้งเจียบสงบดีแล้ว จึงอธิษฐานขอไปเยี่ยมเมืองนรกบ้าง แล้วก็ขึ้นขี่ม้าห่อออกไปจากวัด อาจารย์เล่าว่าพริบตาเดียวเท่านั้น ถึงแล้วเมืองนรกนี้ไม่ไกลเลย รูปร่างของเมืองมองเห็นกำแพงแต่ไกล เป็นกำแพงเก่าๆ มีคนเฝ้าแต่ม้าห่อเร็วเหลือเกิน พอคนอำปากถามเท่านั้น อาจารย์ยังไม่ทันตอบว่าอะไร ม้าก็กระโดดพริบไปแล้ว

ภายในกำแพงมองเห็นบ้านเรือน ๒-๓ หลังแต่เป็นหลังใหญ่ๆ ผู้คนมีทั้งหญิงและชาย รูปร่างหน้าตาเหมือนมนุษย์เราดีๆ นี่เอง แต่ไม่มีเสื้อผ้าสักชิ้นหนึ่งติดตัว อาจารย์บ่นกับม้ายังๆ ว่า “พวกนี้บ้าดีจริงๆ ดูซิเดินแก้ผ้าล่อนจ้อน ไม่อับอายใครๆ บ้างเลยนะ! ว่ายังหันมามองทำตาโตทะเล็ก ทะล็กอีก ไม่รู้จักอายจริงๆ เห็นไหมวิ่งมากันใหญ่แล้ว

ม้าร้องว่า “หนีเถอะๆ”

“ไปหนีมันทำไม”

“ประเดี๋ยวมันจะจับเราแก้ผ้าบ้างนะซีอาจารย์ บอกไม่เชื่อหนีเถอะนะ” ม้าร้องเตือน พอตีพวกในเมืองนรกก็วิ่งมาถึง ต่างตนเข้าล้อมหน้าล้อมหลัง อีก ๔-๕ ตนเข้าจับม้าไว้ อีก ๔-๕ ตน นุดแขนอาจารย์ให้ลงจากหลังม้า อาจารย์ไม่ยอมลง พวกเขาก็พากันออกแรงอุ้มให้ลง อาจารย์บอกว่า โมโหจริงๆ จะใช้จักรแก้วขว้างมัน มันก็จับมือไว้ ม้าก็เดินทั้งเตะทั้งโขก แต่สู้พวกเมืองนรกไม่ไหว เขาพากันนุดอาจารย์

ผ่านไปตามบ้านเก่าๆ โกวโรโกโส เหมือนกระท่อมจวนจะพังหลายหลัง อาจารย์ก็มองเข้าไปในกระท่อมเหล่านั้น บางแห่งก็แลเห็นผู้หญิงเปลือยกายอยู่กับสุนัขตัวผู้ บางแห่งก็แลเห็นคนผู้ชายเปลือยกายอยู่กับสุนัขพันธุ์ใหญ่ตัวเมีย ในสภาพที่นอนอยู่ในที่เดียวกัน เหมือนสามีภรรยา และบางแห่งก็แลเห็นคนอยู่กับหมู ม้า แพะ แกะ โค กระบือ อาจารย์มองแล้วแปลกใจและตกใจ จึงถามพวกนรกที่ดูไปด้วยว่า “ทำไมพวกนั้นจึงอยู่กับหมา เหมือนเป็นครอบครัวเดียวกัน” สัตว์นรกตอบว่า “มันชอบของมันอย่างนั้น ก็ต้องตามใจมัน” อาจารย์ถามอีกว่า “แล้วนี่พวกแกจะจับกุมฉันไปไหน?” เขาตอบว่า “นายสั่งให้จับไปให้นาย”

แม้อาจารย์จึงออกอุบายว่า “ไม่ต้องจับมือถือแขนดอก ปล่อยเถอะฉันเดินไปดีๆ เอง ฉันนี่ก็ออกแล้ว นายของพวกเธอชื่อยมบาล เป็นเพื่อนสนิทกับหลวงพ่อดฉันเอง ฉันตั้งใจจะมาเยี่ยม ปล่อยฉันเถอะ”

พวกสัตว์นรกรยอมฟัง จึงปล่อยมือ อาจารย์เดินตาม เขาก็พาเดินตรงไปยังเรือนหลังใหญ่ ทำทางโอบโง่งกว่าทุกๆ แห่งที่ผ่านมา

มองเห็นทหารถือขวานเล่มใหญ่เท่าหมอนอิง ยืนทำทางซึ่งซังอยู่หน้าสองตน ข้างในมีโต๊ะตัวใหญ่ มีคนนั่งอยู่ ๓ คน คนกลางอายุประมาณห้าสิบเศษๆ หวีผมตั้ง อ้วนล่ำใหญ่โตผิวดำเป็นประกาย หน้าผากกว้าง จมูกแบนใหญ่ ไม่สวมเสื้อ แต่นุ่งผ้าอย่างดีคนนั่งข้างขวากำลังเปิดบัญชีเล่มใหญ่ ได้ยินเสียงบอกวันเกิด วันตายของผู้ที่ถูกจับมา เขาตะโกนบอกดังๆ อาจารย์ได้ยินแล้ว แล้วอยากรู้เรื่องจึงบอกกับพวกนั้นว่า ยมบาลไม่ว่าฉันจะนั่งอยู่ข้างๆ ศาลนี้แหละ ไว้ท่านว่างแล้วฉันจึงจะเข้าไปหา พวกแกไปทำอะไรก่อนก็ไปเถอะ ฉันไม่หนีหรอก เพราะฉันไม่ได้ถูกจับเข้ามา พวกนั้นก็เชื่อจึงปล่อยมือ แม้อาจารย์ก็เข้าไปนั่งแอบข้างประตู เพื่อจะดูว่าเหตุการณ์ต่อไปจะเป็นอย่างไร ลักครู่หนึ่งก็แลเห็นพวกทหารฝึจับผู้ชายคนหนึ่งไปมัดมือด้วยโซ่ ที่คอก็มีโซ่เส้นใหญ่สวมอยู่ เขาถูกลากครึ่งจูงเข้า

มาที่หน้าบัลลังก์ เสดียนคนนั่งทางขวามือถามชื่อและวันเกิดแล้วยมบาลว่า
ใช่ตัวจริงแล้วยมบาลพยักหน้า เสดียนที่นั่งทางซ้ายมือก็ถามขึ้นว่า แก
ประพติดัวเลวทรามมาก ช่มชืดผู้หญิงใช้ไหม คนโทษตอบว่า “เปล่า”

ในทันใดนั้นเอง ก็มีผู้หญิงสาวสองคนวิ่งมาจากห้องทางด้านหลัง
มาชี้หน้าผู้ชายที่ถูกจับมาแล้วร้องว่า “แกโกหก ต่อหน้ายมบาลแกยังกล้า
โกหก” แล้วผู้หญิงคนนั้นก็หันมาฟ้องยมบาลว่า “ท่านเจ้าคะ ไฉนนี้
แหละที่บังคับหนูกินยาเม็ดๆ ไป ๔-๕ เม็ด แล้วบังคับหนูนอนแล้วทำร้าย
หนูคะ” แล้วผู้หญิงคนนั้นก็ร้องให้รำพันว่า “โอ้! หนูอดสำหยาบลำบากมา
ทนเป็นลูกจ้างมันเพื่อจะเอาเงินไปให้แม่ซื้อยารักษาตัว มันยังแกล้งทำหนู
ได้” พอชายคนนั้นจะเถียงอีก เขาก็สะดุ้งขึ้นจนสุดตัวเหมือนถูกทำร้าย
เขาร้องไห้อ้อ! เสียงดังลั่น แล้วในทันใดนั้น ปากของเขาก็ฉีกออกไป
ลักษณะของแผลเหมือนถูกเสื่อตะปบ เลือดออกท่วมปากทันที เสียง
เขาร้องครางอย่างเจ็บปวดและว่า “ผมทำผิดแล้ว ขอโทษด้วยๆ”

ยมบาลร้องลั่นทันทีว่า “เอาไป เอามันไป ปากแข็งนัก ทำผิดแล้ว
ยังไม่ยอมรับ กลางวันให้เอาหอกแทงปากทะเลถึงท้อง กลางคืนให้นอนกับ
หมาป่า”

แล้วยมบาลหันมาพูดกับหญิงสาวอย่างมีเมตตา “เจ้าเป็นคนดีมี
กตัญญูต่อพ่อแม่ แต่มีกรรมเก่ามาตามทัน จึงต้องเสียชีวิตก่อนอายุขัย
เราจะให้เจ้าไปพักที่ปราสาทก่อน รอกำหนดที่จะจุติไปขึ้นดาวดึงส์ ไปเกิด
ไปสู่วที่เป็นสุข”

แม่อาจารย์ทองสุขเล่าว่า พอยมบาลให้พรเสร็จเท่านั้น แพบไม่
น่าเชื่อ แม่อาจารย์ต้องกระพริบตาดูใหม่อีกทีว่า จะใช้ผู้หญิงคนนั้นหรือไม่
เพราะรูปร่างหน้าตาก็คล้ายๆ กันกับคนเก่าแต่ทุกอย่างสวยขึ้น ละเอียดยิ่งขึ้น
เสื้อผ้าหยาบๆ ซึ่งผู้หญิงคนนั้นสวมมาแต่แรกก็กลับเป็นใหม่และสวยงาม
ขึ้นหลายสิบเท่า แต่การตัดเย็บเป็นแบบเก่าเท่านั้นเอง แต่สวยงามขึ้น

มากแล้วก็มีผู้หญิงสวยๆ มาต้อนรับเชื้อเชิญให้ไปอยู่ด้วยกัน พอเขาไปกันแล้วแม่อาจารย์ทองสุขก็นึกในใจว่า ไปเป็นสุขๆ เกะแม่คุณ คนมีความกตัญญูเลี้ยงพ่อแม่ รักษาพ่อแม่ตายแล้วจะได้ไปเกิดเป็นนางฟ้า จะให้เขาเขียนลงในหนังสือด้วย คนอื่นๆ จะรู้ทั่วๆ กันจะได้ทำความดีต่อพ่อแม่ด้วย นึกแล้วก็คอยดูต่อไป

ลักประเดี๋ยวหนึ่ง ก็มีทหารของยมบาล ๔ คน คุกกระชากลากชายหนุ่มหญิงสาวคู่หนึ่งเข้ามา เสนมียกับบอกความผิดว่า คนทั้งสองนี้หนีพ่อแม่ไปทำความผิดด้วยกัน พ่อแม่ว่ากล่าวก็เลยกินยาตายทั้งคู่

เสียงยมบาลถามว่า “ทำไมจึงกินยาฆ่าตัวตายพร้อมกัน”

เขาตอบว่า “เรารักกันมากครับ พ่อแม่ไม่ยอม เราจึงกินยาฆ่าตัวตายพร้อมกัน คิดว่าจะได้มาอยู่ด้วยกันในเมืองนี้”

“สัตว์ผู้โง่เขลา!” ยมบาลดุเสียงดังแล้วว่า “เจ้าคิดว่าเจ้าทำความชั่วแล้วจะได้มาอยู่ด้วยกันอย่างสบายในเมืองเรา เจ้าเป็นคนไม่มีความกตัญญู ทำให้พ่อแม่ทุกข์โศก บาปของเจ้าไม่เสมอกัน เจ้าจะอยู่ภูมิเดียวกันอย่างไรได้” ยมบาลว่าแล้วก็หันหน้าไปถามเสมียว่า บาปของมันต่างกันอย่างไรบ้างเสมียก้มหน้าลงอ่านในสมุดเล่มใหญ่ที่สุดแล้วบอกว่า คนผู้ชายนั้นขโมยเงินพ่อแม่ และสุมยาเสพติดด้วย ไม่เคยทำบุญทำทานเลย ส่วนผู้หญิงนั้น เวลาแม่ว่าก็ด่าแม่และกระต๊อเท้าไม่ค่อยทำบุญ แม่เรียกให้ลุกขึ้นหุงข้าวใส่บาตรก็ไม่ยอมทำ แต่เคยช่วยคนแก่ที่เป็นลมโดยให้ยาและพาส่งให้หมอรักษาจนหาย

ยมบาลสั่งเสียงดังว่า “แยกมันไปคนละขุม” พวกทหารก็ตรงเข้ากระชากมือออกจากกันแล้วลากไปโดยเร็ว เสียงคนทั้งสองร้องเรียกหากันอย่างโหยหวน

พอยมบาลลุกขึ้น จะกลับเข้าข้างใน ก็สั่งทหารที่เฝ้าหน้าศาลว่า ลูกศิษย์หลวงพ่อดีตกน้ำ ภาษีเจริญมาแอบดูอยู่คนหนึ่ง จงอนุญาตให้

แกดูจะได้จำไปบอกเล่าแก่ชาวมนุษย์ จะได้ไม่กล้าทำบาปหยาบช้า นรกกี่
ชุมๆ ก็เต็มล้นหมดแล้ว เพราะคนใจบาปมากเหลือเกิน ล้างแล้วก็เข้าไป
ทหารก็ให้ผู้หญิงคนหนึ่งทำทางจัดจ้าน เหมือนเป็นเจ้าหน้าที่ในเมืองนรก
คนหนึ่งมาพาแม่อาจารย์ บอกว่า ไปเที่ยวดูชุมต่างๆ กันเถอะ แม่อาจารย์
อยากดูอยู่แล้วก็รีบลุกขึ้นตามเขาไปอย่างว่าง่าย

เขาพาเดินมาถึงห้องขังที่มีคนอยู่กับหมา แม่อาจารย์จึงถามเขาว่า
“ทำไมจึงเอาคนไปไว้กับหมา” เขาตอบว่า “คนเหล่านี้มีโทษ ในเรื่อง
ชินใจหมา คือหมาบางตัวก็มีจิตใจดี ซื่อตรงต่อสามีหรือภรรยาของมัน
แต่คนต้องการอยากจะได้ลูกไว้ขาย ก็บังคับหรือล่อให้มันกินยาเพิ่ม
ความกำหนัด แล้วบังคับให้ผสมพันธุ์กับตัวอื่นๆ ที่มันไม่รัก ทำให้มัน
ได้รับความเจ็บปวด ครั้นเวลามันตายมันก็มาฟ้อง จึงต้องจับขังไว้กับ
หมา หมามันจะกัดทุกวันและทุกเวลาที่มันนอนหลับ”

อาจารย์ฟังแล้วตกใจ มองไปก็แลเห็นคนที่ถูกจับขังอยู่กับหมานั้น
ต้องเที่ยวหลบเขี้ยวหมาอยู่อย่างวุ่นวาย เพราะหมาตัวใหญ่เกือบเท่าลูก
ม้าและดุร้ายมาก กัดตามหน้าและคอของคน อาจารย์เห็นแล้วมีความ
กลัวจึงถามว่า “หมาตัวนี้หรือที่ถูกข่มเหง”

ผู้หญิงผู้คุมตอบว่า “ไม่ใช่ นี่เป็นหมาของยมบาลมีไว้สำหรับ
ลงโทษผู้ทำผิด ไม่ใช่หมาคู่เวรคู่กรรมกัน”

แม่อาจารย์ทองสุขฟังแล้วนึกในใจว่า เมื่อขามาผ่านกรงขังเห็น
คนอยู่กับม้าบ้าง แพะบ้าง ลัตัวต่างๆ บ้าง ถ้าจะมีกรรมเพราะชินใจมัน ก็
เป็นอาชีวะที่ทุจริตเหมือนกัน แล้วแม่อาจารย์ก็เดินตามเจ้าหน้าที่เขาต่อไป
พอถึงทางเลี้ยวจะออกไปทางเกวียนก็ปะทะเข้ากับคนกลุ่มใหญ่ แม่อาจารย์
ตกตะลึง มองดูคนเหล่านั้น เห็นหัวแตกก็มี แขนหัก ขาหัก ออกทะเลไม่ปัก
อกก็มี อีกคนหนึ่งมีอะไรวงกลมๆ ทับหรือกระแทกติดอยู่ที่หน้าอก โลหิต
โชกไปหมดทั้งตัว เสียงเจ้าหน้าที่ถามว่าอะไรกัน ทำไมจับมาพร้อมกัน

มากมาย เสี่ยงทหารผิดบอกว่า “มันไปเที่ยวล่ำมะเลเทเมา รอคิวเลยจับมาเป็นหมูใหญ่” เสี่ยงผู้คุมหญิงพูดว่า ดีเหมือนกันไม่ต้องจับทีละคนๆ พอคนพวกนายทหารของยมบาล จับพวกเรลว่ามามากมายและแต่ละคนก็หัวแตก แขนหัก ออกทะเล ร้องโอดครวญโวยวาย แม่อาจารย์รู้สึกตกใจกลัว จึงบอกเจ้าหน้าที่ผู้หญิงซึ่งยมบาลสั่งให้พาเที่ยวดูสัตว์นรกนั้นว่า หม่อนักกลัวจริงๆ ตายเป็นหมู่ๆ อย่างนี้ เรามีบาปหนักอะไรบ้าง เจ้าหน้าที่ผู้หญิงคนนั้นเขาก็ตอบว่าเดินเลี้ยวไปทางซ้ายมือประเดี๋ยวก็รู้ เพราะเมื่อนี้เป็นวงกลม เดินให้อ้อมไปประเดี๋ยวก็จะพบศาลตัดสินผู้ที่ถูกจับมาใหม่เหมือนอาจารย์เข้ามา

เจ้าหน้าที่พาอาจารย์เดินผ่านไปหลายแห่งพอมายังหน้าศาลก็หยุด แม่อาจารย์ทองสุขมองไปในศาลแลเห็นทุกสิ่งทุกอย่างเปลี่ยนแปลงไปหมด บัลลังก์ก็สวยงามใหญ่โตเป็นสง่า เสมีนซ้ายขวาแต่งตัวเหมือนข้าราชการ นายทหารผู้ใหญ่ นั่งวางท่าสง่าหมวดโจ่ง ทหารรักษาประตูมีเป็นกองร้อย ล้วนเข้มแข็ง ถืออาวุธ ยมบาลแต่งตัวเหมือนพระเจ้าแผ่นดิน สวยงามมากเป็นสง่ามากแล้ว ทุกสิ่งทุกอย่างเปลี่ยนแปลงไปหมด อาจารย์จึงถามเจ้าหน้าที่ว่า นี่เป็นศาลใหม่หรือ เขาตอบว่า ไม่ใช่ เป็นศาลเก่า แต่วันนี้สัตว์ผู้ถูกจับมาใหม่คงจะเป็นเจ้านายใหญ่นายโตทางเมืองมนุษย์ ยมบาลจึงเนรมิตทุกสิ่งทุกอย่างในศาลให้ดูน่าสะพรึงกลัว ใหญ่โตเต็มไปด้วยอำนาจราชศักดิ์ และเกียรติศักดิ์เพื่อให้ผู้ถูกจับมาจะได้เกรงขาม ยมบาลท่านแปลงตัวได้ทุกอย่างกลมกลืนกับธรรมชาติก็ได้ ให้แปลกประหลาดพิสดารก็ได้ ถ้าจับคนใจร้ายดุต้นเป็นจอมโจรมา ท่านก็แปลงตัวเป็นดุร้ายหน้าตาเหมือนยักษ์ ทำอำนาจหวาดและกระตือรือร้นดั่งสนั่นหวั่นไหว ให้ดูน่ากลัว ยิ่งกว่าจอมโจรนั้นๆ หลายพันเท่า

ทั้งนี้เพื่อเป็นการปราบพยศสัตว์ต่างๆ เสียแต่แรกพบ มนุษย์ทุกคนเมื่อไปสู่เมืองของยมบาลแล้ว ถึงจะเคยใหญ่โตแค่ไหน ยมบาล

หรือเจ้าหน้าที่ในเมืองนั้นก็เรียกว่า “สัตว์นรก” ทั้งนั้น และการลงโทษก็ไม่เห็นแก่หน้ากัน ถึงเป็นญาติกันมากก็ไม่ผ่อนผันทุกคนต้องได้รับโทษไปตามกรรม

แม่อาจารย์ฟังเจ้าหน้าที่เขาอธิบายแล้วจึงว่า เธอจะไปไหนก่อนก็ไปเถิดฉันจะแอบดูยมบาลท่านตัดสินพวกรถคว่าก่อนถึงจะกลับ แล้วก็ค่อยๆ เดินกลับไปนั่งที่เก่า ลักครู่หนึ่งก็แลเห็นยมทูตพาพวกที่ตายเพราะรถคว่าเข้ามาเป็นแถว เสมียนขวา-ซ้ายก็เปิดบัญชี ถามชื่อและสถานที่อยู่เพื่อสอบถามว่าจะใช้ตัวคนหมดอายุจริงหรือไม่ คนแรกมีไม้กลมๆ อาจารย์ดูเป็นนานจึงรู้ว่าเป็นพวงมาลัย อัดแน่นติดกับหน้าอก เลือดหยดมาเป็นทางยมบาลสอบถามได้ความว่า เขาเป็นคนมียศใหญ่ในเมืองมนุษย์ ขับรถส่วนตัวพาเพื่อนๆ ไปทานางโหล่ม และกินเหล้าเมาจึงขับรถชนรถคันอื่นตัวเขาเองถูกพวงมาลัยกระแทกเข้ากับอกจึงตาย เสมียนเปิดบัญชีแล้วว่า อาชีพของเขาทำราชการก็ไม่สุจริต มีการโกงกินกับพ่อค้า คำของร้ายคืออาวุธประหัตประหาร แอบขายปืนเถื่อนทำให้ผู้ร้ายซุกซุม ตัวเขาเองเคยลั้งลูกน้องให้แอบฆ่าคนแล้วยังไม่ได้รับโทษทางเมืองมนุษย์เลย

ยมบาลทรงพิโรธวาทว่า “เจ้าสัตว์ผู้มัวเมา เจ้ากระทำความผิดอย่างมากมาย เจ้าจะแก้ตัวว่าอย่างไร ข้าเห็นเจ้าอ้าปากอยู่ตลอดเวลา” ชายคนนั้นตอบว่า “ผมไม่ได้ทำผิด ถ้าทำผิดศาลทางเมืองมนุษย์เขาก็ตัดสินลงโทษแล้ว” เสมียนตอบว่า แก่ต้องมีความผิดแน่ เพราะผู้ตรวจสอบความประพฤติของมนุษย์มารายงานทุกครั้ง แต่ชายผู้นั้นก็ยังปฏิเสธอยู่นั่นเอง เสมียนจึงสั่งให้เจ้าหน้าที่อีกพวกหนึ่งไปตามโจทก์มา คราวนี้มีคนมากลุ่มใหญ่ มีผู้หญิงชี้หน้าว่าชายผู้นั้นล่อลวง ล่อลวงว่าจะให้ทำงานและจะให้เงินเดือนและผลที่สุดก็ทำลายความบริสุทธิ์ ทำลายแล้วก็ให้ลูกน้องพาไปเข้าช่องหาเงินต่อไป

อีกคนหนึ่ง สวยมาก เข้ามายืนยันว่าชายผู้นั้นหลอกลวงว่าจะ

เอาไปให้เจ้านาย แต่ผลที่สุดก็ทำลายเสียก่อนแล้วจึงนำไปส่ง ได้รับความทารุณจนต้องกินยาตาย พวกผู้ชายก็มายืนยันว่า ชายคนนี้มีการค้าของผิดกฎหมายและแอบฆ่าเขาเพื่อเป็นการปิดปาก เมื่อมีโจทก์มายืนยันเข้าจริงๆ จังๆ ชายคนนั้นก็เถียงไม่ได้ ยมบาลจึงให้ไปลงขุมซึ่งมีไฟนรกไหม้อยู่ตลอดวันตลอดคืน

พอชายคนนั้นถูกทรมานของยมบาลพาตัวไปแล้ว ทหารก็พาตัวคนโทษมาใหม่อีกคนหนึ่ง แม่อาจารย์เห็นแล้วตกใจ เพราะว่าเป็นทิดสึกใหม่ ผมยังสั้นเกรียนอยู่ จึงตั้งใจคอยฟังดูว่าเรื่องราวเป็นอย่างไรกัน ก็ได้ยินเสียงยมบาลดวดว่า “สัตว์ผู้โง่เขลา ทำไมบวชแล้ว ยังทำชั่ว เวลาอุปชฌาย์อาจารย์สอนให้ปลงอสุภะ พิจารณา เกศา โลมา นขา ทันตา ตะโจ ไม่ได้ทำดอกหรือ” เขาบอกว่า “ผมว่าตามเมื่อเวลาจะบวชเพียงครั้งเดียว บวชแล้วไม่ได้เคยเข้ากรรมฐานพิจารณา ตัวเลย พอลาสิกขาบทเพื่อนชวนไปหานางโลมและเสพสุรา จึงไปกับเพื่อน พอติรชนกันเลยคอหักตาย ยมบาลท่านก็สอนว่า นี่แหละ เข้าใกล้พระธรรมแต่ไม่ทำตาม จึงเป็นอย่างนี้ ตลอดเวลาที่บวชก็มีความผิดต้องสังฆาติเสลบ่อยๆ ไม่สำรวมระวังในพระวินัยของพระสงฆ์ ผิดแล้วไม่สารภาพรับผิด จึงต้องลำบากมาก แล้วแม่อาจารย์ทองสุขก็แลเห็นยมบาลท่านหันไปพูดอะไรค่อยๆ กับเสมียนอยู่หลายคำ แล้วจึงได้ยินท่านสั่งว่า กรรมของสัตว์ผู้นี้ยังไม่หมด มาก่อนเป็นเวลา ๒ ปี เจ้าจงรับเป็นคำสัจว่า จะกลับไปสั่งสอนคนอื่นๆ ให้ประพฤติตัวอยู่ใน คีล ๕ - คีล ๘ ได้หรือไม่

ทิดสึกใหม่ก็รีบรับคำ ยมบาลท่านใจดี ท่านบอกว่า ให้ทหารพาไปดูขุมนรกที่ลงโทษคนกินเหล้าและบ้ากามให้ดูนานๆ แล้วรีบพาไปส่ง เพราะร่างจะเน่าเสียก่อน ยังเหลืออีก ๒ ปี แต่ถ้าทำดีจะได้อยู่ถึง ๒๐ ปี อายุ ๔๔ จึงค่อยมาใหม่

พอทหารพาติดสีกใหม่ออกไป ทหารอีกพวกหนึ่งก็พาผู้หญิงคนหนึ่งเข้ามา เสมียนฟ้องว่า เป็นคนมีสามีแล้ว แต่ยังแอบไปหาชู้ตามโรงแรม ยมบาลถามว่าจริงหรือ ผู้หญิงคนนั้นตอบว่า “จริงค่ะ” ยมบาลทันทวาดว่า “เจ้าสัตว์ผู้โง่เขลา ทำไมเจ้าทำผิดอย่างเลวทรามอย่างนั้น เจ้าไม่กลัวต้องขึ้นต้นจ้าวหรือ” ผู้หญิงคนนั้นตอบว่า “กลัวมากค่ะ แต่สามีสอนว่า เวลาทำบุญทอดกฐินให้เอาขวานไปถวายพระด้วย หนามจ้วงมันกลัวคมขวาน ถ้ายมบาลให้ขึ้นต้นจ้าวก็ให้เอาขวานไปถากด้วย” ยมบาลทันทวาดว่า “เจ้าพูดเหลวไหลทำไมผิวเจ้าจึงสอนอย่างนั้น” ผู้หญิงคนนั้นตอบว่า “เพราะผิวของเธอให้เธอออกไปหาเงินตามโรงแรมเอามาใช้จ่ายในบ้าน ด้วยเขาไม่มีงานทำ และเงินก็ไม่มีใช้ เขาก็ป่วยไข้และติดยาเสพติด ลูกก็ถูกครูเร่งเงินค่าเล่าเรียน ไม่มีให้เขา เขาก็จะไม่ให้สอบ” แม่อาจารย์ฟังแล้วก็ยกผ้าเช็ดปากขึ้นเช็ดน้ำตา ตั้งใจว่าจะต้องช่วยสร้างโรงเรียนเด็กคนจนให้สำเร็จให้ได้

ยมบาลท่านฟังหญิงผู้ถูกกล่าวหาว่ามีสามีแล้ว แต่ยังชอบขายตัวตามโรงแรม ครั้นหญิงนั้นให้การว่า สามียากจนไม่มีงานทำและทั้งติดยาเสพติด ลูกก็ต้องค้างค่าเล่าเรียน สามีจึงใช้ให้ไปขายตัวเอามาเลี้ยงครอบครัว แม่อาจารย์ทองสุขฟังแล้วแอบเช็ดน้ำตา สงสารหวัอก ลูกผู้หญิงต้องลำบากถึงเพียงนี้ ใครเลยหนอยจะอยากทำชั่ว ความจำเป็นผิวเขาใช้ก็ต้องทำ กำลังเป็นห่วงสงสารว่า ผู้หญิงคนนั้นจะต้องไปถูกลงโทษอยู่กับพวกขึ้นต้นจ้าว ก็พอดีได้ยินเสียงยมบาลท่านหันไปถาม เสมียนที่จดความประพฤติว่า “ดูทีหรือว่าผัวยอมให้ทำจริงหรือไม่” เสมียนดูละเอียดแล้วตอบว่า “ผัวยอมเป็นบางครั้ง แต่บางครั้งก็ไปขายตัวเอง” ยมบาลจึงถามว่า “บางครั้งก็ไปขายตัวเองจริงหรือไม่” หญิงนั้นตอบว่า “จริงเจ้าค่ะ เมื่อลูกคนเล็กเจ็บหนักเป็นโรคปอดบวม พ่อเขาก็ไม่อยู่ ดิฉันไม่มีเงินให้หมอ ก็จำต้องทำชั่ว เมื่อพ่อเด็กเขากลับมา

ดิฉันก็บอกเขาและขอโทษเขาแล้ว เขาก็ไม่ถือโทษดิฉันค่ะ”

ยมบาลฟังแล้วนิ่งอึ้งพลางให้เสมียนดูในด้านการกุศลต่อไปว่า หญิงนั้นทำบุญไว้บ้างหรือเปล่า เสมียนบอกว่า “เคยช่วยงานก่อสร้างโรงเรียนและโบสถ์วิหารหลายครั้ง และเคยส่งเสียให้ยายบ้างเมื่อมีเงิน ให้ลูกเลี้ยงเรียนหนังสือเหมือนลูกของตัวเอง” ยมบาลฟังแล้วจึงว่า “เจ้าว่าเจ้าทำชั่วเพราะผัวยอมให้ทำและเจ้าทำบุญมาหลายครั้ง จงไปอยู่ทางเรือนพักชั่วคราว ประกอบแต่ความดีและจะได้ไปเกิดใหม่ จะมีความสุขไม่ยากจน เจ้าจงทำแต่ความดี อันเป็นกุศลเถิด” ยมบาลสั่งสอนด้วยความเมตตาเป็นอย่างยิ่ง หญิงนั้นก้มลงกราบแล้วกราบอีก จีงค่อยๆ ลาจากไปกับเจ้าหน้าที่ผู้หญิง

ต่อมาเจ้าหน้าที่ก็นำชายหนุ่ม ๒ คน เข้ามาแข่งขาทักมาทั้งคู่ ได้ความว่าเป็นพี่น้องกัน เสมียนรายงานว่า สองคนพี่น้อง พ่อแม่ให้เรียนหนังสือก็ไม่ขยันเรียน ให้บวชก็ไม่ยอมบวช เอาแต่เที่ยวเตร่ กินเหล้า เที่ยวผู้หญิง สูบยาเสพติด เวลาขอเงิน แม่ไม่ให้ก็ทำท่าทางจะเตะบ้าง จะชกบ้าง ว่าแม่เจ้าๆ แสบๆ งานการไม่ช่วยทำเลย มีแต่รับภวนพ่อแม่ทุกวัน จนพระภูมิทนไม่ไหว ต้องฟ้องร้องเทพผู้ไปตรวจกรรมมนุษย์เสมอ บางครั้งของแม่จัดหาไว้ใส่บาตรก็แอบกินเสียก่อน และไม่ชอบให้แม่ทำบุญ ทว่าแม่ชอบพระ ถูกยาเสน่ห์ พุดให้แม่เสียหาย ฯลฯ ยมบาลถามว่า “เจ้าผู้โง่เขลา ทำอย่างนี้จริงหรือไม่” เขาทั้งสองนิ่งไม่รับแต่ก็ไม่เถียง ยมบาลท่านจึงว่า “นี่แหละกรรมของเจ้าทันตาเห็น เจ้าอยากจะทำแต่แม่เมื่อขอเงินไม่ได้ จึงต้องขาทัก อยากชกแม่ก็ต้องเป็นคนแขนหัก เจ้าเป็นคนอกตัญญู จงไปอยู่ขุม “ยันตปาสาณนรก” เถิด เจ้าจะต้องอยู่ระหว่างหินใหญ่ทั้งสอง ซึ่งหินใหญ่คู่นี้จะกระทบกระแทกกันตลอดวัน ตลอดคืน เจ้าอยู่ระหว่างกลางเมื่อหินกระทบกันครั้งไร เจ้าพี่น้องก็จะต้องแหลกละเอียดไปด้วย เมื่อหินห่างกันออกมา เจ้าจะกลับเป็น

ร่างกายสมบูรณ์ดีอย่างเก่า แล้วก็ต้องถูกหินกระแทกละเอียดไปอีก
อย่างนี้เป็นเวลาพันปีมนุษย์”นี่แหละคือผลแห่งความอกตัญญูต่อพ่อแม่
เจ้าจะต้องรับโทษอย่างนั้น

พอเจ้าหน้าที่พาชายหนุ่มสองคนนั้นออกไปแล้ว เจ้าหน้าที่อีก ๒ คน
ก็อุ้มผู้หญิงพวกหนึ่งเข้ามาเป็นจำนวน ๕ คน ล้วนแต่หน้าฉีก ปากฉีก
เลือดออกแดงฉานไปทั้งนั้น แม่อาจารย์ทองสุขเบือนหน้าหนีไม่ยอมมอง
ในใจก็คิดว่า แม่พวกนี้แต่งตัวก็ยัวยวน นิไปยัวยวนกับอะไรมา จึงหน้าตา
เป็นอย่างนี้ เสียร่องโอดครวญดังลั่นไปทั้งศาล ได้ยินเสียงยμβาลท่าน
ตวาด หันไปดูก็เห็นท่านยืนกระต๊อบเท้ามองไปที่เท้าแล้วตกใจ ทำไมเท้า
ยμβาลจึงโตเท่าเกือบรถยนต์ กระต๊อบลงไปทีเดียวศาลแทบพัง รู้สึกตัว
โยกเหมือนแผ่นดินไหว พวกผู้หญิง ๕ คนนั้นหยุดเจียบทันทีไม่กล้าร้อง
ไม่กล้าเถียงอีกต่อไป เสมียนเขารายงานว่า คน ๕ คนนี้ ชอบกินเหล้า
ประพติดัวเป็นคนเสเพล ยุแหยให้ผู้อื่นกินเหล้าเมายาแล้วทำชั่ว
ยμβาลท่านสั่งให้ไปยูนรกขุม “ตามโทพนรก” ในขุมนี้ อาจารย์ทองสุข
เล่าว่า เมื่อเดินกลับได้แลเห็นสัตว์นรกต้องดื่มน้ำทองแดง ซึ่งละลาย
ออกมาด้วยไฟเผาและสัตว์นรกก็ต้องดื่มอย่างกระหาย กินแล้วก็ตายไป
ตายไปแล้วก็เกิดขึ้นใหม่ และต้องกินน้ำทองแดงตลอดปีตลอดชาติ
จนกว่าจะหมดเวร ซึ่งเห็นแล้วแทบสลดแทนสัตว์นรกนั้นๆ

พอหมดพวกรถกว่าตายแล้ว ก็มีเจ้าหน้าที่พาผู้ชายคนหนึ่งเข้ามา
อายุประมาณ ๖๐ ปี ท่าทางหยิ่งๆ เสมียนบอกว่า ชายคนนี้เป็นคนฉ้อโกง
ที่ดินของราษฎร พวกราษฎรจนๆ ไปพึ่งพาอาศัยขอยืมข้าวเปลือกไปตก
กล้าเพื่อจะได้ทำนา เขาก็ให้พักอาศัยค้างคืนอยู่ในบ้านของเขาและใช้
อำนาจทำมีดมีร้ายแก่หญิงเป็นกำไรเสียก่อน การให้ยืมข้าวถึง ๔ ถัง ต้องใช้
๑๒ ถังบ้าง ๑๖ ถังบ้าง แล้วแต่คนไหนสวย ไม่สวย ถ้าสวยหน่อยยอม
เสียตัวให้ก็คิดเอาข้าวน้อยหน่อย เขาออกเงินกู้ให้กู้ยืม ชาวนามากู้ยืม ๒,๐๐๐

บาท ต้องลงในใบกุ๊วว่า ๔,๐๐๐ บาท ถ้าตรงไหนเป็นนาดี เวลาเจ้าของจะเอาเงินไปไถ่คืน เขาก็ไม่ต้อนรับ ทำเป็นว่าไม่อยู่บ้าง ไม่ให้พบบ้าง จนหมดกำหนด เขาก็รีบเอาเสียเลย เขาโกงด้วยเล่ห์เหลี่ยมอุบายต่าง ๆ จนมีที่ดินหลายหมื่นไร่ กรรมตามทัน ทำให้ตัวเองเป็นโรคที่กินข้าวไม่ได้ ต้องนอนกินรำมาแล้ว ๓-๔ ปี จึงตาย

คนโกงที่ดินรืดนาพาเร้นจากคนยากจนจนมั่งมีมีนาตั้งหลายหมื่นไร่ แต่เมื่อจนจะตายก็เป็นโรคเบาหวานอย่างหนัก กินข้าว กินขนมไม่ได้ ต้องกินรำแทนข้าว ครั้นเมื่อตายแล้วก็ต้องไปพบบยมบาล พวกรุกฏฤทธิ์ดูดกระชากลากไปเหมือนคนต้องโทษหนัก ยมบาลท่านให้เสมียนเปิดบัญชีอ่านความชั่วของเขาให้ตัวเขาฟังเอง เขาฟังแล้วทำหน้าตาเฉยบอกว่า เขาไม่ได้โกงพวกราษฎรเจ้าของที่ดินเขามีจำนำไว้แล้วไม่มาไถ่เอง พอเขาพูดจบประตูทางด้านขวามือก็เปิดออก มีคนทั้งผู้หญิงผู้ชายเดินออกมาหลายร้อยคน จนแน่นศาลไปหมด คนเหล่านั้น แต่งตัวเหมือนชาวนา พูดเสียงคล้ายๆ คนจังหวัดราชบุรี เมืองเพชร บ้านโป่ง และทางหนองปลาตูก แม่อาจารย์ทองสุขเล่าว่า พวกเจ้าของนาที่ตายไปด้วยความอดอยากยากจนเพราะถูกโกงที่ดินหมดคึกพยาบาท จึงแอบคอยดูว่าเมื่อไรคนโกงคนนั้นจะย่างเหยียบเข้ามาในแดนตัดสินบ้าง เขาคอยโอกาสอยู่ไม่นาน คนโกงก็เข้ามา เขาจึงรุมฟ้องยมบาลว่า คนโกงคนนั้นได้โกงเขาอย่างไร ใช้อุบายต่างๆ กันอย่างไร นอกจากโกงที่ดินแล้ว ยังเคยแอบฆ่าคนเสียหลายศพ เพราะไม่ชอบใคร พอบอกว่า “ไม่อยากเห็นหน้า” เท่านั้น เป็นอันรู้กัน ลูกน้องของเขาจะไปจัดการยิงหรือแทงให้ทันที

คนที่ถูกฆ่าตายเล่าให้ยมบาลฟังว่า ตัวเขาชื่อ ฮวด ได้ถูกคนโกงคนนั้นใช้ให้ไปฆ่าคน แต่ไม่ไป เขาพูดตอบติๆ ว่า “นาย อย่าให้ผมทำเลย ผมมีลูกแล้วสองคน กำลังเล็กๆ อยู่ แม่มั่นก็ช้ำโรค หาเลี้ยงลูกไม่ไหว” ผมตอบเขาติๆ แต่วันรุ่งขึ้นเขาก็ให้ลูกน้องมายิงผมตาย เพราะใครรู้เรื่องเขา

แล้วถ้าเขาใช้ไม่ทำก็ต้องตายเหมือนกัน

ยมบาลฟังโจทก์ฟ้องแล้วก็หันไปถามเสมียนว่า เรื่องที่นายฮวดฟ้องนี้มีอยู่ในบัญชีหรือไม่ เสมียนคนนั่งทางซ้ายมือเปิดบัญชีไปอีก ๓-๔ หน้า แล้วตอบว่ามี เป็นเรื่องจริง ที่นายฮวดกล่าว ยมบาลหน้าบึ้งตึงทันที ตวาดว่า “เจ้ามนุษย์คนชั่ว เจ้าก่อกรรมทำเข็ญถึงเพียงนี้ ดูชีวิตวิญญาณมากอยเจ้า อยู่แน่นอนศาลไปหมด เจ้าจงไปสู่กรรมของเจ้าในบัดนี้” พอยมบาลท่านสั่งเท่านั้น ก็มีเปรตตนใหญ่ยืนมือมาทางออกข้างละยาวเลยวาระวบเอาตัวคนโกงไปทันที

เมื่ออาจารย์ทองสุขเห็นแล้วกลัวจนตัวสั่น พอตัดสินใจตื่นก็รู้ว่า หลวงพ่อคงเรียกแล้ว จึงรีบลุกขึ้นค่อยๆ เดินแอบย่องออกไปหาเจ้าหน้าที่ผู้หญิง บอกกับเขาว่า หลวงพ่อเรียกแล้วจะขอลากลับไปก่อนไว้ หลวงพ่อเพลหรือท่านไมใช้จึงจะแอบหนีมาใหม่ เจ้าพนักงานคนนั้นก็ใจดี พาเดินมาส่ง จึงเดินมาด้วยกันตามทางตรง **พอจะออกประตูก็แลเห็นเปรตตนหนึ่งสูงใหญ่ เดินคอแข็งเหมือนแบกอะไรไว้บนหัว** เมื่ออาจารย์ทองสุขจึงเงยหน้าขึ้นมองจนคอตั้งบ่า จึงได้สังเกตเห็นว่า เปรตนั้นแบกแผ่นดินใหญ่เท่าบ้านไว้บนหัว พลั้งปากออกไปว่า “นั่นแบกแผ่นดินไว้จะไปขายที่ไหน” เปรตตนนั้นไม่ตอบ แต่เจ้าหน้าที่ผู้หญิงตอบแทนว่า “ไม่ใช่เขาจะเอาแผ่นดินไปขาย เปรตตนนั้นเมื่อเป็นมนุษย์อยู่ เป็นผู้มีความโลภโง่งนที่ติดของวัด ตายแล้วจึงต้องมาตกนรก ครั้นพ้นโทษหนักแล้วก็ต้องมารับโทษเบา คือ เป็นเปรตเดินแบกแผ่นดินอย่างนี้ อีก ๕,๐๐๐ ปีมนุษย์ จึงจะหมดกรรม” เมื่ออาจารย์ทองสุขแล้วว่า ฟังแล้วคออ่อน แผ่นดินเท่าบ้าน เปรตเดินแบกอยู่ ๕,๐๐๐ ปี น่ากลัวคอจะหักเสียวันละหลายๆ ร้อยครั้ง

ครั้นเดินมาพ้นเขตนรกแล้วทางก็ราบรื่นสดสวยไปด้วยดอกไม้ใบไม้ การปลูกและดูแลรักษาดีมาก มีเรือนหลังสวยๆ เป็นแถวทุกๆ เรือนน่ารัก

กะทัดรัดน่าอยู่ มีสวนดอกไม้อยู่หน้าบ้านเหมือนๆ กัน เรือนทุกหลังมีผ้าบังตาสวยๆ อยู่ทีหน้าต่างเหมือนในเมืองมนุษย์ด้วย แม่อาจารย์บอกว่า คนที่อยู่ในเรือนเหล่านั้น รูปร่างสวยงาม สะอาด หน้าตาผ่องใสน่ารักเล่นกันเป็นหมู่ ดูผิวหน้ายิ้มแย้มเหมือนผู้มีความสุขเมื่อแลเห็นแม่อาจารย์เดินผ่าน เขาก็มองและยิ้มแย้มด้วยดี แม่อาจารย์ถามเจ้าหน้าที่ผู้หญิงว่า คนเหล่านี้ทั้งผู้หญิงและผู้ชายมีความสุข เขาเป็นอะไรจึงไม่ต้องโทษ เจ้าหน้าที่ตอบว่า “คนเหล่านั้นพ้นโทษแล้ว กำลังรอเวลาจะจติ” แม่อาจารย์ถามว่า “จะจติที่ไหน” เจ้าหน้าที่ตอบว่า “บางคนจะจติเป็นมนุษย์และบางคนจะจติไปเป็นเทวดานางฟ้า” แม่อาจารย์ทองสุกฟังแล้วสงสัยจึงถามว่า “คนที่จะไปจติเป็นมนุษย์กับคนที่จะจติไปเป็นเทวดานางฟ้านั้นต่างกันอย่างไร”

พนักงานหญิงในยมโลกตอบว่า “ต่างกันที่บุญกุศลซึ่งได้ทำมาแล้วแต่ชาติก่อน แม้คนที่จะไปเกิดในเมืองมนุษย์ด้วยกัน ก็ยังแตกต่างกันอีกเป็นหลายสิบจำพวก บางคนไปเกิดในตระกูลพ่อแม่มียศฐาบรรดาศักดิ์ ร่ำรวยอย่างมหาศาล แต่เมื่อได้เข้าไปในท้องแม่แล้วพอโตหน่อยก็ต้องกลายเป็นคนพิการไป หรือบางคนไม่พิการแต่ประพัตติตัวเหลวไหล ใช้จ่ายเงินทองที่พ่อแม่ให้อย่างยอเยยับหมดตัวเองกลับต้องลำบากยากจนลงอีกก็เคยมีเสมอ บางคนไปเข้าท้องคนชวานอย่างยากจน แต่พอโตขึ้นมีคนไปรับเลี้ยงให้เล่าเรียนดีก็ได้เป็นใหญ่เป็นโตมีความสุขสำราญ ทุกชีวิตเป็นไปตามกรรมของเขาที่ได้สร้างสมมาทั้งสิ้น” แม่อาจารย์ทองสุกฟังแล้วจึงว่า “ถ้าอย่างนั้นพวกที่จะได้ไปเกิดเป็นเทวดานางฟ้า จึงจะสบายกว่าพวกที่ไปเกิดเป็นคนในเมืองมนุษย์กระมัง” เจ้าพนักงานหญิง ผู้นั้นตอบว่า “ถ้าพูดอย่างทุกๆ ไป ไม่เจาะจง ก็ว่าสบายกว่ากันหลายร้อยเท่า แต่วิญญานที่ฉลาดบางดวงก็ไม่อยากไปจติในสวรรค์ ยังคงอยากไปเข้าท้องมนุษย์อยู่นั่นเอง เพราะใน

เมืองสวรรค์นั้น มีความสุขสบายอยู่มากก็จริง แต่ความหลงระเห็จยังมีมาก หลงในความสนุกสนาน หลงในอำนาจถือตัวเป็นใหญ่ หลงติดในสมบัติต่างๆ ลืมตัวไม่คิดถึงความจริง อริยสัจ เมื่อถึงคราวหมดบุญจะจุติจึงได้คิดและเสียใจ แต่ก็ช่วยไม่ได้เสียแล้วเป็นเสียอย่างนี้ ร้อยก็เกือบทั้งร้อย คนที่มีความทุกข์เช่นคนในเมืองมนุษย์ก็มีประโยชน์ด้อยอย่างหนึ่งเหมือนกัน เพราะเมื่อเกิดทุกข์ก็ยอมดิ้นรนจะหาทางปลดปล่อยความทุกข์ จึงเป็นเหตุให้บางคนเข้าถึงพระธรรมคำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ได้ อุตสาห์บำเพ็ญความดีไปก็อาจจะได้เข้าถึงชั้นพระอริยบุคคล เป็นพระโสดาบันหรือสูงกว่านั้นขึ้นไปได้ง่ายกว่า พวกติดสุข หลงสุขในทางกาม-มารมณฺบนสวรรค์”

แม่อาจารย์ทองสุขเดินคุยมากับเจ้าพนักงานหญิงในยมโลก โดยผ่านบ้านเรือนที่สวยงามและมีผู้คนที่ยืนเรียงสนุกสนานมาเป็นเวลาเกือบครึ่งชั่วโมง จึงออกจากประตูกำแพงแลเห็นม้าแก้วคอยอยู่ข้างนอกก็แปลกใจว่าทำไมม้าจึงมารอรับได้อย่างถูกต้องเพราะไม่ใช่ประตูเดียวกับที่เข้าไป เจ้าพนักงานหญิงคนนั้นก็รู้ใจจึงบอกว่าได้ให้ม้ามารอรับอยู่ทางประตูนี้เอง และบอกกับแม่อาจารย์ทองสุขว่า “ให้บอกหลวงพ่อด้วย ชีบุญขอฝากกราบหลวงพ่อด้วย”

แม่อาจารย์ทองสุขฟังแล้วประหลาดใจร้องว่า “อ้อ นี่เป็นแม่ชีบุญมาหรือ ทำไมจึงมาอยู่ที่นี่ได้อย่างไร ไหนลองเล่าให้ฟังหน่อยซิ แหม จำได้ก็ไม่บอก นึกแล้วเชื่อว่า หน้าเหมือนใครที่รู้จักกันนานแล้ว” พนักงานหญิงจึงว่า “จะเล่าให้ฟังอย่างสั้นๆ นะเพราะเดี๋ยวหลวงพ่อก็คอยนาน เมื่อฉันบวชอยู่นั้นก็พยายามทำความดี ปฏิบัติธรรมอย่างหลวงพ่อก่อนเคยชมว่าฉันเรียบร้อยและซื่อตรงนั้นแหละ แต่ความชั่วของฉันมีมาแต่ก่อนบวช สามียของฉันเขาชอบตีโก่งเล่นพนันแทงม้า บางทีก็ให้ฉันฆ่าไก่ตัวที่แพมาต้มฆ่าให้กิน ฉันก็คอยยินดีทำให้เขาด้วย เลยเป็น

คนหลงไปเกือบ ๑๐ ปี จึงได้คิดหนีสามเฝ้าวัดโกนหัวนุ่งขาววชเรียน กับหลวงพ่อก่อน ครั้นฉันตายแล้วต้องชดใช้กรรมอยู่นาน เมื่อกรรมหนักเบา แล้วก็ต้องมาเป็นพนักงานอยู่อย่างนี้ ต้องเห็นคนต้องโทษร้องครวญคราง อยู่ทุกวัน เพราะโทษที่ชอบดูไถ่กันซึ่งเป็นการทรมานสัตว์ เอาเถอะ รีบ กลับไปเถอะ หลวงพ่อก่อนเรียกแล้ว”

โคตรทอง - กระบองเพชร

เรื่องนี้เป็นเรื่องที่เกิดขึ้นระหว่างแม่สีทองสุขเรียนใหม่ๆ ท่านบอกว่า ในขณะนั้นมันช่างอยาก رؤอยาก เห็นไปเสียทั้งนั้น พอว่างงานคืนไหน อยู่เฝ้าและหลวงพ่อก็ไม่อยู่ไปกินนอกวัด แม่อาจารย์ทองสุขก็มักจะฉวย โอกาสเกลไถลออกไปข้างนอกเรื่องที่เคยทำ ไปเที่ยวหาเรื่องมาหัวเราะ กันเสมอ

การไปเที่ยวไหนๆ ขณะที่ทำสมาธินั้น แม่อาจารย์ทองสุขก็มัก ปกปิดหลวงพ่อก่อนเพราะกลัวท่านดูว่า ไม่ตั้งใจรักษาคนไข้ หรือช่วยเหลือ บ้านเมืองตามที่ท่านสั่งให้ช่วย เช่น น้ำท่วมเรือกสวนไร่นาของราษฎร ทำให้เสียหาย ท่านก็สั่งให้พวกที่ได้วิชาธรรมกายทนต์น้ำแยกแผ่นดินให้น้ำแห้ง ถ้าฝนแล้ง ท่านก็สั่งให้ทำวิชาช่วยให้ฝนตก แม้ศัตรูมาทิ้งระเบิด ก็สั่งให้ครูจันทรขึ้นป้องกันปิดลูกระเบิดไปลงน้ำทะเล ฯลฯ

วันหนึ่ง แม่อาจารย์ทองสุขทำสมาธิแล้วก็หนีไปเที่ยว การเที่ยว คินนั้นได้รับความตกใจเป็นอันมาก ครั้นพอติดออกจากสมาธิแล้ว ใจยัง เต็มตึกๆ อยู่ ก็พอได้ยินหลวงพ่อกถามอย่างดังกๆ ว่า

“ไอ้สุข เอ็งไปไหนมา?”

แม่อาจารย์ทองสุขสะดุ้งเฮือกขึ้นทั้งตัว พนมมือตอบอ้อมแอ้มอยู่ในคอว่าอะไรตัวเองก็บอกไม่ถูก

เสียงหลวงพ่อดุดังลั่น “สุขเอ็งละซึกจะเหลวไหลมากไปแล้ว เอ็ง

คิดว่าพ่อไม่รู้หรือว่าเอ็งจะไปขโมยทองเขามา”

“ใครบอกหลวงพ่อ”

“เจ้าของเขามาฟ้องละซี เอ็งขโมยเขาจริงไหมละ”

“ลูกไม่ได้ขโมย คิดว่าไม่มีเจ้าของก็จับดูหน่อยเท่านั้นแหละ แหม! ต้องมาฟ้องด้วย” แล้วนึกในใจว่า “ไอ้ยักษ์บ้า”

“เอ็งมันโง่ โง่แล้วยังอยากหนีเที่ยว เมื่อคืนถ้าพ่อไม่ห้ามมัน เอ็งก็หัวบีแบนแล้ว ชุกชนไม่เข้าเรื่อง เป็นผู้หญิงยิ่งเรือทำอวดดีไปเถอะ” เสียงหลวงพ่อบ่น แล้วก็หันไปสั่งงานคนอื่นต่อไปว่า “เขามายกกว่าทางราชบุรีฝนแล้งจริงๆ ใครอยู่เวรช่วยเร่งฝนให้เขาหน่อย”

พอออกจากเวรกลับบ้านพักแต่เช้า แม่อาจารย์ทองสุขบอกว่า “โมโหก็โมโห ชนก็ชน” ท่านเล่าว่า เมื่อหลวงพ่อดำริเรื่องโรงเรียนนั้น ราคาโรงเรียนเป็นเงินเกือบ ๓ ล้าน ลูกศิษย์ลูกหาที่ท้อใจ กลัวจะไม่สำเร็จ บางคนก็พากันคัดค้านว่าหลังใหญ่ไป จะหาเงินที่ไหนกันราคาตั้ง ๓ ล้านบาทเวลานั้นเองเงินแสนก็ยังไม่มี หลวงพ่อบอกท่านก็ว่า “ไม่เป็นไรดอกไอ้สุข โคตรทอง มี เอ็งยังไม่เคยเห็น พ่อเห็นแล้ว”

พอได้ยินคำว่า “โคตรทอง” เท่านั้น แม่อาจารย์ทองสุขก็ตาโต หูฟังต่อจากนั้นมาก็คอยหนีหลวงพ่อเสมอ เพราะอยากเห็นโคตรทอง แต่หนีไปเที่ยวในขณะเข้ามานั้น ๖ ครั้งแล้วก็ยังไม่ได้พบโคตรทองเลย ไม่รู้ว่าอยู่ที่ไหน วันหนึ่งได้ปัญญาฉลาดขึ้น จึงแอบถามม้าแก้วของหลวงพ่่ว่า พาหลวงพ่อก่อนเที่ยวไปนั้น เคยเห็นโคตรทองอยู่ที่ไหน ม้าแก้วประจำองค์หลวงพ่อก็ตอบว่า “อยู่ในถ้ำ”

“ในถ้ำไหน” แม่อาจารย์ชักใหญ่

“ในถ้ำไปทางทิศตะวันออก ถ้าพบพระภูมิซีเสือให้ถาม พระภูมิจะบอกให้”

อาจารย์จำได้แม่น คืบหนึ่ง หลวงพ่อไม่อยู่ ก็จัดแจงเข้าที่ พอลง

นั่งดี ก็ถอดจิตออกจากร่าง เนรมิตร่างรูปเหมือนกายมนุษย์ขึ้นมาแล้ว
ประจำตัวที่พระพรหมให้ แล้วเหาะไปทางทิศตะวันออก ไกลมากแล้ว
จึงนึกถึงพระภูมิเจ้าที่เสีย ไม่ทราบว่าจะอะไรและอยู่ตรงไหนแต่พอนึกถึงลัก
ครู่เดียวก็เห็นถนัด จึงชักม้าเข้าไปถามว่า ถ้ามีโคตรทอง อยู่ทางไหน
พระภูมิเจ้าที่ชี้ทางให้ อาจารย์ชอบใจ แล้วขี่ม้าวิ่งห้อไปตามทางที่พระภูมิ
ชี้มือบอกมา พักใหญ่ก็แลเห็นภูเขาดำทะมึนขวางหน้า เมื่อเข้าไปใกล้จึง
เห็นปากถ้ำใหญ่โต ขนาดรถยนต์คันใหญ่เข้าได้ จึงหยุดม้า แอบข้างหลืบ
เขาเพื่อหาช่องทางจะเข้าไปในถ้ำ ลักครู่หนึ่งก็แลเห็นยักษ์ ๒ ตนเดินออก
มา ยักษ์ตนหนึ่งปิดประตู อีกตนหนึ่งเอาป้ายสีขาวๆ มีตัวหนังสืออยู่ ๓ แถว
แขวนไว้ที่หน้าถ้ำ แล้วก็พากันเหาะไป อาจารย์ดีใจมาก พุดกับม้าว่า “พ่อ
ม้าแก้วเราเข้าไปเถอะ” เมื่อไปถึงหน้าถ้ำก็เอาป้ายที่มีตัวหนังสือนั้นออก
แล้วลองผลึกประตูแต่ผลึกไม่ออก พยายามผลึกอีกหลายครั้งก็ไม่ได้ผล
พอได้ยินเสียงลึงร้องเจี๊ยกๆ โพล่หน้าอยู่ตรงเหนือประตูถ้ำ อาจารย์จึง
เงยหน้าขึ้นพุดกับลึงว่า “กุญแจอยู่ที่ไหน ช่วยหยิบทีเถอะพ่อลึง”

ลึงนั้นจะรู้ฟังหรือไม่ก็คงเดาเก่ง หายไปสักอึดใจหนึ่ง ก็เอา
กุญแจดอกใหญ่มาส่งให้ อาจารย์จึงไขกุญแจประตูก็เปิดออกโดยง่ายจึง
เดินเข้าไปในถ้ำ เดินลึกเข้าไปเป็นห้องใหญ่ชั้นที่ ๓ มีแสงสว่างเหลือ
อร่ามไปทั้งห้อง กลางห้องทองก้อนใหญ่เกือบเท่าส้มโอมัดจะเกาคงจะเป็น
โคตรทอง อาจารย์นึกในใจ ก้อนใหญ่เหลือเกิน ล้อมรอบนั้นเป็นก้อนเล็กๆ
เท่าบาตร เท่าชามอ่าง เท่าขันล้างหน้า มีหลายสิบก้อน ทุกๆ ก้อนมีผ้า
หรือกระดาษขาวๆ มีตัวหนังสือเขียนไว้บนผ้าหรือกระดาษแล้วปิดไว้
ที่ก้อนทองเหล่านั้นทุกๆ ก้อน

อาจารย์เข้าไปยืนใกล้ๆ เอามือจับก้อนทองเหล่านั้นแล้วถามว่า
“ทองของใคร?” ถามถึง ๓ ครั้ง ก็ไม่มีเสียงตอบจึงคิดว่า ทองมาซ่อนอยู่
ในถ้ำเฉยๆ ก็ไม่มีประโยชน์อะไร ควรจะเอาไปซื้อขายให้เป็นเงินตราเอา

มาสร้างโรงเรียนให้หลวงพ่อก็มีประโยชน์กว่า คิดแล้วมองดูทองก้อนใหญ่ ก็รู้สึกยิ่งใหญ่เกินไป คิดกะเอาแต่ก้อนกะดุกอดี้ๆ กับราคาโรงเรียนของ หลวงพ่อก็คงจะสร้าง จึงหยิบก้อนเท่าซ้นล้างหน้า ลองยกดูหนักมากแต่พอ แบกไหว จึงแบกออกมาจากถ้ำ ขึ้นมาได้ก็บอกกับม้าว่า “กลับกันเถอะ”

อาจารย์เล่าว่า พอขี่มาได้ ไกลโซอยู่เกือบถึงตรงพระภูมิขี่เสือ ก็ได้ยินเสียงร้องเรียกมาทางด้านหลังว่า “ขโมยๆ หยดก่อน!” จึงหยุดม้า มองไปเห็นยักษ์ตัวใหญ่ๆ ถือกระบองตะโกนไล่มา พอทัน ยักษ์ก็เอ็ดตะโร ว่า

“ทำไมขโมยทองเขามา”

“ฉันไม่ได้ขโมย ฉันถามหาเจ้าของก็ไม่มีใครเป็นเจ้าของ จึงนึกจะ เอาไปขายเอาเงินสร้างโรงเรียนให้หลวงพ่อ”

“เอาไปไม่ได้ ก้อนนี้ไม่ใช่ก้อนที่เขาจะทำบุญกับหลวงพ่อ”

“รู้ได้ยังไง”

“ก็เขามีหนังสือเขียนไว้ไม่เห็นหรือ ทำไมไม่อ่าน”

“ก็มันกระดิกหูเสียเมื่อไหร่ล่ะ”

“อ้อ ! อ่านหนังสือไม่ออกหรือ ถ้าอย่างนั้นจะยกโทษให้ เอาทอง คืนมาเสียดีกว่า”

“เป็นอะไรจึงจะมาเอาทองคืน”

“เป็นผู้รักษาทองเหล่านี้ไว้รอเจ้าของ”

“เป็นของใครบ้าง” อาจารย์ถามต่อไป ยักษ์ตอบว่า “ทองเหล่านี้ เป็นของผู้ใหญ่บุญได้ร่วมสร้างกุศลไว้ เป็นการสร้างทีละเล็กทีละน้อย จึง รวมเป็นก้อนใหญ่”

“เป็นของใครบ้างล่ะ”

“ของใครหรือคณะไหนก็มีชื่ออยู่ทุกก้อนที่ผ้าขาวผูกอยู่นั้น อย่าถามมากเลย ส่งคืนมาเถิด ไม่ใช่ของตัวอย่าเอาไป”

อาจารย์ลังเลไม่รู้ว่ายักษ์พูดจริงหรือว่าจะขโมยต่อไป ในขณะที่ยังไม่ส่งทองคืนให้มัน ยักษ์อีกตนหนึ่งก็ตามมาถึง ยักษ์ตนนี้ชื่อโมโห พอเห็นทองอยู่ในมืออาจารย์เท่านั้นก็ร้องว่า “ขโมย เอาให้ตายเสียเลย” แล้วก็ยกกระบองเพชรฟาดลงตรงศีรษะอาจารย์โดยแรง

อาจารย์ตกใจเพราะไม่เคยพบยักษ์เลย พอพบก็จะรบกันโดยไม่รู้ตัว จึงยกทองขึ้นรับ กระบองก็ฟาดลงตรงทองๆ ก็กระเด็นหลุดจากมือกลิ้งไปตามพื้นดิน ยักษ์ก็ยกกระบองขึ้นฟาดซ้ำ ฟาดขวาวอีกหลายครั้ง ม้าก็พาอาจารย์หลบกระบองยักษ์เป็นพัลวัน แล้วร้องขึ้นสุดเสียงให้ยักษ์ตกใจ และวิ่งรากับลมพัดพาอาจารย์หนีรอดมาได้พักหนึ่งแต่ยักษ์ก็เหาะตามมาอย่างรวดเร็ว กระบองนั้นตรงเข้าตีหัวม้าและจะตีศีรษะอาจารย์ให้แตกทำลายไป

แม่อาจารย์เล่าว่า พอกระบองยักษ์จะมาตีหัวท่านๆ ก็ได้ยินเสียงทวาดว่า “หยุด” กระบองก็หยุดตีและกลับเข้าไปอยู่ในมือยักษ์ แม่อาจารย์ทองสุขได้โอกาสรีบกระตุกบังเหียนม้าหนีกลับมาวัด พอถึงก็รีบกลับเข้าร่างเดิม กำลังเหนื่อยที่หนียักษ์มา ตกใจเดินตึกๆ ก็พอได้ยินเสียงหลวงพ่อดูขึ้นว่า “ไอ้สุขเอ็งไปไหนมา” และดูว่าเหลวไหลไปลักทองเขามา ดังที่ได้เล่ามาแล้ว

แม่อาจารย์เล่าว่า ครั้งนั้นหลวงพ่อนั่นเองตามไปช่วยไว้ พอท่านทวาดเท่านั้นยักษ์ก็หยุดไล่ตี แม่อาจารย์ทองสุขคงสงบเรียบร้อยอยู่หลายวัน วันหนึ่งหลวงพ่อก็มีแขกมาก แม่อาจารย์ทองสุขยังเจ็บใจยักษ์ไม่หาย ตั้งแต่ถูกไล่ตีด้วยกระบองเพชรแต่ครั้งนั้น แล้วก็พยายามปลุกจักรแก้วที่พระพรหมให้ตอนที่ได้ธรรมกายนั้นให้ศักดิ์สิทธิ์ขึ้น และพยายามทดลองให้ปราบมารต่างๆ ทั้งมารที่หลวงพ่อบังคับให้ปราบและมารที่เข้ารังแกเวลาเข้าฌาน หัดใช้จนชำนาญชำนาญอยู่อย่างเจียบๆ ไม่บอกให้ใครๆ รู้ แม้แต่คุณครูจันทร ซึ่งเป็นผู้สนทนมนและอยู่ใกล้ชิดก็ไม่บอก เพราะถ้าบอก

แล้วคุณครูจันทรจะห้ามปรามไม่ให้ไปชุกชนต่างๆ นานา

แม่อาจารย์เล่าว่า เวลานั้นกำลังเรียนใหม่ๆ ใจอยากแต่จะทดลอง
ดูว่าอะไรมีจริงหรือไม่จริง และนิสัยของท่านเองก็ชอบบื้ออย่างผู้ชายออก
สามศอกอยู่แล้ว จึงไม่กลัวใคร อยากจะลองสู้ดูสักตั้งเรื่อยไป

ดังนั้น ด้วยความแค้นใจที่ยักษ์บังอาจเอากระบองไล่ตีหัว จึงแอบ
หนีหลวงพ่อกับหาเรื่องกับยักษ์อีกครั้ง อาจารย์เล่าว่า พอเรียกพ่อกับมา
มา บอกว่าให้พาไปที่ถ้ำยักษ์เท่านั้น ม้าก็ลั่นหัวบอกว่าไม่อยากไป กลัว
กระบองเพชรของยักษ์ แม่อาจารย์ต้องทำโกรธแล้วว่า “อะไรพ่อกับมา
เป็นผู้ชายแท้ๆ ยังกลัวกระบองยักษ์ ฉันเป็นผู้หญิงยังไม่กลัวเลย”

ม้าแก้วก็ตอบว่า “ไม่กลัวแล้วอย่าวิ่งหนีนะ”

อาจารย์ทองสุกรับว่า “เออ ที่นี้จะไม่หนีแน่ๆ”

ม้าแก้วจึงยอมไปด้วยอาจารย์ขี่ม้าพ่อกับเติมเหยียดก็ถึงพระภูมิสีเสื่อ
พอพระภูมิแลเห็นเข้าท่านก็หัวเราะเอิ๊กๆ แล้วว่า “มาอีกแล้ว หัวโนยังไม่
เข็ด”

แม่อาจารย์ตอบว่า “ซัง หัวโนก็หัวฉัน ไม่ใช่กงการอะไรของตา
พระภูมิ ระวังเถอะลงจากสีเสื่อเมื่อไหร่ สีเสื่อมันจะขบหัวเอา” ว่าต่อลื้อต่อ
เถียงกับพระภูมิแล้ว ก็ห้อม้าไปเลย ไปพักหนึ่งก็แลเห็นถ้ำของยักษ์

ม้าแก้วมาถึงแล้ว บอกว่า อย่าเข้าไปเลยลื้อมันไม่ไหว แต่อาจารย์
ไม่เชื่อจะเข้าไปแก้แค้นยักษ์ให้ได้ ม้าจึงแนะนำบอกว่า ถ้าจะเข้าไปจริงๆ ก็
ให้แปลงตัวเสียก่อน แม่อาจารย์ถามว่าจะแปลงเป็นตัวอะไรดี ม้าเสนอว่า
ให้แปลงเป็นยักษ์ตัวโตๆ แม่อาจารย์ก็เห็นจริงด้วยจึงทำสมาธิ อธิษฐาน
จิตสักครู่ก็กลายเป็นยักษ์ตัวโตจริงๆ แล้วถามม้าแก้วว่า “เป็นยักษ์ตัวโต
สมใจหรือยังละที่นี้” ม้าแก้วตอบว่า “ฮี้ ยังไม่ได้ความเลย ยักษ์อย่างนี้
ไม่มีใครกลัวหรอก เชื้อเถอะ”

“ทำไมล่ะ” อาจารย์ถาม

“ก็ดูตัวเองซี มันน่ากลัวเมื่อไหร่ เขี้ยวก็ลั่นยังกะเขี้ยวหมู”

“บ้า! ม้าบ้า! อาจารย์ตวาดมาแล้วก็ก้มดูตัว “ตายตาย! จริงๆ นะแหละ มันกลายเป็นยักษ์ผู้หญิงไป หน้าอกยานเทิงเต่งเหมือนแม่มูลูกอ่อนเขี้ยว”

ที่เป็นดังนี้เพราะอาจารย์สร้างมโนภาพขึ้นจากภาพยักษ์ปีศาจ ซึ่งเห็นในหนังสือพรหมชาติมีงวงของปีศาจซึ่งเป็นยักษ์ผู้หญิงยืนอยู่ใต้ ต้นขนุนสำปะลอ จึงจำเอามาติดหูติดตา เมื่อจิตเพ่งไปที่รูปยักษ์ผู้หญิง แปลงตัวแล้วจึงเหมือนรูปนั้น คราวนี้อาจารย์จึงสำรวจมจิตทำสมาธิแล้ว สร้างมโนภาพรูปยักษ์ขึ้นใหม่ แต่จะนึกถึงใครก็นึกไม่ออก มีใจโกรธ แค้นยักษ์ที่เอาระบองมาไล่ตี ใจก็นึกถึงยักษ์ตนนั้นอยู่จิตจึงไปเพ่ง เอายักษ์ตนนั้นเข้า เมื่อแปลงกายเสร็จ ม้าแก้วเห็นแล้วตกใจ ทำท่า จะเผ่นหนี บอกว่า นึกว่าไ้กระบองเพชรมาแล้ว คราวนี้เป็นยักษ์ผู้ชาย ค่อยดูน่ากลัวหน่อยเพราะไม่มีโตงเตงที่หน้าอก ยักษ์อาจารย์ก็ชอบใจ ทำ แกว่งกระบองเพชรแล้วขึ้นนั่งหลังม้าแก้วอย่างองอาจ ตรงไปที่ประตูถ้า คราวนี้ไม่เห็นตัวหนังสือที่ยักษ์เคยแขวนไว้ จึงเอาระบองเคาะปากถ้า ๓-๔ ครั้ง

ลักประเดี๋ยวหนึ่งประตูก็เปิดออก อาจารย์ยกกระบองขึ้นเตรียม ตัวจะคอยตีหัวยักษ์แก้แค้น แต่ต้องยกกระบองค้างเพราะคนที่มาเปิด ประตูเป็นยักษ์ผู้หญิงหน้าตาสวย เขี้ยวยังไม่ออก อุ่มลูกเล็กๆ น่าเอ็นดู ออกมาด้วย พอแลเห็นอาจารย์ก็ดีใจ ร้องบอกลูกว่า “พอกลับมาแล้วๆ” เด็กลูกยักษ์ก็ส่งมือมาให้อาจารย์อุ้ม อาจารย์เป็นคนรักเด็กก็เลยเอา กระบองเหน็บเข็มขัดแล้วรับลูกยักษ์มาอุ้มแล้วก็เดินตามแม่ยักษ์เข้าไปในถ้ำ

อาจารย์ว่า ในถ้ำนั้นกว้างขวางมาก มีห้องทับสลับซับซ้อน เป็น ที่อยู่ของยักษ์หลายคน แต่อยู่เป็นส่วนใหญ่ สามีนางยักษ์คงจะเป็นนาย ใหญ่ จึงดูห้องทับใหญ่โตและมีเครื่องใช้มาก ห้องนอนมีเตียงเป็นแท่นหิน

กว้างขวางสวยงามนอนได้ราวๆ ๗ คนขนาดมนุษย์ ถ้าเป็นยักษ์รูปร่างใหญ่ก็คนนอนได้ราวๆ ๓-๔ คน พ่อแม่มูล มีโต๊ะทำงาน สร้างด้วยหินเหมือนกัน มีไฟใช้ด้วยแต่ไม่ใช่ไฟฟ้าหรือตะเกียงเป็นไปตามอำนาจของยักษ์ จะนึกให้สว่างก็สว่าง ไม่ต้องการให้สว่างก็มีดอ่างล้างหน้าก็เป็นหิน เพลเด็กก็เป็นหิน โต๊ะอาหารเก้าอี้ที่นั่งก็เป็นของที่ทำด้วยหินทั้งนั้น แต่ยักษ์แข็งแรงก็ยกไหวทุกอย่าง นางยักษ์ตนนี้เป็นยักษ์สุภาพเรียบร้อยเหมือนหญิงไทยผู้ดี พูดจาอ่อนหวาน ลูกก็ไม่ดื้อ พ่ออาจารย์นั่งพัก นางยักษ์ก็เอากะบองไปเก็บให้และเอาเลื้อยผ้ามามาให้ผลัดเปลี่ยน

นางยกอาหารมาวางให้รับประทาน อาจารย์บอกว่านิกรักนางยักษ์จะถามเรื่องส่วนตัวอะไรมากก็กลัวนางสงสัยว่าไม่ใช่สามี จึงตีขลุมไปตามเลย กินขนมยักษ์เสียอึด ขมนั่นคล้ายๆ ขนมเปียกใส่ถั่ว มีกล้วยมีขุ่นด้วย อาจารย์ก็กินอร่อยไปทุกๆ อย่าง ลูกยักษ์ก็สนิทสนมนอนเล่นกินอยู่ด้วย

อาจารย์รู้เรื่องโคตรทองจึงถามนางยักษ์ “ทองก้อนใหญ่นั้นมีของใครบ้าง”

“หลายเจ้าของด้วยกัน พี่จำไม่ได้หรือ”

“จำได้” อาจารย์ตอบ “แต่อยากจะทดลองความจำของเธอบ้าง ไหนลองบอกซิว่า เป็นของใครบ้าง”

“ของหลวงพ่อดีดปากน้ำนั้นก้อนใหญ่มากกว่าเพื่อนใจละ พี่ลืมแล้วหรือ?” นางยักษ์ตอบเรียบร้อย

“ท่านเอามาฝากไว้แต่เมื่อไหร่”

“เมื่อชาติก่อนๆ ท่านเคยทำไว้กับลูกศิษย์มาก รวมกันเข้าเป็นทองก้อนใหญ่ เมื่อท่านทำบุญใหญ่ท่านก็ตั้งสายสมบัติเก่ามาให้ไปเชื่อมกับสายสมบัติใหม่ ผู้คนที่มาช่วยทำบุญก็จะได้รับขวัญ จะมีเงิน

ทำบุญอีกต่อไป”

“แล้วก้อนอื่นๆ ละ เป็นของใครบ้าง”

“เป็นของวัดอื่นๆ ก็มีอยู่หลายก้อน จำไม่ค่อยได้หมด พี่ไปอ่านดูแล้วกัน หัวหน้าเก่าเขาเขียนบอกไว้ทุกๆ ก้อน” นางยักษ์ตอบ

“เป็นของผู้หญิงมีบ้างไหม?” อาจารย์ถามเพราะอยากรู้ว่าของอาจารย์มีหรือไม่ ด้วยอาจารย์กำลังสร้างสำนักกรรมฐานอยู่ที่อำเภอพนัสนิคม จังหวัดชลบุรี

ยักษ์ตอบว่า ของแม่ชีทองสุขมีอยู่ก้อนเล็กๆ จำได้ว่าเอาไว้ข้างๆ ของอีกคนหนึ่ง เป็นทองก้อนใหญ่เพราะทำไว้หลายชาติแล้วแต่นึกไม่ออก อาจารย์อยากเห็นทองของตัวเองว่ามีลักษณะเป็นอย่างไร จึงชวนนางยักษ์ให้ไปดู นางยักษ์ก็พาไปที่ห้องเก็บทองซึ่งอาจารย์เคยมาพบโดยบังเอิญแล้วครั้งหนึ่ง

“ไหนก้อนไหนของแม่ชีทองสุข”

“ก้อนเล็กๆ อยู่ติดกับก้อนใหญ่ขนาดกลางนั้นไงล่ะ”

อาจารย์ก็หยิบขึ้นมาดูกลางนึกในใจว่า “ของเราก่อนนิตเดียวจะพอสร้างสำนักกรรมฐานสัมมาอะระหังได้เชียวหรือ อ้อ!aley กลับไปเมืองมนุษย์คราวนี้ต้องเร่งสร้างกุศลให้มากจะได้มีทองเป็นทุนสำรองไว้ก้อนใหญ่ ถึงคราวอดอยากยากแค้นจะได้มีกินและจะได้สร้างสำนักให้เสร็จทันตาเห็นคิดแล้วก็วางทองก้อนเล็กของตนลงไว้ที่เดิม

อาจารย์ถามหาของคนอื่นๆ อีก ๒-๓ คน อยากรู้แล้วจะได้กลับมาเล่าให้เจ้าของฟังให้ทั่วๆ กัน แต่เสียงม้าแก้วร้องลั่นอยู่นอกถ้ำเหมือนจะเตือนให้รีบกลับ คงจะมีเหตุการณ์อะไรไม่ตี อาจารย์จึงบอกนางยักษ์ว่าจะออกไปดูซิเพื่อเพื่อนมาหา แล้วบอกนางยักษ์ว่า ไม่ต้องไปส่งเดียวจะลำบาก ล้างเสียนางยักษ์แล้วก็รีบออกมา พบม้าแก้วๆ บอกว่าให้รีบหนีเร็วๆ ยักษ์กลับมาแล้ว มากับเพื่อนด้วย ๓-๔ คน รูปร่างใหญ่

ทั้งนั้น ถ้ารบกันจะแพ้

อาจารย์ก็รีบขึ้นหลังม้าแก้วๆ ก็พาหอกลับ ใจอาจารย์นั้นยังอาลัยอาวรณ์นางยักษ์และลูกเล็กๆ ที่สนิทสนมด้วยอย่างแปลกประหลาด เป็นการจากมาอย่างคิดถึงเหมือนจากคนรัก พอถึงวัดปากน้ำภาษีเจริญ ก็รีบลงจากหลังม้าเห็นกายเนื้อของตนยังอยู่ในท่าเข้าที่ท่าสมาธิอยู่ก็รีบไปอยู่ในกายเนื้อทันที ขณะที่ใจเต้นตึกๆ กลัวหลวงพ่อยังไม่รู้แน่ ก็ได้ยินหลวงพ่อบ่นว่า “ไอ้สุข มาหรือยัง ไอ้คนนี่ชักจะซุกซนใหญ่แล้ว ประเดี๋ยวต้องมีโจทก์มาฟ้องอีก”

“สุข ไอ้สุข” เสียงหลวงพ่อร้องเรียกใน ๑๐ นาทีต่อมา

“เจ้าขา” อาจารย์ขานไม่ค่อยจะมีเสียง

“เอ็งไปหาเรื่องที่ไหนมา”

“ป-ล-ะ-ป-ล-่า อ้อ ไปนิตเดียวค่ะ”

“ไปไหน?”

“อ้า ไปนิตเดียวค่ะ”

“เอ็งนี่จะเหลวไหลอีกแล้วนะ” เสียงหลวงพ่อบ่นลอดมาตามฝาห้องที่กั้น อีกนานหลายอึดใจ จึงมีเสียงดว่า

“ไอ้สุข เอ็งไปเป็นชู้กับเมียเขาหรือ เขาฟ้องมาแน่ะ”

“เปล่าค่ะหลวงพ่อ ลูกเปล่าจริงๆ ค่ะ”

เสียงหลวงพ่от่านหัวเราะทืออยู่นาน จึงได้ยินท่านถามใหม่ว่า “สุข เอ้ย สุข เอ็งอยากเป็นผู้ชายไหมล่ะ”

“อยากเจ้าค่ะ” อาจารย์ตอบด้วยความดีใจ

“เดินเครื่องเข้าสิไอ้สุข เก็บให้หมดเลย”

“เจ้าค่ะ” ตั้งแต่วันนั้นมา แม่ครูจันทรเล่าให้ฟังว่า ใครทำเสียงดังไม่ได้ แม่อาจารย์ทองสุขโกรธนัก มาถามตอนหลังได้ความว่า เข้าที่ท่าสมาธิ “เดินเครื่อง” เพื่อจะให้ร่างกายกลับเป็นชาย

เปลี่ยนแปลงเพศ

อุบาสิกาผู้หนึ่งซึ่งได้ปลงผมบวชวันเดียวกับแม่อาจารย์ทองสุข ได้เล่าให้ฟังว่า เรื่องการจะเปลี่ยนแปลงเพศนี้ ได้มีการทำจริงๆ และทำอยู่นานหลายเดือน สาเหตุที่คิดจะเปลี่ยนเพศหญิงให้เป็นเพศชายนี้เนื่องจาก หลวงพ่อเป็นห่วงลูกผู้หญิงว่าจะถูกคนข่มเหง ตอนดึกๆ เปลี่ยนเวอร์เข้าห้องทำสมาธินั้น ท่านเอาใจใส่ สั่งให้ระวังประตูปิดเปิด อย่าให้ใครแปลกปลอมเข้าไปในห้องทำสมาธิได้ ในห้องทำสมาธิซึ่งเรียกว่า “โรงงาน” นั้น ทางฝ่ายหญิงมีประตูออกทางด้านหลังศาลาเรียนธรรมหลังเก่า ส่วนทางฝ่ายชายมีประตูออกทางด้านหน้าโบสถ์

ภายในโรงงานนั้น หญิงชายจึงไปมาหาสู่กันไม่ได้ เพราะมีฝาห้องกันตลอด แต่เวลาหลวงพ่от่านสั่งงานจะได้ยินเสียงท่านลอดมาตามฝาห้อง

โรงงานทำวิชา

ซึ่งตอกตะปูไว้ด้วยฝีมือต่างๆ เวลาจำเป็นก็แอบดูหลวงพ่อสอนและสั่งงานได้เพียงนัยน์ตาเท่านั้นเอง หลวงพ่от่านเป็นห่วงทางประตูผู้หญิงเกรงจะมีคนร้ายลักลอบเข้าไปทำความเสียหาย จึงสอนวิชาแปลงเพศให้ท่านบอกว่า ให้เดินเครื่องเก็บให้หมด คือ หมายความว่าให้เก็บเพศหญิงให้หมดก่อน เมื่อเก็บหมดแล้ว จึงจะเดินอีกเครื่องหนึ่ง ปลอยเพศชายที่ต้องการให้ปรากฏออกมา เรื่องนี้เป็นเรื่องจริงที่ได้มีการสอนกันตั้งแต่ก่อนสงครามโลกครั้งที่ ๒ เวลานั้น มีอุบาสิกาเรียนอยู่ประมาณสิบกว่าคน เป็นเรื่องที่นำขบขันมาก ที่ไม่มีใครเขาอยากแปลงเพศเลยเพราะทุกคนพอใจในเพศหญิงของตนอยู่แล้ว เมื่อหลวงพ่от่านถามว่า “เปลี่ยนหรือยังๆ”

ก็จะมีคนตอบค่อยๆ ว่า “ยังเจ้าค่ะๆ” นอกจากแม่อาจารย์ทองสุขคนเดียวเท่านั้น ที่มีคำตอบที่แปลกที่สุด คุณครูลูกจันทร์เล่าว่า “ไม่มีใครเขาอยากเป็นทรอกผู้ชายนะ มีแต่พี่สุขคนเดียวเท่านั้น เขาอยากนักร้อง หนานอูตส์ห์เดินเครื่องอยู่ได้ตั้งหลายเดือน พอหลวงพ่อกถามเขา ๆ ก็ตอบว่า “เกือบแล้วค่ะๆ” ตอนนั้นใครจะเข้าไปยุ่งกับเขาไม่ได้ เขาเคร่งจังเลย ไม่รู้ว่าเรื่องอะไรของเขาละ”

“ของคนอื่นเก็บไม่ได้แต่ของพี่สุขเขาเก็บได้ พี่สุขบอกว่าหน้าอกของผู้หญิงแห้งลงไปมาก จนวันหนึ่งเขาจึงตั้งใจทำมากยิ่งขึ้น ตอนดึกรู้สึกว่าได้ผล เก็บเกือบหมดแต่พี่สุขเกิดตกใจ เห็นท่าทางมันจะเป็นจริงขึ้นมา เลยเกิดกลัวหลวงพ่อกจะบอกให้ใครๆ รู้เพราะเป็นของแปลกประหลาดมาก ยิ่งคิดเขายิ่งตกใจ เลยเดินเครื่องกลับเป็นผู้หญิงอย่างเก่า แต่เขามีตริบบอกว่า

“นี่ จันท์ เมื่อคืนตกใจเกือบตายนะ”

“ตกใจอะไรล่ะพี่สุข”

“มันจะเป็นจริงๆ นะซี”

“อ้าว กิติแล้วไงล่ะ พี่สุขอยากเป็นผู้ชายไม่ใช่หรอละ”

“อยากเป็นก็อยากเป็น แต่เพื่อเป็นจริง ใครๆ มา หลวงพ่อกมีจับฉัณฑ์ผ้าให้ใครๆ ดูระยะะ”

“ก็จะเป็นไรไปละ เป็นผู้ชายไม่เห็นจะต้องอายเลยนี่นา”

“โ้ย! ไม่น่าอายแก่ก็ทำเถอะ ฉันทไม่เอาละ เมื่อคืนมันจะเป็นจริงๆ ฮี ! เป็นออกมาหน่อยแล้วซี”

“แล้วพี่สุขทำยังไงล่ะ” คุณครูจันทร์ถามพลางหัวเราะพลาง

“ฉันทก็รีบตาเหลือก เดินเครื่องกลับนะซี ขึ้นปล่อยไว้ช้าเดียวเลย กลับไม่ได้ ฉันทมีได้เป็นคนแปลกประหลาดอยู่คนเดียวหรือ เดียวใครมันจะได้เอาไปออกงานภูเขาทอง อายเขาตายกัน”

คุณครูจันทร์หัวเราะเสียงหายแล้วบอกว่า “พี่สขุละพิลึกทีเดียวก็อยากเป็นผู้ชาย เดียวก็กลัวหลวงพ่อบีบแก้ผ้าอวดแขก เดียวก็กลัวออกภูเขาทอง”

เรื่องราวความซุกซนต่างๆ นั้นเป็นเรื่องที่เกิดขึ้นในยุคแรกๆ ที่ได้ธรรมะซึ่งเกิดขึ้นด้วยความอยากรู้อยากเห็น แล้วแม่ชีทองสุขก็มักจะนำเรื่องราวเหล่านั้นมาเล่าให้กับเหล่าศิษย์ฟัง

แต่หลังจากนั้นแม่ชีทองสุขก็เป็นผู้ที่เคารพเชื่อฟังในคำสั่งของหลวงพ่อด้วยความศรัทธาอย่างเปี่ยมล้น ดังที่คุณแม่อาจารย์ทองสุขได้เล่าให้ศิษย์ฟังตอนหนึ่งว่า

ข้าพเจ้าทองสุข ลำแดงปิ่น จะกล่าวถึงพระคุณของครูบาอาจารย์ที่มีแก่เรา มีคุณแก่ศิษย์สุดจะพรรณนา ศิษย์บางคนไม่รู้คุณครูบาอาจารย์ ครูบาอาจารย์จะว่ากล่าวสั่งสอนก็หวังว่าจะให้ศิษย์ดี ศิษย์ได้ธรรมะ จะให้ศิษย์เชี่ยวชาญ นิ่งว่านังสอน ทุกสิ่งทุกประการที่จะสอนให้ลูกศิษย์มีธรรมะเชี่ยวชาญ ในทางเล่าเรียนศึกษาพระธรรมของพระพุทธเจ้า ละเอียดลุ่มลึกมากที่สุดที่จะละเอียดได้อากาศนี้ว่าละเอียดลึก ธรรมของพระพุทธเจ้าที่พระอาจารย์ (หลวงพ่อดัดปากน้ำ ภาชีเจริญ) สั่งสอนให้แก่ศิษย์ละเอียดลุ่มลึกกว่านักเพราะฉะนั้นพระคุณของพระอาจารย์เป็นล้นพ้น ที่จะมีแก่เรา

แม่ชีทองสุข ลำแดงปิ่น

ตัวของดิฉันเองก็เหมือนกัน เคยพยศกับพระอาจารย์เหมือนกัน เคยออกฤทธิ์แต่ไม่ออกต่อหน้าหรรษา ออกกลับหลัง กลัวเวลาอาจารย์จะใช้ให้ไปประกาศศาสนา อาจารย์ก็ได้พูดสั่งสอน พุทธดี พุทธอ่อนหวานว่าจะให้

ศิษย์ไปประกาศศาสนา ก็เพื่อให้สมบัติแก่ลูกศิษย์จะได้บุญกุศลต่อไป ภายภาคเบื้องหน้า ก็อุทิศให้บรมลัทธิสอน จะให้ศิษย์ทำความดี ให้ออกประกาศศาสนา ก็สั่งสอนอยู่กินเวลา ๒ อาทิตย์กว่าเห็นจะเกือบเดือน สั่งสอนอย่างโน้นอย่างนี้ สารพัดที่พระอาจารย์จะสั่งสอน ตัวดิฉันเองก็รู้สึกตัวจะผิดมาก ได้ออกฤทธิ์กับพระอาจารย์ พระอาจารย์ก็มีได้ว่ากล่าวอะไรลูกศิษย์ ได้สั่งสอนไปอย่างนั้น ให้สร้างวัด พระอาจารย์จะช่วยอย่างนั้นอย่างนี้สารพัดที่จะสั่งสอน

ให้ดิฉันออกประกาศศาสนา ดิฉันไม่ยอมไป อาจารย์พูดเท่าไรก็ไม่ยอมไป นึกในใจดำริแต่ในใจว่า คนโน้นทำไมไม่ให้ไป คนนี้ทำไมไม่ให้ไป จะไม่ยอมออกประกาศศาสนา มาเล่าเรียนมุ่งอยู่ใกล้พระอาจารย์กลัวตัวจะไม่ได้อริวิชา กลัวตัวจะไม่ได้ความรู้ ความรู้ไม่ทันเพื่อนเขา จนพระอาจารย์ต้องดุ ถึงไป ถ้าพระอาจารย์ไม่ดุยังไม่ยอมไป ทำนั้นทำนี้ พูดบายเบี่ยงจะไม่ยอมไป ในใจนึกแต่ว่า อาจารย์ไม่รักเราซะแล้ว ไม่สงสารตัวเราซะแล้วจะใช้ให้เราไปซะแล้ว ส่วนคนอื่นพระอาจารย์ไม่ใช้ไป เฉพาะเจาะจงตัวดิฉัน ไม่ยอมไป ต้อนะตัวดิฉันเองร้ายเหมือนกัน ดื้อ

อาจารย์ผู้ใหญ่เขี้ยว ว่าทางทิศนี้เป็นทิศที่สำคัญที่สุด ทางทิศนี้นอกจากมึงไม่มีใครไปได้ อาจารย์พูดอย่างนั้นตัวดิฉันก็นึกเสียใจให้อาจารย์พูดว่าพละมสอน พละมว่าทุกอย่าง ทุกสิ่งก็ไม่ทราบความในใจว่า ทางทิศนี้เป็นทิศที่สำคัญที่สุดก็ลากราบพระอาจารย์ได้ตอบกับพระอาจารย์ว่า ในเมื่อไปสั่งสอนไม่ได้ก็ไปตายซะเถอะ ลูกจะทำตามคำสั่งสอนของพระอาจารย์ทุกอย่างที่เดียว ยอมรับผิดแต่ว่าออกฤทธิ์ซะพอ ทรมานให้พระอาจารย์สะเทือนใจ ตัวดิฉันเป็นแบบนี้

เราก็มกราบพระอาจารย์จะใช้ให้ไปไหนไปทั้งนั้น ใช้ให้ไปตายก็ไป ดำริไว้แต่ในใจ พระอาจารย์พอเห็นว่า รับปากแล้วว่าจะไป แหมไปจ้ดเอา กระเป๋ากออกมาให้ละ ลาพระอาจารย์จะข้ามไปฝั่งกระโน้นจะไปซื้อกระเป๋

พระอาจารย์ก็ถามว่าจะไปไหน ก็บอกว่าจะไปซื้อกระเป๋ใส่เสื้อผ้าเดินทาง พระอาจารย์ก็เอากะเป๋าออกมาเชียวออกมาให้ บอกว่ากระเป๋าใบนี้ตั้งแต่หลวง-

พ่อยังหนุ่มๆ อยู่หลวงพ่อบวชใหม่ๆ ก็จัดเอากะเป๋ามาให้ใบหนึ่ง แล้วให้เงินไปยืมสิบกกว่าบาท ดิฉันมีเงินอยู่สิบกกว่าบาทที่พระอาจารย์ให้ไป พระอาจารย์สั่งว่า เอาเถอะ คนข้างในจะเป็นพวกทำวิชาก็ตามหรือจะเป็นคนข้างนอกก็ตาม ในวัดนี้ทั้งหมด พระอาจารย์ให้เลือกเอาคนในวัดนี้ไปคนหนึ่งให้เอาไปเป็นพี่เลี้ยง จะได้คอยหาอาหารทั้งปฏิบัติตัวดิฉัน ในระหว่างเดินทาง ฉันยังออกฤทธิ์กับพระอาจารย์อีก พระอาจารย์ให้เลือกเอาคนที่มีธรรมะจะได้ไปช่วย จะได้เบาแรงฉัน จะไม่เอาอีกแล้ว ออกฤทธิ์กับพระอาจารย์อีกแล้ว ไม่เอาใครๆ มาชอบใจเอาคนหนึ่ง ชื่อ เขียร เขาพักอยู่ที่บ้าน สามีเขามาไว้ เขาก็เป็นคนที่มีครอบครัว มาบวชชั่วคราวเท่านั้น บนตัวบวช ก็ตรวจดูในเหตุการณ์ ใครๆ เดินทางไปประกาศพระศาสนาแก่ฉันไม่สะดวก เดินทางไปไม่ตลอดก็ไปเลือกเอาซีเขียร ที่พักอยู่ที่บ้าน ตัวเขาไม่รู้จะทำไงเล่า ฉันมาประจบเขาเขียร ท่านั้นท่านี มาพูดประจบประแจง เอาใจเขา หวังจะเอาซีเขียรไปเป็นพี่เลี้ยง พอไปประจบพูดกับซีเขียร ซีเขียรก็รับปากว่าเขาจะไปเดินทางด้วย ไปเป็นพี่เลี้ยง ก็ดีใจว่า ได้ซีเขียรไปเป็นพี่เลี้ยง ดีใจมาก ได้คนที่ถูกใจไป ซีเขียรก็ไม่มีความไม่ได้ธรรมะ ไกลวันรุ่งขึ้นอีก ๒ วัน ก็จะไปแล้ว พระอาจารย์ก็ถามว่าเอาใครไปเล่าไปเป็นพี่เลี้ยงของเอ็ง

กราบเรียนพระอาจารย์ว่าได้ซีเขียรที่พักอยู่ที่บ้านลูก เขาจะบวช

ชั่วคราว พระอาจารย์ก็ตอบ เอาคนที่เขามีธรรมะหรือเปล่า บอก “ไม่มี” “ไม่มีแล้วจะเอาให้ช่วยเราได้ยังไงล่ะ” ให้เลือกคนทีไหนนี้ ไม่ยอมเลือก จะเอาซีเหียรไปให้ได้ ดื้อด้วยนะ เถียงพระอาจารย์ด้วย ไม่ยอมนี้ ทำให้ครูอาจารย์ได้รับความกระทบกระเทือน เพราะว่าความดื้อนั่นเองไม่ยอม เถียงจะเอาซีเหียร ใครจะชี้แจงให้เราเอาคนนั้น คนนี้ไปก็ไม่ยอม เพราะความดื้อกับพระอาจารย์ พระอาจารย์ก็ไม่ว่าอะไร พระอาจารย์ก็ตอบว่า ทิคนี่เป็นทิศสำคัญที่สุด ถ้าคนอื่นไปได้ก็จะให้คนอื่นไป นี่จำเป็นชะด้วยจะต้องให้มิ่งไปในทางทิศนี้

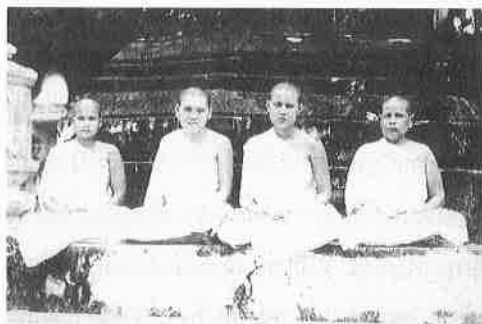
แมชีเหียร

พอรุ่งขึ้นเช้า จัดแจงข้าวหาใส่ กระเป่าเสร็จ มีเงินติดตัวไปยี่สิบกว่า บาทเท่านั้น พระอาจารย์ก็บอกว่าให้ หลวงตาขอด นำทางไปส่งที่บางปะกง หลวงตาขอดท่านเป็นอาจารย์ทาง ธรรมะเหมือนกัน แต่เวลานี้ท่านได้ตายซะแล้ว ท่านก็พาขึ้นรถไปขึ้นรถ สายปากน้ำ ไป ๓ ฟीเลี้ยงด้วย ตัวฉัน หลวงตาขอดอีกองค์ ลงไปที่ลำโรง แล้วก็ลงเรือยนต์ไป มีสตาจค์ไปยี่สิบกว่าบาท เอาข้าว กะปิ พริกแห้ง เอากล้วยตาก ไปด้วย เอากาน้ำ เอาอะไรไปใส่กระเป่าพะรุงพะรังไป เพื่อ ไปหุงหารับประทานในระหว่างทาง ก็มีเงินไปยี่สิบกว่าบาทเท่านั้น หลวงตา ขอดพาเอาไปฝากไว้กับหลวงพ่อกวักกลาง วันนั้นเป็นวันพระ คนที่มา รัक्षाศีลอยู่ที่วัด ไปถึงก็แหม พินอบพิเทาเนะ ไปพูดจากับเขาอ่อนหวานที เดียว เพราะว่าไม่เคยออกประกาศศาสนาที่ต่างจังหวัด ไม่รู้จักเขาด้วย ก็ นึกตำรียู่แต่ในใจว่า ในวันรุ่งขึ้น พรุ่งนี้เราจะไปเอาข้าวที่ไหนกิน เป็น ทุกข์แล้ว เราอดก็ยังไม่เป็นไร จะเอาฟี่เลี้ยงเขามาอดนี่เป็นทุกข์ซะอีกแล้ว

คราวนี้พักอยู่ที่วัดกลาง เขาก็รู้ว่าชีมา ๒ คน พระท่านจะมาพูดด้วย จะมามองหน้าพี่เลี้ยงก็ได้ ฉันทวง นั่งกันนั่งบังชะ กลัวพระจะมามองพี่เลี้ยง กลัวพระจะมาชอบพี่เลี้ยง ไม่ใช่เล่นนะ

ที่นี่ พอวัดอื่นเขาได้ข่าวเข้าในวันนั้น ก็ใช้ให้คนมาบอกหาขอเชิญแม่ชี ๒ คนไปที่วัดโน้น เขาเรียกวัดบนหรือว่าวัดล่างนี่แหละ ก็จำวัดไม่ได้แล้ว บางปะกงนี่แหละมีอยู่ ๓ วัดเท่านั้น ไปเชียว วัดนั้นเขารับอุโบสถอยู่เต็มหลังคา เขาก็มองดูฉัน มองตั้งแต่เท้าจรดศีรษะ มองตั้งแต่ศีรษะจรดเท้า จะถามว่าอะไรก็ไม่ถาม เขาเรียกไปดู เขามีความหมายว่านี่จะเป็นชีขอทานหรือเป็นชีล่อลวงพวกเขา เขามองเหยียดไปเช่นนั้น ฉันก็อยู่ที่ศาลานั้น นึกในใจว่า รุ่งขึ้นพรุ่งนี้จะไปทานข้าวที่ไหน จะอดแยะซะก็ไม่รู้ ไม่รู้จะไปหุงหาที่ไหน

พอเย็นเข้าเขาทำวัตรเย็น รูปเทียนเราก็ไม่มีไป เขาก็ไม่ให้รูปเทียน เรายังก็สวดมนต์ไม่เป็น มีผู้ชายคนหนึ่ง แก่ ศีรษะล้านๆ จุดธูปบูชาพระ เขาก็ส่งรูปให้ ๓ ดอก แหมรู้สึกขอบคุณ ลุงคนนั้นแท้ๆ ได้จุดบูชาพระ พอจุดไหว้พระพุทธรูป พระธรรม พระสงฆ์ก็รู้สึกขอบใจแก่ คนที่ศาลาทั้งหมดรู้สึกจะมาสอนอะไร จะมาถามไถ่อะไรดิฉันก็ไม่พูดไม่สอนไม่บอก เหมือนกับถูกขีมาที่สุด

ฉันก็คิดว่าช่างเถอะ เพราะเราไม่รู้จักมักจีใคร มีคนแก่คนหนึ่ง เขาควักเงินออกมา ๕๐ สตางค์ เป็นกระดาดใบละ ๕ สตางค์ เขาจะอยู่ตั้งนาน จะ

อธิษฐานว่าไง ไม่ทราบ แล้วก็ส่งอัลฐ ๕๐ สตางค์มาให้ ฉันก็ไม่รับ บอกว่าขอบพระคุณละค่ะ ฉันไม่รับหรอก ไม่เป็นไรหรอกค่ะ บอกกับยายคนนั้น

ว่าอย่างนั้น

รุ่งเช้าขึ้น ก็ออกมาเขากลับ เดินมา ๒ คน เราจะไปซื้ออาหาร การกินที่ไหน ร้านข้าวแกงก็ไม่มี วันนี้คงจะอดข้าว นึกตำรียูในใจ ไปเจอต้นลุงอี หรือลุงอีนี้แหละ แกให้ลูกสาวมาคอยดักอยู่ที่ถนนว่า ลูกสาวเขานะชื่อแม่ชวน มาคอยดัก ก็ชวนดิฉัน ๒ คนกับพี่เลี้ยงให้มาทานอาหารที่บ้านเขา ก็มองดูหน้าซีเรียรก็นึกตำริในใจว่า กลัวจะไปทานอาหารเขามากเกินไป ตั้งใจว่าจะดักข้าวทัพพีเดียว ก็อ้อมแล้ว จะอ้อมไม่อ้อม ก็อ้อมละ ทานน้ำเข้าไปพอหนักท้อง รับประทานอาหารเสร็จแล้วคุ้ยอยู่ลักประเดี๋ยวก็ลามมาบอกว่า จะหาที่พักที่ไหนได้ เขาก็จัดแจงบ้านลุงอีที่รับประทานอาหารบ้านเขา เขาก็จัดแจงให้พักอยู่ในครัว แหมรู้สึกขอบคุณแกลดีใจเกือบแยที่ได้พักไปพักอย่างนั้นอาหารก็ไม่มีจะรับประทานก็ข้าวสารมีไปมีกะปิไป มีกล้วยตากไป กับข้าวไม่มี ซีเรียรที่ไปกับดิฉัน ไปเก็บใบแคดอกแคเอามาต้ม จัมน้ำพริก แล้วก็รินเอาน้ำข้าวที่หุงเป็นน้ำแกง เขาก็จิ้ม น้ำพริกเอาใบแคต้มจัมน้ำพริกรับประทานกับอาหารชดน้ำข้าวโสกเข้าไปเชียว ชดน้ำข้าวเข้าไปตางน้ำแกง เดียวซีเรียรก็ชดโสกเข้าไปอีกเหมือนกัน ฉันทถามซีเรียรที่ไปด้วยกันว่าอร่อยมั๊ย ดิมั๊ย แคถามเขาว่าดิมั๊ย น้ำตาลอ่อนน้อยเชียว นึกว่าต่อไปจะกันดารแคไหนก็ไม่รู้ เก็บใบแคที่ต้นเก็บหมด เก็บดอกกับใบอ่อน เก็บฝักจนหมด จนมีแต่ใบแก่ ตัวดิฉันเองจะออกมุขทำไห้ให้คนมาเรียน มีพระมาสอนสององค์สามองค์

ตกกลางคืน มีผู้ขามาเรียนคนหนึ่ง มีน้ำมันพราย มีผงมาด้วยนะ จะมาใส่ยายซี ฉันทเลยบอกว่า อย่าได้เล่นของพรรณอย่างนี้เป็นของร้อนเป็นของที่บาป เป็นของที่ต้องโทษ ให้เอาไปทิ้ง ไปฝังซะเถอะ อย่าเอามาเล่นเลย หาของอย่างนี้ไม่มีประโยชน์ มีแต่บาปมีแต่โทษติดตนเองไป เราจะอยู่ก็มากนักจะละโลกไป อย่าเลยนะคะ ในเรื่องพรรณอย่างนี้ ที่ฉันมาสอนมันเป็นน้ำใจจริงๆ ของในเรื่งบาป

อย่าเอามาเข้ากับบุญมันเข้าไม่ได้หรอก ก็บอกแกว่าอย่างนั้น แกจะเชื่อหรือไม่ก็เป็นเรื่องของแกแหละ

อยู่หลายวัน อยู่ก็อดอยากก็ออกอุบายให้คนมาเล่าเรียนธรรมะ ไม่มีใครเขามา เขาไม่รู้จักเรา ก็ออกตรวจ ถ้าบิดา มารดาใครที่ละโลก พี่ป้า น้าอา ตัวฉันเองจะตรวจให้ณะะทุกคน พูดจากับเขาอ่อนหวานเอาใจเขา แทบตาย เพราะว่าเราไม่รู้จักใคร ประจบประแจง จะได้อาศัยร่มไม้ ชายคาเขาพักสอนชั่วคราวหนึ่ง เอาใจเข้า เราก็ตรวจให้ บิดา มารดา ใครทุกข์ใครสุข บอกไปตามหน้าที่ ใครๆ ก็อยากรู้ บิดา มารดา ตกทุกข์ที่ไหน ก็พากันมาทีเดียว

รุ่งขึ้นมีปันโตะมาให้ อาหารกับข้าวขมนม รอดตายไปที พอได้เลี้ยงตัวไปได้ เพราะเงินมี ๒๐ บาทเท่านั้น ของรักก็แพง กลัวเงินจะหมดกลับวัดไม่ได้ พอมีคนมาตรวจหนักเข้าก็ให้เขาเข้าที่ คุณธรรมะ ได้ธรรมะได้สำเร็จมรรคผลหลายคน เด็กมี ผู้ใหญ่มี เด็กไม่เด็กนัก ผู้ใหญ่ได้หลายคน พอได้หลายคนแล้วก็จัดแจงอาสาพระท่านไป จะลาไปเมืองชลต่อไปอีก หลวงตาเผือกท่านรู้จักพระที่วัดช่องลม ท่านก็เขียนจดหมายให้ถือไปที่ จังหวัดชลฯ ก็ไม่รู้จัก ไปทางเหนือหรือทางใต้ก็ โดยสารเรือเขาไป เรือใบต้องแล่นออกทะเล เป็นเรือใบรับจ้างคนโดยสารเหมือนกัน ก็คิดให้เขาคคนละ ๖ สลึง ๒ คน ๓ บาท เรื่อนั้นไม่เอาสตางค์ เราารู้สึกขอบคุณ เราเอาเงินที่เขาไม่คิดค่าเรือ มาจ้างคนหาบของให้เขาพาไปวัดช่องลม ไ้คนรับจ้างเขารู้จักวัดช่องลม

ไปพักอยู่วัดช่องลม สมภารเกิดกลัวขึ้นมาอีกแล้ว กลัวว่าเราจะไปชักชวนพรรคพวกเขามา พระอาจารย์ก็เป็นห่วงแสบที่จะห่วง เพราะว่าเป็นผู้หญิงไป ความรักความเป็นห่วงลูกศิษย์ พระอาจารย์เล่าเรียนสั่งสอนให้ความรู้เรา ความรู้ที่สูงที่สุด ไม่มีอะไรที่จะมาเปรียบปานอีกแล้วที่มาสั่งสอนเราให้มีความรู้ทุกสิ่งทุกอย่าง รู้สึกว่าพระคุณของอาจารย์เป็นล้นเกล้า

ครูบาอาจารย์สอนหนังสือ บิดา มารดา ก็เป็นพระอรหันต์เหมือนกัน พระอาจารย์สูงยิ่งว่าบิดามารดาไปอีกยิ่งกว่าบิดามารดาของเราอีกที่บังเกิดเกล้า เรายังกล้าเถียง พระอาจารย์ใช้เราไปออกเดินทางประกาศศาสนา เราก็ยังออกฤทธิ์ รู้สึกเสียใจว่าเราจะบาปกรรมสักแค่ไหน เถียงพระอาจารย์ที่หลังพระอาจารย์จะดูว่าเราจะไม่เถียงเลย เราจะรับ สารภาพหมดทุกสิ่งทุกอย่าง พระอาจารย์ที่มีบุญคุณแก่เรา เราจะต้องเคารพกราบไหว้ ดำริอยู่แต่ในใจอย่างนั้น สวดมนต์ บูชาพระ ก็สวดไปงั้น ได้นิดๆ หน่อยๆ ต้องบูชาครูบาอาจารย์ทุกคืน

ตอนดับดาว

สำหรับดิฉันไปประกาศศาสนาก็มาวัดไม่หยุดเหมือนกัน ไปกี่วัน บางทีก็ช้าบ้างเร็วบ้าง กลัววิชาจะไม่ทันเขา มาบ่อยๆ จนกระทั่งอาจารย์ต้องว่า ทำไมมาบ่อยๆ เป็นห่วงวิชาจะไม่ทันเพื่อนเขา กลัวจะไม่ทันพี่ทันน้องเขา เพราะเรากอ ขอ ไม่กระตือรือร้น คิดไปอย่างนั้นถึงได้มาบ่อยๆ มีความหมายว่าอย่างนั้น เวลาไปสอน พระอาจารย์ใช้ก็สอนไปงั้น แต่จิตใจห่วงวิชาการเล่าเรียน กลัวจะไม่ทันเพื่อนมาถึงก็ตั้งใจทีเดียว มาต่อวิชาก็กลับไปอีก ไปพักอยู่วัดช่องลม กลางคืนเวลาเราคุมนธรรมาสน์มารวมๆ ด้อมๆ อยู่ใต้ถุนศาลา กลัวเราจะไปชักชวนเอาคนของท่านมาซะหมด จะเป็นซี จะดีหรือร้าย จะมาล่อลวงคนของเขา ท่านก็ไม่

แน่ใจอีกเหมือนกัน สมภารวัดช่องลมชื่อ อาจารย์ไว ท่านก็เก่งในทางกลืนเดียวกลับมาวัดซะอีกแล้ว มันนี่ก็ถึงแต่วิชาการศึกษาเล่าเรียน อะไร

ไม่สำคัญกลัวอย่างเดียวจะไม่ทันเขาเท่านั้น ที่เล่าเรียนกลับมาก็ชื่นใจได้ เห็นพระอาจารย์ไปสอนได้เท่าไรๆ ก็มาแจ้งให้พระอาจารย์ฟัง ได้มาเห็นหน้าอาจารย์ ได้เห็นพี่น้องศิษย์อาจารย์เดียวกันก็ชื่นใจ แล้วก็กลับไปลักที่ที่อยู่ทำวิชา เล่าเรียนศึกษาอยู่กับพระอาจารย์ ถ้าพระอาจารย์ไม่เรียกเรียกแต่คนอื่น พระอาจารย์ก็บอกให้ลูกไปเอาจักรพรรดิ เรียกแต่คนอื่นไปเอาจักรพรรดิดิฉันเองก็ไปทีเดียว อาจารย์ไม่เรียกนึกไม่พอใจว่า อาจารย์ไม่เรียกเราบ้าง เรียกแต่คนอื่น เราไปทีเดียวไปขอจักรพรรดิบ้าง ได้จักรพรรดิมาครั้งหนึ่งแล้วยังจะเอาอีกนะ ไม่ยอมแพ้พี่แพ้น้อง ไปเอาจักรพรรดิมาเป็นรอบสอง ตาน้อยอยู่เวรกลางคืน เข้าที่แค่ ๒ ยาม ไฟยังสว่าง พี่ๆ น้องๆ เขาหลับกันหมด เราไม่หลับจะศึกษาเล่าเรียนวิชาไม่หลับ ออกมานั่งอยู่กลางแจ้ง

พอได้เห็นดาวเต็มฟ้า เพราะเดือนมีดาวเต็มฟ้า เราจะต้องทดลองจักรพรรดิที่เราไปเอามา ทดลองเราก็เก็บรัศมีดวงดาวดวงอาทิตย์ เก็บหนักเข้า เก็บใหญ่เขียว เก็บอยู่คนเดียว นั่งอยู่คนเดียวจะต้องทดลองว่าจะทำได้หรือไม่ได้ จะได้แค่ไหน วิชาของเราที่ศึกษาเล่าเรียนที่ฝึกฝน เป็นหนักหนา ฝึกฝนจริงในการวิชาที่ฝึกฝนมากก็เพราะเราไม่มีความรู้ กอขอ ไม่กระดิกหู พี่น้องเขาเรียนกันนักธรรมตรี นักธรรมโท นักธรรมเอก เขารู้การเล่าเรียนมากด้วย เราไม่มีการเล่าเรียนหนังสือหนึ่งหา เราไม่มีความรู้กับเขา เราก็ก๊วกับเขาให้ได้ในทางวิชา ไม่อยากแพ้ใคร ก็เรียนเก็บรัศมีดวงดาวดวงอาทิตย์ เก็บแล้วก็ดับดาว ดับพริบหมดฟ้าเลย ดับพริบหมดฟ้าตอนดึก เข้ามืดอาจารย์ก็ตื่นขึ้นออกมาล้างหน้าก็มองดูฟ้าบอกว่า เอ้ ดาวหมดไม่เห็นมีดาวเลย เดือนก็มีมืด ดาวมันเคยมีเต็มฟ้า **นี่ลูกดับเอง ลูกดับคนเดียว ดับเอง** สำหรับตัวดิฉันเองไม่มีความรู้ในทางหนังสือ ดับดาวหมดฟ้า คืนที่ ๒ ก็ดับหมดฟ้า คืนที่ ๓ ก็ดับหมดฟ้า คืนที่ ๔ ก็ดับได้ครึ่งฟ้าเท่านั้น ไม่ดับหมด

ตอน ทำจันทร์คราส

วันหนึ่ง อาจารย์ถามตัวดิฉันเองว่า “สุข มึงจะทำจันทร์คราสได้ไหม” ก็รับอาจารย์ไปงั้น แต่จะได้ไม่ได้ก็ไม่รู้ รับส่งไปงั้น รับบอกว่า “ได้” ถ้ารับปากพระอาจารย์บอกว่าได้แล้ว ก็เป็นทุกข์ซี คราวนี้รับปากพระอาจารย์ว่าจะทำได้ ถ้าทำไม่ได้เราแย่ ตอนนั้นเวลานั้นเดือนมันหงายอยู่หลายวัน ข้างขึ้น จันทร์ ข้างแรมยังทำจันทร์คราสไม่ได้ ทำยังงั้นทุกๆ คีน คนเดียวว่ารับปากพระอาจารย์ไว้แล้วก็กลัวพระอาจารย์จะดู ความกลัวนั้นหนักเข้าเรียกบารมี ๑๐ ทศเชียว เอาตัวไปบังแล้วมองดูดาเนื่อก็ยังไม่เป็นจันทร์คราส มามองดูดวงจันทร์ด้วยตาเนื่อก็ยังไม่เป็นจันทร์คราส เอามือปิด ปาฏิหาริย์ให้มือใหญ่ เอามือปิดดวงจันทร์มามองดูดาเนื่อ ก็ยังไม่เป็นจันทร์คราส เรียกว่า บารมี ๑๐ ทศเชียวว่าตัวข้าพเจ้าเกรงว่าอาจารย์จะดู เพราะรับปากพระอาจารย์ไว้ว่าจะทำจันทร์คราสให้ได้ พระอาจารย์ถามตอบว่าได้ คราวนี้พอเรียกบารมี ๑๐ ทศ ตัวของเราเอาช่วยแล้วทำจันทร์คราสเชียว เป็นจันทร์คราสจริงเหมือนกัน พระจันทร์เหลืออยู่ครึ่งซีกถึงได้เป็น เล่นกันอยู่ขลุขลุๆ คั่นนานอยู่ หลายเวลาอยู่จนพระจันทร์เหลือครึ่งซีก พระอาจารย์ตื่นขึ้นล้างหน้าตอนเช้ามีดก็บอกกับลูกศิษย์ว่า เอ้ วันนี้มีจันทร์คราส ดิฉันก็ตอบออกไป ลูกเองที่เจ้าคุณพ่อใช้ทำจันทร์คราส ฟังทำได้วันนี้ ทำตั้งแต่พระจันทร์เต็มดวงจนเหลือครึ่งซีก พระจันทร์เกือบจะหมดถึงได้ทำได้

ตอน เจ้าคุณพ่อยืนบนดอกบัว

ที่ทำได้อย่างนี้ เดินฦานสมาบัติในเม็ตทราย เดินฦานสมาบัติในกระจก ในหินก็แทรกได้ ไปได้ เม็ตฝนบนอากาศก็นับเม็ตฝนได้ จึงดำริในใจว่า พระอาจารย์ที่เราเล่าเรียนวิชานี้ เห็นจะไม่มีที่ไหนอีกแล้วในพระราชอาณาจักรทั่วประเทศไทย จะไม่มีพระสงฆ์องค์ใดที่จะ

สั่งสอนเรา วิชาอย่างนี้เห็นจะไม่มีพระสงฆ์องค์ใดที่จะสั่งสอนเราได้ ให้ไปเอาประเทศอินเดียอีก พม่าอีก เขมรอีกก็ไม่มี รู้ทีเดียวว่า พระอาจารย์เรานี้ไม่ใช่สงฆ์สามัญชนแล้ว รู้ที่รู้จักเพราะว่าเห็นด้วยตาเนื้อะ วันหนึ่งฝนตก พระอาจารย์กวาดรางน้ำฝนในกุฏิและเห็นพระอาจารย์ยืนอยู่บนดอกบัว ดอกบัวยืนอยู่ข้างละดอก รัศมีลุกขึ้นโชติช่วงเลย เราเห็นด้วยตาเนื้อ ตัวฉันเองเห็นด้วยตาเนื้อ จึงได้ทราบแน่ชัดว่า พระอาจารย์เรานี้ไม่ใช่สงฆ์สามัญจะนับเม็ดทรายไม่ได้จะเดินฉนวนสมบัติไม่ได้ เข้านิโรธแทรกในหินไม่ได้ จะวิชาสูงอย่างนี้ไม่ได้เพราะพระอาจารย์นี้สูงที่สุดจะไปหาที่เปรียบปานอย่างนี้ไม่ได้อีกแล้ว

เพราะฉะนั้นที่ล่วงเกินที่ออกฤทธิ์กับพระอาจารย์จึงรู้สึกเสียใจมาก เราควรจะเคารพกราบไหว้บูชาพระอาจารย์เป็นที่สุดหาที่เปรียบปานไม่ได้ อีกแล้วที่ได้สมคะเน ที่ได้เจาะเข้ามาเล่าเรียนผู้สำเร็จที่มีความรู้ชั้นสูงก็ยังไม่ยอมสั่งสอนเรา บอกว่าพระอาจารย์

ของเรามี ต่อไปเราจะได้สำเร็จมรรคผล ยังไม่เชื่อผู้สำเร็จ หว่าผู้สำเร็จ
โกหกจะไปเรียนอะไรได้ คนพันนี้ ผู้สำเร็จเขาเดินไถ่น้ำได้ เปิดน้ำได้
ใส่สัตว์ที่ตะเข้ได้ เขาเรียนตั้งแต่อายุ ๑๓-๖๐ ปี เขาเรียนได้แค่ทุติยฌาน
เท่านั้น เขายังไม่เห็นฌานเลย ฌานก็ไม่รู้จัก ไปไหนไปได้ทั้งนั้น ใช้ลมก็ได้
เปิดไถ่น้ำก็ได้ เขาไม่ยอมสอนคิดค้น เขาบอกต่อไปจะได้พบพระอาจารย์

คุณแม่อาจารย์ทองสุข ได้ไปสอนธรรมะหลายแห่งคือ บางปะกง
ชลบุรี บ้านบึง พนัสนิคม พนมสารคาม ปราจีนบุรี ทำประชุม หาดยาง
ฉะเชิงเทรา นครสวรรค์ ตะพานหิน เชียงใหม่ ได้อยู่สอนแต่ละแห่งนาน
บ้างไม่นานบ้าง ที่วัดปากน้ำก็สอนอยู่เป็นประจำเช่นเดียวกัน ที่เชียงใหม่
ก็ได้แม่ฉลุย สมบัติสุข มาช่วยหลวงพ่
ทำวิชาอีกคนหนึ่ง

ตอนที่แม่ชีทองสุขไปสอน
ธรรมะนั้น พอกลับมาจะมาถามแม่ชี
จันทร์ว่า หลวงพ่ วัดปากน้ำท่านสอน
อะไรบ้าง ไปถึงไหนแล้ว เพราะแม่ชี
จันทร์จะอยู่ในโรงงานทำวิชาตลอด
และพักอยู่ด้วยกัน แม่ชีจันทร์ก็จะทำ
หน้าที่ถ่ายทอดธรรมะในโรงงานทำวิชา
ให้ จึงช่วยให้แม่ชีทองสุขมีความสุขสมบูรณ์
ทั้งเรื่องเผยแผ่และทำวิชาไม่บกพร่อง

ป้าฉลุย สมบัติสุข

เลยเพราะมีแม่ชีจันทร์ คอยทบทวนและเป็นกัลยาณมิตรให้ซึ่งกันและกัน

เมื่อหลวงพ่ วัดปากน้ำท่านได้ละสังขารแล้ว แม่ชีทั้งสองก็ได้
ประคับประคองกันตลอดมา ทั้งด้านปฏิบัติ และเผยแผ่ธรรมะตามคำ
บัญชาของหลวงพ่ ที่ได้มอบหมายไว้ก่อนท่านมรณภาพ

การบูชาข้าวพระเป็นวิชาที่สำคัญที่สุดวิชาหนึ่ง แม่ชีจันทรและแม่ชีทองสุขได้ค้นคว้าด้วยกัน

ในเรื่องนี้ แม่ชีจันทรเล่าว่า

“สมัยก่อนอยู่บ้านนอก เคยก่อเจดีย์ทราย พอมายู่วัดปากน้ำ ประมาณ ๒-๓ ปี ที่วัดปากน้ำมีคลองรอบๆ เห็นเรือบรรทุกทราย ผ่านมาข้างวัด เพื่อใช้กองเป็นเจดีย์ทรายในวัด จึงเอาทรายมาก่อ เป็นพระเจดีย์ แล้วชวนแม่ชีทองสุขนำขึ้นไปถวายพระพุทธรูปเจ้านนิพพาน เห็นชัดเจนว่า สามารถนำขึ้นไปได้” ตั้งแต่นั้นมาทุกวันพระ แม่ชีทองสุขกับแม่ชีจันทร จะชวนกันทำอาหารแล้วบูชาข้าวพระ นำของละเอียดยขึ้น

แม่ชีจันทร นำบูชาข้าวพระ

ถวายพระพุทธรูปเจ้าทุกพระองค์บนพระนิพพานด้วยขามที่ใส่ที่มีอยู่เป็นขามบิ่น เลยเปลี่ยนเลือกเอาถั่วดียว ขามดียว ใหม่ๆ นำขึ้นไปถวาย ทำอย่างนี้มาเรื่อย สมัยก่อนวัดปากน้ำไม่มีใครเขาทำกัน แม่ชีทองสุขกับแม่ชีจันทร ขยันและซอกแซก หยาบเราก็ต้องทำ ละเอียดยเราก็ต้องทำ ได้ศิษยานุศิษย์มากมาย ในระยะหลังๆ คุณแม่อาจารย์ทองสุขประจำอยู่วัดปากน้ำ และสั่งสอนอยู่ดั้งเดิม แต่ภายหลังมีโรคภัยมาเบียดเบียนหลายโรคด้วยกัน กล่าวคือ เมื่อเริ่มต้น พ.ศ.๒๕๐๔ ได้ป่วยเป็นโรคหัวใจวายก่อน จากนั้นโรคต่างๆ ก็แทรกซึมเข้ามาเป็นเงาตามตัว คือ ความดันโลหิตสูง ริดสีดวง เบาหวาน และสุดท้ายโรคมะเร็งที่มดลูก

ป้ายหน้าโกศเก็บอัฐิ แม่ชีทองสุข-แม่ชีเอียร

แม่อาจารย์ทองสุข ถึงแม้จะถูกโรคร้าย คุกคามอยู่เช่นนั้น ก็ไม่เคยละหน้าที่ที่พระเดชพระคุณหลวงพ่อดัดปากน้ำ ผู้เป็นอาจารย์ได้มอบหมายไว้เลย จนสุดท้ายได้

บอกกับแม่ชีจันทร์ผู้ดูแลปรนนิบัติอยู่เคียงข้างว่า

“มันกินทะเลหมดแล้ว คงอยู่ไม่ไหวแล้ว” และได้ละสังขารไปเมื่อวันที่ ๓ กุมภาพันธ์ พุทธศักราช ๒๕๐๖ เวลา ๑๙.๓๕ น. ณ บ้านพักวัดปากน้ำ ภาษีเจริญ ด้วยอาการอันสงบ

หลังจากนั้น แม่ชีจันทร์ก็ได้ช่วยดูแลสั่งสอนลูกศิษย์ของแม่ชีทองสุขสืบต่อมา และปฏิบัติตามคำสั่งในเรื่องการปฏิบัติและเผยแผ่วิชชาธรรมกาย อย่างเคร่งครัด และได้ละสังขาร เมื่อวันที่ ๑๐ กันยายน พ.ศ. ๒๕๔๓ สิริรวมอายุได้ ๙๒ ปี และวันฌาปนกิจคือวันเพ็ญสงกรานต์ของแม่ชีจันทร์ก็เป็นวันเดียวกันกับที่แม่ชีทองสุขละสังขารคือ วันที่ ๓ กุมภาพันธ์

นับได้ว่าแม่ชีผู้เป็นศิษย์คนสำคัญของหลวงพ่อดัดปากน้ำทั้งสองท่านนี้ สร้างคุณประโยชน์อันมหาศาลแก่พระพุทธศาสนา

แม่ชีัญญาณี สุกเกตุ

แม่ชีธัญญาณี สุกเกตุ

แต่เดิมฉันเป็นคนกรุงเทพฯ อยู่แถวประเวศ เกิดวันที่ ๑ ตุลาคม
แรม ๓ ค่ำ ปีมะโรง สนใจทางด้านพุทธศาสนามาตั้งแต่เด็ก อายุ ๑๓ ปี
ก็ไปถือศีลกับพ่อ ได้ยินเหมือนกันว่าหลวงพ่อดปากน้ำ เก่งเรื่องการ
นั่งสมาธิ ก็เลยหัดนั่งตั้งแต่อยู่บ้าน เขาบอกว่าให้หัดท่อง สัมมา อะระ-
หัง เราก็หัดท่อง มีช่วงหนึ่งของชีวิตที่ป่วยไม่สบาย พอรู้ว่าหลวงพ่
อดปากน้ำ ท่านใช้วิชาธรรมกายรักษาโรคได้ก็อยากมาพบท่าน ประกอบ
กับแต่เดิมอยากบวชเป็นชีด้วย ก็เลยเดินทางมาพบหลวงพ่ มาถึงวัด
ปากน้ำตอนกลางวัน หลวงพ่อบอกว่าเขาบวชกันไปแล้ว ต้องรอวันพระ
แต่เราบอกรอไรไหม๊ อยากบวชวันนี้ หลวงพ่อก็เลยบวชให้ในตอนเย็น
โกนหัวแล้วก็รับศีล ๘ มาหาหลวงพ่อดอนนั้นอายุ ๑๙ ปีเศษ จะย่าง ๒๐
ประมาณปี พ.ศ.๒๔๙๐

มาอยู่วัดปากน้ำก็ไปช่วยงานที่โรงครัวอยู่ ๒ ปี หลังจากนั้น
แม่ครัวเก่าลาออกไป
ก็ถูกเรียกตัวให้มาทำ
อาหารให้หลวงพ่
ทำอยู่ ๑๐ ปี แล้ว
หลวงพ่อก็สิ้น รวม
แล้วที่มาอยู่กับหลวง-
พ่อดปากน้ำ ๑๒ ปี
ถ้ารวมถึงปัจจุบันปี
พ.ศ.๒๕๔๕ ก็รวมทั้ง

แม่ชีธัญญาณี กำลังปรุงอาหาร

สิ้น ๕๕ ปี ที่อยู่ดูแลครัวของวัดปากน้ำ

เดิมฉันชื่อนุญช่วย ส่วนชื่อธัญญาณี หลวงพ่อดั้งให้ เพราะแต่

ก่อนเวลาคนมาวัดปากน้ำ เขาจะขอให้หลวงพ่อดั่งซื้อให้ เขาติดกันมาก สมัยนั้น มีพระที่ได้เปรียญ ๔ ประโยค ท่านแปลว่า ผู้หญิงทำอาหาร ส่วนพระเปรียญ ๗ ประโยค ท่านแปลว่า ผู้รู้ในทางการอาหาร สำหรับสมเด็จพระมหาธีรราชมิ่งคลาจารย์ ท่านให้ความหมายว่า คนรวย เพราะมีข้าวถวาย คุณยายตริธา หลวงพ่อก็ตั้งชื่อให้เหมือนกัน เดิมแกชื่อ ปิ่น แล้วหลวงพ่อดั่งซื้อให้ใหม่ว่า “ตริธา” มีครั้งหนึ่งพ่อของฉันมาเลี้ยงพระ แล้วหลวงพ่อก็ถามว่ามีลูกกี่คน คนนี้ข้าจะขอไว้ แต่ท่านไม่ได้พูดว่าจะให้ไปเป็นแม่ครัว แต่เณรที่อยู่ในโรงงานทำวิชา บอกว่าฉันมีหน้าที่นี้โดยตรง เขาบอกว่าในเหตุต้องมาดูแลเรื่องอาหาร เรื่องเสบียงฉันไม่ค่อยได้ไปนั่งธรรมะ ส่วนใหญ่จะอยู่แต่โรงครัว

พอบวชได้ ๔ ปีก็จะลาสิก หลวงพ่อบอกว่าอย่าสึก มาขอลาครั้ง ที่ ๒ ท่านก็ไม่ให้ ลาครั้งที่ ๓ ท่านก็ไม่ให้ ก็เลยถามหลวงพ่่ว่าทำไมไม่ให้สึก หลวงพ่อบอกว่า “อยู่ดี สึกไม่ดี” จึงอยู่ต่อมาจนถึงปัจจุบันนี้ อายุ ก็ย่าง ๗๔ ปี

หลวงพ่อก็จะเป็นคนที่ถือศีลเคร่ง มาก หมายถึงว่าอะไรที่ผิดศีล หลวงพ่อก็จะไม่เอา เช่น นม เนย จะไม่ฉันเลย ถ้ายามวิกาลไปแล้ว ไม่เหมือนสมัยนี้ นม โอวัลติน ก็ฉันได้ สมัยหลวงพ่ót่านห้ามเด็ดขาด ท่านเป็นคนง่าย คือดูแล้วไม่น่ากลัว แต่พระเณรกลัวกันมาก ถ้าใครทำอะไรผิด หลวงพ่อก็ให้คนไปติดตามเรื่อง ท่านจะตามงาน ตามให้ได้เรื่องจริง ท่านเป็นคนจริงจัง ท่านจะไม่ให้ช้ไปกุฎิพระ เพราะพระเณรก็มาก ชีก็มาก แต่ฉันก็

ลุงประยูร สุนทรา

ไม่เคยถูกหลวงพ่อดู เพราะเราไม่เคยทำผิดอะไร

กิจวัตรของหลวงพ่อก็คือ เช้ามีตเดินรอบวัด มีลูกประยูร สุนทราเดินตามไปด้วย แล้วท่านก็จะมาถึงโรงฉันก่อนเป็นองค์แรก มานั่งรอที่ฉันข้าว พอฟ้าสว่าง พระเณรก็จะทยอยกันมา ทุกองค์ต้องมาฉันรวมกันที่โรงฉัน ห้ามเอาอาหารไปฉันที่กุฏิ ที่ฉันรู้ว่าหลวงพ่อก่อนใครก็เพราะว่าฉันเป็นคนจัดสำหรับอาหารให้หลวงพ่อ สมัยนี้สมเด็จพระเจ้าอยู่หัวก่อนเป็นองค์แรกเหมือนกัน สมัยก่อนมีเจ้าภาพที่มากถวายอาหารเพียงรายเดียว หลวงพ่อจะมีการเทศน์แล้วเจ้าภาพถวายไตรหลวงพ่อ พอหลวงพ่อเปลี่ยนไตร สรงน้ำเสร็จ เขาจะเอาน้ำที่เหลือจากหลวงพ่อบไป

ลูบหัว เขาถือกันว่าเป็นน้ำที่ศักดิ์สิทธิ์

เวลาหลวงพ่อ

เทศน์ให้ญาติโยม

ที่มากถวายอาหาร

ท่านจะเทศน์เรื่อง

อานิสงส์การให้

ทาน ผู้บริจาค

ท่านจะได้บุญมาก

ช่วงสุดท้ายของ

การเทศน์หลวงพ่อ

ก็จะสอนให้ทำใจ

หยุดนิ่ง แล้วท่าน

ก็จะคำนวณบุญให้

ว่าเจ้าภาพที่ทำบุญได้บุญแค่ไหนพอ แค่นั้นพอ โยมนั่งฟังจะเข้าใจหรือไม่ก็ตาม แต่ก็ปลื้มก็แล้วกัน อาหารที่หลวงพ่อดันไม่หมด ท่าน

โรงฉัน พ.ศ.๒๔๙๔

จะสั่งให้ไวยวัจกรเป็นผู้รับผิดชอบ ถ้ามีอาหารมากท่านก็จะตักฉันอย่างละ ๑ คำ ที่เหลือก็จะมีญาติโยมมารอดักกัน เพราะใครๆ ก็อยากฉันอาหารที่เหลือจากหลวงพ่อกับนั้น

พอฉันเสร็จหลวงพ่อก็เดินนำออกจากโรงฉัน มีพระเถรเดินตามกันเป็นระเบียบเพื่อไปทีโบสถ์ หลวงพ่อก็ให้อาพาแก่พระเถรในโบสถ์ทุกวัน หลังฉันเช้าแล้วก็จะมีการนั่งภาวนากันสักครู่ หลวงพ่อก็ให้มีการเช็คชื่อขานชื่อเวลาลงโบสถ์ด้วย ว่าใครมา ใครไม่มา ใครไม่มาก็ต้องลา หลวงพ่อตั้งระเบียบเอาไว้ ตอนเย็นก็จะมาลงให้อาพาพระเถรแล้วก็จะนั่งภาวนาด้วย พวกเก่าๆ ที่เคยบวชแล้วลาสิกขาออกไป ช่วงบั้นปลายชีวิตย้อนกลับมาวัดปากน้ำมานั่งธรรมะ เพราะตอนที่หลวงพ่อยังไม่ได้เต็มใจนั่ง แต่เดี๋ยวนี้กลับมาสันใจจริงจัง สำหรับแม่ชีก็ตามอัธยาศัย พวกที่อยู่ในโรงงานก็มีหน้าที่ทำงานในโรงงานทำวิชา พวกที่อยู่ในครัวก็มีหน้าที่ทำครัว

สมัยก่อนช่วงแรกๆ ที่ฉันมาแม่ชีท้วมดูแลครัว เป็นคนคุมดูแลทั้งหมด หลวงพ่อมอบหมายให้ดูแล แม่ชีท้วม หุตานุกรม เป็นลูกคนจีนตระกูลเป็นนามสกุล วัฑฒินุมิประเทศ นามสกุลใหญ่ แต่แม่ท้วมใช้นามสกุลเดิมคือ หุตานุกรม ส่วนน้องๆ ใช้นามสกุลวัฑฒินุมิประเทศ เดิมแม่ท้วมตอนเป็นเด็กๆ พายเรือขายขนม แถวสองพี่น้อง ส่วนหลวงพ่อก็ค้าข้าวพวยขนมเหลือแม่ท้วมก็จะเอามาขายให้หลวงพ่อช่วยเหมา เพราะหลวงพ่อก็มีงานเยอะ แม่ท้วมขยันทำมาหาเก็บ จนเรียนจบพยาบาลทำงานจนอายุได้ ๓๕ ปี ได้ทราบข่าวว่าหลวงพ่อสดมาบวชอยู่ที่วัดปากน้ำภาษีเจริญ ก็มากราบหลวงพ่อ หลวงพ่อจึงชวนให้มาเป็นแม่ครัว แม่ท้วมก็รับ แล้วก็ลาออกจากพยาบาล คุณแม่ท้วมชอบปลูกต้นไม้ ช่วงสงครามปลูกต้นมะละกอไว้รอบวัด พระเถรช่วงสงครามกินแต่มะละกอ พอหลังสงครามพระเถรแอบไปตัดต้นมะละกอ ไม่มีเหลือซากเลย

แม่ชีธัญญาณี ควบคุมการผลิตอาหาร วัดปากน้ำ

โรงครัวสมัยหลวงพ่อดปากน้ำแต่เดิมเป็นเรือนไม้มุงจาก มีแม่ครัวที่เป็นแม่ชี ๑๐๐ กว่าคน มีการย้ายโรงครัวมาอยู่ตรงกลางบริเวณที่จอตระกูลปัจจุบัน แล้วก็ย้ายไปอยู่บริเวณห้องน้ำปัจจุบัน แต่สุดท้ายก็ย้ายกลับมาอยู่ที่เดิมคือที่ปัจจุบัน เพราะที่นี้หลวงพ่อดเคยบอกไว้ว่าโรงครัวต้องอยู่ตรงนี้ สมเด็จพระสังฆราชจึงกำหนดให้อยู่ที่ปัจจุบัน ไม่มีการเคลื่อนย้าย

สมัยหลวงพ่อดปากน้ำ แม่ชีท้วมดูแล แต่สมัยสมเด็จพระสังฆราชฉันดูแลเองไม่มีปัญหาอะไร แต่ก่อนเวลาไปซื้อกับข้าว จะเอาเรือสำปั้นแจวไปซื้อที่วัดกลาง วัดจันทาราม เลยตลาดพลูไปหน่อยเดียว ถ้าของหลายๆ ก็ต้องไปซื้อถึงท่าเตียน แต่ฉันไม่ได้แจวไปซื้อเอง เพราะต้องดูแลสำหรับหลวงพ่อด พอช่วงปี พ.ศ.๒๕๐๕ ถนนเข้าถึง เราก็จักรถยนต์ไปซื้อสะดวกกว่า

หลวงพ่อดเริ่มอาพาธปี พ.ศ.๒๔๙๙ ช่วง ๓ ปีที่หลวงพ่อดป่วยเราก็ได้เป็นคนทำอาหารให้หลวงพ่อด น้ำปานะก็เป็นผลไม้ที่ลูกไม่เก็บกำปั้น

ท่านบอกว่าผลไม้ถ้าเก็บกักนานใช้ไม่ได้ ปกติท่านชอบน้ำอ้อย มีอยู่วันหนึ่ง เอาน้ำปานะเข้าไปถวายท่าน ท่านถามว่าน้ำอะไร น้ำส้มโอเจ้าคะ ท่านบอกว่าให้เอากลับไป ฉันไม่ได้ลูกมันใหญ่ เราไม่รู้ ท่านบอกว่าถ้าเป็นส้ม เป็นมะตูมได้ ยามที่หลวงพ่อบ่วย ท่านคงทิวนะ มีอยู่วันหนึ่งท่านเรียก ไวยาวจรมา บอกว่าให้ไปบอกแม่ครัวที ว่าจะฉันข้าวราวๆ ตี ๑๑ ตี ๑๒ หลวงพ่อนั่งอยู่ที่เชิงชายกุฏิ นั่งดูว่าพระอาทิตย์ขึ้นหรือยัง ถ้า พระอาทิตย์ขึ้นแล้วจึงจะฉันข้าว

สมัยหลวงพ่อยังเป็นพระหนุ่ม เดินทางจาริกไปจำพรรษาหลาย สถานที่ มีที่บางคูเวียงบ้าง ที่อื่นๆ บ้าง หลวงพ่อเล่าให้ฟังว่า มีอยู่ ครั้งหนึ่งไปจำพรรษาที่สวนมะพร้าว มีมะพร้าวเยอะแยะ แต่ไม่มีใคร เอามะพร้าวมาถวายเลย หลวงพ่อยากฉันมะพร้าวอ่อน แต่ไม่มีใครถวาย เพราะฉะนั้นทุกปีหลังจากหลวงพ่อมรณภาพแล้ว ทุกวันที่ ๓ กุมภาพันธ์ ญาติโยมก็จะเอามะพร้าวอ่อนมาถวายให้หลวงพ่ หลวงพ่อชอบฉันหัว สมัยนั้นหัวเมืองไทยยังปลูกไม่ได้ ต้องเป็นหัวมาจากเมืองจีน ซึ่งหายาก แต่มันแถวเมืองไทยมี เราก็กินมันแถวแบบคล้ายๆ หัว เพราะเรารู้ว่า ท่านชอบฉันหัว พอท่านฉันฉัน ท่านก็บอกไอ้แม่ครัวหลอก เพราะใน ใจท่านคงคิดว่าเป็นหัว แต่พอฉันแล้วเป็นมันแถวไม่ใช่หัว

อาหารที่หลวงพ่อดันท่านไม่เคยเลือก ไม่ว่าจะเป็นอาหารคาว อาหารหวาน หลวงพ่อไม่เคยบอกว่าจะฉันอะไร มีอะไรถวายท่านมา

ท่านก็ฉันทอย่างนั้น ท่านไม่เคยบอกเลยว่าให้จัดแกงอะไรมาถวาย ฉันทง่าย แม้กระทั่งแม่ครัวหุงข้าวแล้วข้าวดิบ ไม่สุก แข็ง หลวงพ่อก็มีเมตตา พูดไม่ให้เสียน้ำใจ บัวไม่ให้ช้ำน้ำไม่ให้ขุ่น คือมีอยู่วันหนึ่งแม่ครัวหุงข้าวแล้ว ก็นึกว่าสุกแล้ว ไม่ได้เชียวดู ก็เตรียมไปถวายหลวงพ่อ พอไปถึงหลวงพ่อบอกว่า แม่ครัวช่วยเปลี่ยนข้าวให้หน่อย ข้าวมันแข็ง พอเรามาดูปรากฏว่าข้าวแข็ง ทั้งดิบ แต่หลวงพ่от่านไม่ได้ตำหนิอะไรเลย ท่านมีเมตตามาก

เวลาเรายกส้วรับเข้าไปถวายหลวงพ่อ วันนั้นหลวงพ่อย่อยปากว่าอยู่ไม่ได้แล้ว ตอนนั้นหลวงพ่อย่อยอยู่ แต่ก็ยังอยู่ต่อมาได้อีก ๓ ปี นั้นเป็นบารมีของหลวงพ่อ มีคุณหมอเลี้ยว ผู้อำนวยการเจ้ากรมแพทย์ ซึ่งเป็นน้องของคุณแม่ทั่วมมาคอยดูแลหลวงพ่อ จำได้ว่าตอนที่หลวงพ่อย่อยจะเริ่มป่วย หลวงพ่อนัดประชุมทั้งวัด ทั้งพระภิกษุ สามเณร แม่ชี ลูกศิษย์วัด หลวงพ่อขอให้ทุกคนเป็นเจ้าภาพเลี้ยงพระ ให้เลี้ยงปีละ ๑ วัน วันไหนก็ได้ ให้ไปชวนพ่อแม่ญาติพี่น้องให้ได้ครบ ๓๖๕ วัน ตอนนั้นพระครูปัญญาภิรัตติคิดว่าหลวงพ่อย่อยจะปลงสังขารแล้ว ก็ขออาราธนาให้

หลวงพ่อยู่นานๆ ตอนนั้นประชุมกันที่ศาลาเก่า หลวงพ่อเป็นผู้ริเริ่มโครงการเลี้ยงพระเป็นเจ้าภาพถวายภัตตาหารพระประจำวัน สำหรับตัวฉันทำให้พ่อ ๑ วัน ให้แม่ ๑ วัน พี่หนึ่งทำ ๒ วัน

ปฏิปทาของหลวงพ่อดีมาก คือ ท่านส่งเสริมทั้งด้านปริยัติและด้านปฏิบัติท่านจะเน้นเรื่องทำวิชา สอนธรรมะเป็นหลัก ใครสอบได้เป็นมหาเปรียญ หลวงพ่อก็ถวายผ้าไตรให้ ส่วนพวกที่ได้ธรรมกายทำวิชาในโรงงานหลวงพ่อก็มีค่าใช้จ่ายให้ คือหัวหน้าเวอร์จะได้ ๓๐๐ บาท ลูกเวอร์จะได้ ๒๕ บาท เป็นค่าใช้จ่ายในการดำรงชีวิต หลวงพ่อก็เน้นเรื่องการฝึกคน สอนคน ท่านไม่เคยไปขอร้องใครมีแต่คนจะมาให้หลวงพ่อช่วย สมัยข้าวยากหมากแพงก็อดทนกันไป แต่ข้าวปลาอาหารก็ไม่ขาด พอข้าวจะหมดก็ไปบอกหลวงพ่อ ท่านก็บอกว่ากำลังมา วันรุ่งขึ้นข้าวมาส่งให้จริง ๆ

สมัยก่อนการทำอาหาร เณรจะขึ้นอยู่กับวัดฤดูบิที่มีคนมาถวาย แต่สมัยนี้เงินดีขึ้น ก็จะทำตามที่เจ้าภาพแจ้งเมนูมาให้ หลวงพ่อไม่ค่อย

ออกไปฉันนอกวัด ยกเว้นผู้มีอุปการคุณกับวัด หรืองานสำคัญ ที่เขานิมนต์ไป ท่านถึงจะไป ครั้งสุดท้ายที่หลวงพ่อกำลังจะไปจำได้ว่า เป็นงานของจอมพลถนอม กิตติขจร ซึ่งเป็นลูกเขยของหลวงจบบา นิมนต์ไป หลวงพ่อต้องเดินไปที่วัดขุนจันทร์ สะพานหัน เพราะถนนยังไม่ถึงวัด ตอนนั้นหลวงพ่อก็เริ่ม

สมเด็จพระสังฆราช วัดโพธิ์

อาพาธบ้างแล้ว แต่เพราะมีอุปการคุณ
กันจึงต้องไป

หลวงพ่อบอกสมเด็จพระสังฆราช
ตอนนั้นยังไม่เป็นสมเด็จพระสังฆราช
ท่านบอกว่าต่อไปจะได้เป็นใหญ่ที่สุดในสงฆ์
แต่สมเด็จพระสังฆราชไม่เชื่อ
หลังจากหลวงพ่อสลัดกันไปแล้ว พอ
ปีที่ท่านได้เป็นสมเด็จพระสังฆราช
ท่านก็มากราบหลวงพ่อบนหอหลวง-
พ่ ที่วัดปากน้ำ มีอยู่ครั้งหนึ่งช่วง
หลวงพ่อาพาธ วันนั้นสมเด็จพระสังฆราช

จะมาเยี่ยมหลวงพ่อบุ๊ แต่นั่งรถรับจ้างมา หลวงพ่อบุ๊บอกให้พระ
เถรเตรียมตั้งแถวต้อนรับ พอรถรับจ้างมาถึง ท่านก็งัดว่าใครบอก
ว่าจะมา พระเถรบอกว่าหลวงพ่อบุ๊บอกว่าจะมา วัดโพธิ์จะมา ให้มา
คอยต้อนรับ สมเด็จพระสังฆราชเชื่อมั่นศรัทธาหลวงพ่อบุ๊มาก เพราะมี
ญาณวิเศษยังรู้ล่วงหน้าได้

หลวงพ่อบุ๊ท่านจะรักสมเด็จช่วงมาก เวลาใครเอาทุเรียนมาถวาย
หลวงพ่อบุ๊ หลวงพ่อบุ๊จะจับพลูที่สวยๆ แล้วบอกว่าให้เอาไปให้ท่านช่วง ซึ่ง
ตอนนั้นท่านช่วงยังเป็นพระหนุ่ม อายุยังไม่มาก ยังไม่ได้เป็นสมเด็จ แล้ว
ท่านบอกว่าฉันแล้วดี ต่อไปจะได้เป็นสมภาร แล้วก็จริงตามที่ท่านพูดไว้
ส่วนพลูที่ไม่สวยหลวงพ่อบุ๊เอาไว้ฉันเอง เวลาหลวงพ่อบุ๊สอนธรรมะ ท่านจะ
พูดเสมอว่า “เรียนแล้ว ต้องเรียนให้เก่งกว่าครู”

พระพุทธรศาสนาโสภณ (หลวงพ่อบุณ) วัดหัวเขา

พระพุทธศาสนาโสมณ (หลวงพ่อบุณ) วัดหัวเขา

อาตมามาพบหลวงพ่อบุณได้เพราะว่าได้ยินกิตติศัพท์ ล้ำลึกคุณงามความดี อันมหาศาลของหลวงพ่อบุณ อาตมาเดิมเป็นคนอำเภอเดิมบางนางบวช จ.สุพรรณบุรี เกิดเมื่อเดือน พฤษภาคม พ.ศ.๒๔๓๒ ได้ยินตั้งแต่สมัยบวชเป็นเณรปี พ.ศ.๒๔๔๑ อายุ ๑๘ แต่ยังไม่มีโอกาสได้ไป พ.ศ. ๒๔๔๒ สอบได้นักธรรมชั้นตรีที่ วัดใหม่สุวรรณภูมิ ตำบลท่าพี่เลี้ยง อำเภอเมือง จังหวัดสุพรรณบุรี แล้วก็เรียนนักธรรมชั้นโทต่อที่วัดใหม่สุวรรณภูมิ พ.ศ.๒๔๔๓ บวชพระโดยมีอุปัชฌาย์คือหลวงพ่อบุณ (พระครูอนุกคุณากร) ตอนนั้นอาตมายังสอบไม่ได้ชั้นเอก พ.ศ.๒๔๔๕ ไปอยู่วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ เหตุที่ได้ไปเพราะ ร้อยโทแจ่ม ไธสงโรจน์ พาไปวัดปากน้ำ ภาษีเจริญ ก็ไม่รู้จักใครหรอก พาไปฝากหลวงพ่อบุณเลย อาตมาก็กราบหลวงพ่อบุณแล้วบอกว่าต้องการจะมาเรียนธรรมชั้นโท หลวงพ่อบุณก็เรียกพระครูปัญญาภิรัต แผนกต้อนรับพระปกครองพระวัดปากน้ำมารับเข้าบัญชี แล้วก็ส่งไปอยู่แผนกเนกขัมมะก่อน บังเอิญคณะเนกขัมมะเต็ม คณะหลวงพ่อบุณมีกฎว่าห้องหนึ่งก็เลยได้มาอยู่ใกล้ๆ หลวงพ่อบุณ

อยู่กับหลวงพ่อบุณแล้วเข้าก็เรียนนักธรรมชั้นโท บ่ายเรียนบาลี พอห้าโมงเย็นก็เข้านั่งสมาธิเรียนวิชาธรรมกายทุกวันในโบสถ์ ส่วนตอนกลางคืนช่วงสองทุ่ม ถึงสองทุ่มครึ่งมีการนั่งเพิ่มเติมที่คณะอนาลโย คณะเนกขัมมะบ้าง คณะพระครูปัญญาภิรัตก็มี ต่อวิชาธรรมกายให้เข้าศูนย์กลางกายหยุดนิ่ง ก็เห็นดวงปฐมมรรค หยุดนิ่งกลางดวงปฐมมรรคผ่าน

พระครูปัญญาภิรัต

ไปเห็นดวงศีล เห็นดวงสมาธิ
เห็นดวงปัญญา เห็นดวงวิมุตติ
วิมุตติญาณทัสสนะใสใส หัวดวง
เข้าถึงกายมนุษย์ละเอียด ผ่าน
อีกหัวดวง เข้าถึงกายทิพย์หยาบ
กายทิพย์ละเอียด เข้าดวงศีล
ดวงสมาธิ ดวงปัญญา ดวงวิมุตติ
วิมุตติญาณทัสสนะใสๆ หัวดวง
เมื่อผ่านกายทิพย์แล้วก็เข้าไป
กายพรหมหยาบ พรหมละเอียด
เข้าดวงศีล ดวงสมาธิ ดวง
ปัญญา ดวงวิมุตติ วิมุตติญาณ
ทัสสนะใสๆ ในกลางอรูปพรหม

หยาบ อรูปพรหมละเอียด ก็ผ่านเข้ากายอรูปพรหมหยาบ อรูปพรหม
ละเอียด ถึงกายอาฬารดาบส อุทกดาบส กาลามโคตร ผ่านดวงศีลดวง
สมาธิ ดวงปัญญา ดวงวิมุตติ วิมุตติญาณทัสสนะ เข้าไปกายโคตรภู
ธรรมหยาบ โคตรภูธรรมละเอียด ผ่านอีกทีเข้าสู่ศูนย์กลางกายโคตรภู
ธรรมหยาบ โคตรภูธรรมละเอียด ผ่านหัวดวง เข้าไปอยู่กายพระโสดา
ปฏิมรรค พระโสดาปฏิผล หน้าตักกว้างห้าวา สูงห้าวา เกตุดอกบัวตูม
ใสเป็นกระจกคั่นช่องสองเงาหน้า เข้าไปอยู่ในดวงปฐมมรรค หยุดนึ่ง
กลางดวงปฐมมรรคเห็นดวงศีล หยุดนึ่งกลางดวงศีลเห็นดวงสมาธิ
หยุดนึ่งกลางดวงสมาธิเห็นดวงปัญญา หยุดนึ่งกลางดวงปัญญาเห็นดวง
วิมุตติหยุดนึ่งกลางดวงวิมุตติ เห็นดวงวิมุตติญาณทัสสนะใสๆ หัวดวง
เข้าไปอยู่ในกายพระโสดาปฏิมรรค

พระโสดาปฏิผล หัวดวง เข้าไปอยู่ในกายพระโสดาปฏิมรรค

พระโสดาปฏีผล
พระธรรมกายต้นๆ
ของหลวงพ่อมงคล-
เทพมณี วัดปากน้ำ
ภาษีเจริญ หน้าตัก
กว้างห้าวา สูงห้าวา
เกตุดอกบัวตูมใสเป็น
กระจกคันฉ่องส่อง

เงาหน้า หยดน้ำในหยดน้ำในหนึ่งกลางของกลางกลางของกลางซ้ายขวา
หน้าหลังไม่ไปซ้อนอัดทับทวิให้ใสละ..ลักกายทิฐิ วิจิทจินดา สิลัพพตปรามาส
สังโยชน์สามเปราะนี้ พระโสดาบันก็แกะออก หายไปแล้ว พระโสดาบันก็
หยดน้ำเข้าศูนย์กลางกายพระโสดาบัน พอหยดน้ำถูกส่วนก็เห็นดวงปฐม
มรรคก็ผ่านดวงศีลดวงสมาธิดวงปัญญา วิมุตติ วิมุตติญาณทัสสนะห้า
ดวง ไส...พอธรรมกายใสหนักเข้าก็เห็นกายสภิกาคาหยาบ สภิกาคา
ละเอียดหน้าตักกว้างสิบวาสูงสิบวา เกตุดอกบัวตูมใสเป็นกระจกคันฉ่อง
ส่องเงาหน้า ขยายหน้าตักจากพระโสดาบันเป็นสภิกาคา หน้าตักกว้าง
สิบวา สูงสิบวาเกตุดอกบัวตูมใสเป็นกระจกคันฉ่องส่องเงาหน้า พระ-
สภิกาคาก็ทำหน้าที่ละสังโยชน์สามเปราะเช่นเดียวกับพระโสดาบัน แต่
พระสภิกาคานั้นไม่มีราคะเสียแล้วนั้นตัดไป โทสะก็ตัดไปแล้วไม่มี โมหะ
ก็ไม่มี ไสสว่างอยู่ในคุณธรรมของบุคคลที่สอง สภิกาคามรรค สภิกาคา-
ผล

แม้ทุกวันนี้ก็ปฏิบัติอยู่นะสภิกาคามรรค สภิกาคาผล หน้าตัก
กว้างสิบวา สูงสิบวาเกตุดอกบัวตูมใสเป็นกระจกคันฉ่องส่องเงาหน้า
แต่ถ้าจะต่อก็ต่อได้ กายพระสภิกาคาหน้าตักกว้างสิบวา สูงสิบวา เกตุ
ดอกบัวตูมใสมากขึ้น หยดมากขึ้น นิ่งมากขึ้น สะอาดมากขึ้น ทับทวิ

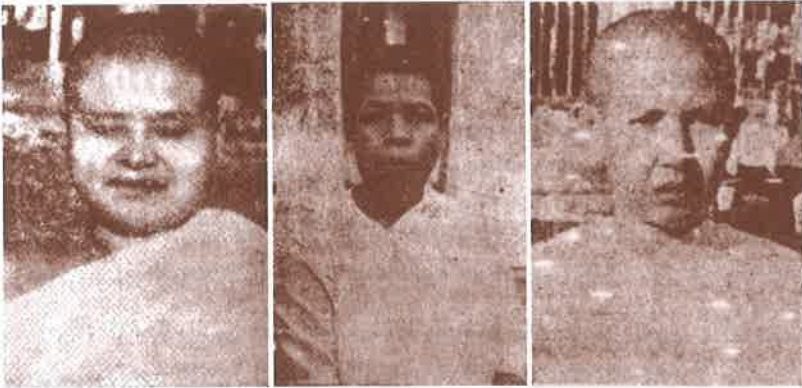

พระราชโมลี

พระมหาธีระ (หลวงพ่อดี)

หลวงพ่อดี

ให้ใส่เข้าศูนย์กลางกายพระสัทธาภา พอดูก่อนก็เห็นดวงปฐมมรรคหยุด
 หนึ่งกลางปฐมมรรคก็เห็นดวงศีล หยุดหนึ่งกลางดวงศีลก็เห็นดวงสมาธิ
 ทำให้ใสทุกดวง ดวงปัญญา ดวงวิมุตติ วิมุตติญาณทัสสนะใสทุกดวง
 เข้ากายพระอนาคามีหายบ อนาคามีละเอียด หน้าตักกว้างขยายไปอีก
 กว้างสิบห้าวา สูงสิบห้าวา เกตุดอกบัวตูมใสทำหน้าที่แกะสังโยชนอีก
 สองประการ กามราคะ ปฏิฆะ จะเป็นรูปสวयरูปงาม รูปหญิงรูปชายไม่
 พึงปรารถนาเรียกว่ากามราคะ ปฏิฆะ ถ้ามีแล้วมันร้อน ปฏิฆะความ
 กระทบกระแทกแห่งจิต ไปเจอรูปที่ไม่สวยไม่งาม ไม่ชอบก็เป็นทุกข์ ชอบ
 ก็เป็นทุกข์ พระสัทธาภาพึงละ ๒ ประการ กามราคะ ปฏิฆะ แห่งจิต
 หายไป สัทธาภาหยุดในหยุดหนึ่งหนึ่งกลางของกลางกลางของกลาง
 ซ้ายขวาหน้าหลังไม่ไปซ้อนอัดทับทวีให้ใสเข้าศูนย์กลางกายสัทธาภา
 ละเอียดหนึ่งหนักขึ้น ใสหนักขึ้น สว่างหนักขึ้น เข้าไปดวงวิมุตติญาณ-
 ทัสสนะใสใสใสผ่านอีกที่เข้ากายอรหัตตหายบ อรหัตตละเอียด ขยายหน้า
 ตักยี่สิบวา สูงยี่สิบวา เกตุดอกบัวตูมใสเป็นกระจกคั่นช่องสองเงาหน้า
 ทำหน้าที่แกะสังโยชนอีกห้าประการ อวิชชา ตัณหา อุปาทาน ชาติภพไม่มี
 ชาติไม่ติด ภพไม่ติด อวิชชาไม่มี ตัณหาไม่มี ไม่มีแล้ว ละได้หมดแล้ว
 กายอรหัตตมรรค อรหัตตผล หน้าตักกว้างยี่สิบวา สูงยี่สิบวา เกตุดอกบัว
 ตูมใสพอดูอยู่ภายในแล้วใสหนักขึ้น สะอาดหนักขึ้นแล้ว หลวงพ่อดีมงคล-

แม่อาจารย์ญาณี ศิริโวหาร แม่อาจารย์ทองสุข สำแดงปั้น แม่อาจารย์ถนอม อาสวัย

คุณตรีธา เนียมขำ แม่อาจารย์ลูกจันทร์ ชนนกยูง แม่ชีเอียร อีรสวัสดิ์

เทพมูนิท่านก็ตรัสเรียกว่าอะหังอิติปิ ธรรมกายो ตถาคโต เราตถาคตคือ
ตัวธรรมกาย หน้าตักกว้างยี่สิบวา เกตุดอกบัวตูมใสเหมือนกระจกคัน
ฉ่องส่องเงาหน้า อยู่ในกายพระอรหันต์ สูงสุดกว้าง สูงสุดใหญ่ สูงสุด
ยี่สิบวา เกตุดอกบัวตูมใสเป็นกระจกคันฉ่องส่องเงาหน้า พระอรหันต์ทุก
องค์ต้องทำบรรลुธรรมกายทุกองค์ เห็นทุกองค์ กว่าจะเห็นพระบาลี
อะหังติปิ ธรรมกายो ตถาคโต เหล่าตถาคตคือตัวธรรมกาย อยู่ในพระ
นิพพาน ส่วนกายเนื่อกายหนังของพระองค์ ๘๐ ปี ก็เผาที่เมืองกุสินารา

ราชธานี กระดุกเป็นพระบรมสารีริกธาตุ สาธุชนนำไปบูชา ส่วนกาย
ธรรมกายอยู่บนพระนิพพาน นี่หลวงพ่อมงคลเทพมนีวัดปากน้ำ ภาษีเจริญ
ท่านสอนอย่างนี้ ข้าพเจ้าเอง อาตมาเองตอนอยู่วัดปากน้ำก็เดินด้วย ๑๘
กายอย่างนี้ อายุ ๒๕ ปี อาตมาก็บรรลุธรรมกาย

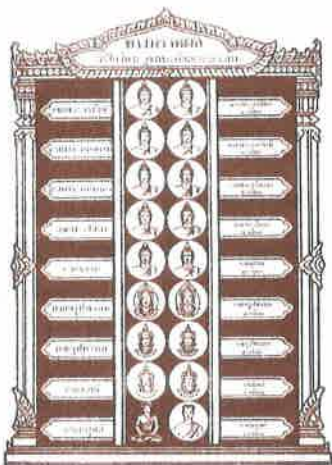
หลังจากได้ธรรมกาย ได้ ๑๘ กายจนชำนาญคล่องแคล่วแล้วในปี
พ.ศ.๒๔๗๘ หลวงพ่อวัดปากน้ำ ก็ให้เข้าโรงงาน ทำวิชาทุกวัน หลวงพ่อ
ท่านให้เข้าทุกวัน นั่งทำวิชาอยู่จนกระทั่งหลวงพ่อมรณภาพ

ในโรงงานทำวิชามีฝากันห้องฝั่งหนึ่งเป็นแม่ชี อีกฝั่งหนึ่งเป็น
พระ เณร แล้วก็มีห้องหลวงพ่อเชื่อมอยู่ท่านนั่งสั่งงาน ฝ่ายแม่ชีที่
พอจำได้ก็มี ตรีธา ญาณิ ทองแท้ แม่ชีฉลวย แม่ชีถนอม แม่ชีบุก
แม่ชีทองสุข แม่ชีจันทร์ แม่ชีเฮียร พระเณรก็มี หลวงพ่อเล็ก
(มหาเจี๊ยง) ธีระธัมโม มหาณรงค์ (นานๆ เข้าที) หลวงตาผัน
หลวงตาอินทร์ หลวงตาแอบ หลวงตาใจ หลวงพ่อวิระ เณรก็มี
เณรวัฒนา เณรรอด จะว่าไปคนที่เข้าโรงงานทำวิชานั้นหายาก พวก
มหาเปรียญก็ถือว่าเขามีความรู้ดี มีความรู้สูงแล้ว ไม่ไปนั่งหลับตาหรร
แต่หลวงพ่อสวดท่านว่า ไฉ้ความรู้
ในกระดาะ ฐึในกระดาะ มั่นก็
ฟึงกระดาะ ท่านพูดว่า...ยันเต
กะคะวะตา ฌานะตา ปัสสะตา
อาระหะตา สัมมา สัมพุทเธนะ
เต็ยวท่านแปลให้แล้วยันเต
กะคะวะตา พระผู้มีพระภาคเจ้า
องค์ใด ฌานะตา รู้แล้ว ปัสสะตา
เห็นแล้ว ทั้งรู้ทั้งเห็นเชียวนะ นี่
พวกเรามันรู้ในกระดาะ เห็นใน

กระดาศ ได้ใบตราตั้งในกระดาศ ได้ยศจากที่ในกระดาศก็ยังใช้ได้ ยังดี
แต่ก็ดีแค่เปลือกๆ อิมม...ยันเต ะคะวะตา พระผู้มีพระภาคเจ้าองค์ใด
ณานะตา รู้แล้ว ปัสสะตา เห็นแล้ว อะระหะตา สัมมา สัมพุทเธนะ
เป็นพระอรหันต์เป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เวลาหลวงพ่อกุด กุดเป็นศัพท์
ยกบาลีแปลเป็นคำศัพท์ มหาบุญมาประโยคเก่า มหาช่วงประโยคเก่า
(สมเด็จพระมหารัชมังคลาจารย์) มหาสว่างเล็ก ป.๕.๙ มหาสว่างใหญ่
ป.๕.๙ พวกนี้ อึ้ง หลวงพ่อเอาในท้องมาแปลให้เราฟัง เวลาเราจะแปล
ต้องแปลในกระดาศ นี่..พูดกันในโบสถ์นะหลวงพ่อกุดเอาในท้องมาแปลให้
เราฟังหมดเลย หลวงพ่อกุดในตัวในตน มาแปลให้เราฟัง เรามันแปล
ในกระดาศรู้หลวงพ่อกุดไม่ได้

อาตมาจะเล่าให้ฟังเรื่องหลวงพ่อกุด อาตมาประทับใจเหตุที่
ท่านสอนมานานแล้ว เรื่องวิชา เรื่องอะไรต่างๆ คือหลวงพ่อกุดเนี่ย
ท่านรักษาเวลา แล้วก็สั่ง แล้วก็สั่ง พอถึงกำหนดหกโมงเช้าตรู่จะ
เลิกละกิจการทำงานทั้งหมดหมดผ้า แล้วมารวมพร้อมกันที่หน้าโบสถ์
พอได้ยินระฆังเล็กอีกทีหนึ่ง หลวงพ่อกุดก็นำหน้าพระครูปัญญาภิรัต

ปลัดธนิตเดินตาม พระครูปัญญา
ภิรัตที่ปกครองพระ พระครูธนิต
ปกครองเณรเดินเป็นแถวแนวระดับ
ดังไปศาลาฉัน ฉันเป็นระเบียบ
เรียบร้อย ให้ดูผู้ใหญ่ก่อน ผู้ใหญ่ตก
เปิบคอยดูนะแล้วเขาก็ทำตาม พอ
ฉันอิ่มแล้ว ท่านก็เดินเข้าแถวแนว
ระดับ หลวงพ่อกุดก็นำธรรมกายตาม
จบธรรมกาย พระครูปัญญาภิรัต แล้ว
ก็ปลัดธนิตปกครองเณรเข้าแถวแนว

ระดับ เข้าโบสถ์หลวงพ่อกให้ธรรมกายนั่งติดท่าน ต่อไปก็เป็นมหา
 ประโยคแปดเก้า ย่นประโยคสาม จบประโยคสามแล้ว ให้นักธรรม
 ชั้นเอกโทต่อตรึต่อ ไอ้ที่ยังไม่ได้อะไรเลยให้นั่งหลังเป็นการคัตนีสัย
 ท่านขึ้นเทศน์ท่านยกศัพท์ “พาหุสัจจะ ลิปปัญจะ วินะโย จะ
 สุลิกขิต สุกาสิตา จะ ยา วาจา เอตัมมัง คละมุตตะมัง” ท่านเร็ว
 พูดเร็ว สอนเร็ว ความเป็นพหูสูตรพาหุสัจจะ ลิปปัญจะ มีศีลชนิดใด
 ชนิดหนึ่ง ชำนาญคล่องแคล่ว วินะโย จะ สุลิกขิต ผู้มีระเบียบวินัยอัน
 คึกขามาคดีแล้ว แล้วปฏิบัติตามเป็นมงคลอันประเสริฐ พูดไปๆ ทหาร
 นักเรียนต้องเป็นระเบียบ มันถึงจะนำดูน่าชม แม้แต่นกบินไปในอากาศ
 นกช้อนหอยโบราณ นกกาบบัว ปรากฏว่าบินไปๆ ๆ ๆ เห็นว่าบางตัว
 บินไม่ทัน แดกแยกแถวออกไปดูไม่งาม ไอ้หัวหน้าตีโค้ง ตีกลมเป็นวง
 ตีวงกลมบินเป็นวงกลม พอมาทันทุกตัว ทุกตัวบินมาเข้าแถว หัวหน้า
 ออกแล้วเป็นแถว บินไปเป็นแถวนี้ สัตว์เดรัจฉานยังมีวินัย เราเป็นพระ
 เป็นเณรทำไมไม่มีวินัย (หัวเราะ) ไอ้ให้เจ็บกันหมด อู้หูเจ็บจังเลย

ประโยคเก้าประโยคแปดนั่งหน้า ถ้าไม่มานะ ท่านดูที่ใครว่าง
 บอกว่าประโยคเก้าประโยคแปดหายไปไหน ไอ้เชอ คำว่าไอ้เชอนี้มัน
 ฉลาดในด้านอกุศล หลบหลีกเลี่ยงไม่ทำตามเวลา ไม่ฉลาดนะมันฉลาด
 ในด้านอกุศล ถึงกำหนดไปเรียนไม่ไปเรียน ถึงกำหนดสอนไม่ไปสอน
 ถึงกำหนดทำวัตรไม่ทำวัตร อืม...เรียกมันว่าไอ้เชอ (หัวเราะ) อู้ยเจ็บ
 เหลือเกิน เป็นพระแต่เอาดีแบบฆราวาส พอเป็นฆราวาสกลับมาเอาดี
 กับพระ มาสอนพระ ถึงกำหนดเวลาต้องหยุดต้องนั่ง ห่มผ้าเลย ได้ยิน
 เสียงกลองหยุดเลยแล้วมากอดกันที่หน้าโบสถ์ พอระฆังเล็กอีกทีพระ
 ออกเดินมาแล้วก็เดินเป็นแถวแนวระดับตามที่กำหนดไว้ดูสง่าจริงๆ เลย
 สวย เหมือนพระอรหันต์ สารีบุตร โมคคัลลานะ มีสาวกองค์ละห้าร้อย
 ห้าร้อย แต่ในบรรดาห้าร้อย พระอรหันต์เหล่านี้ไม่ใช่เป็นพระอรหันต์

ทุกองค์นะ เป็นปฤชชนสงฆ์ก็ยังมี
ท่านเทศน์เราก็อ้างเพลนเขี้ยว เราก็อ้าง
แล้วหลวงพ่อบ้านทำได้ ทำ
เป็นแบบฉบับเป็นเนติแบบแผนเป็น
ระเบียบวินัย สมกับที่หลวงพ่อบ้าน
พูดไว้ว่า “พาหุสัจจะ สิบปัญจะ
วินะโย จะ สุสิกขิโต สุภาสิตา จะ
ยา วาจา เอตัมมัง คละมุตตะมัง”
ความเป็นพหูสูตรพาหุสัจจะ
สิบปัญจะ วินะโย จะ สุสิกขิโต มี
คำพูดเป็นสุภาสิต มีวินัยระเบียบ

อันจำเรียนมา ศึกษามาแล้ว เอตัมมัง คละมุตตะมัง เป็นมงคลอันสูง
สุด “พาหุสัจจะ สิบปัญจะ วินะโย จะ สุสิกขิโต สุภาสิตา จะ ยา
วาจา เอตัมมัง คละมุตตะมัง” ท่านเทศน์มงคลสูตร วันพระละบท
เจียบบกริบ นี้อาตมาฟัง มหาเปรียญประโยคเก๋าประโยคแปดฟังเจียบบ
กริบหมดเลย แล้วหลวงพ่อบ้านเอาที่ไหนมาเทศน์ทุกวันในโบสถ์ไม่มีเบื่อ
ฟังทุกวัน พอทำวัตรเสร็จจะเก้านาตีสิบนาตี หลวงพ่อเห็นเวลาถึงจะ
สองโมงท่านรีบลงเลย พอสองโมงตีระฆังเรียกเข้าเรียน ท่านตรงเวลา
มาก

เวลาใครไปทำผิด แล้วท่านไปพูดที่โบสถ์เลย เช่นไปดื่มข้าวต้ม
กิน ไปทำอะไรไม่ถูก ก็เอามาสอนเลย พูดเลยให้เจ้าตัวรู้ให้คนนี้
กลัวกัน ท่านให้พระครูปัญญาวชิรไตรยางาน วันนี้ปัจจุบันมาทำอะไร
หักเท่านั้นๆ มาครบเท่านั้น และขาดเท่านั้น ป่วยเท่านั้น ลาเท่านั้น
นับทุกวัน จบแล้วก็พระครูปลัดธนิศ รายงานสามเณรปัจจุบันเท่านั้น
องค์ มาทำวัตรเท่านั้นองค์ ขาดเท่านั้นองค์ ป่วยเท่านั้นองค์ ลา

เท่านั้นองค์ ต้องกราบ
เรียนอย่างนี้ทุกวันไป
แม่ชีมีแผนกต่างหาก
แต่ ถ้าวัน อา ทิ ตย์
วันพระต้องมาหมดเลย
หลวงพ่отecnมาหมด
เลย บางครั้งท่านก็บอก

ไอ้สัปเหร่อใกล้ผี ไอ้ชีใกล้พระ เจ็บเลยนะ วันหนึ่งชีญาติกับชีอะไรนะ
จำไม่ได้พากันมา หลวงพ่อสั่งนะ ตะวันออกเฉียงเหนือ แม่ชีเขาอยู่กัน
พระอยู่ทิศตะวันตก ข้างๆ ติดโบสถ์ไปทางทิศตะวันออก หลวงพ่อว่า
ตะวันออกเฉียงเหนือพวกชี ใครอย่าไปหาใครนะ พระเถรอย่าไปหาชี
ชีอย่าไปหาพระ ต้องได้รับอนุญาตก่อน ถ้าไม่ได้รับอนุญาตไปหากันไม่ได้
ถ้าเกิดมันเสียขึ้นองค์นะมันเสียทั้งประเทศ มันเสียทั้งประเทศยังงี้ อ้าว
ก็พระเถรอยู่กับหลวงพ่อกับทั่วประเทศ จังหวัดละสิบ บางจังหวัดถึงยี่สิบ
ถ้ามันไปเสียสักคู่ละ ชีพระไปเสียจะต้องประกาศ ชีนั้นบ้านนั้นจังหวัดนั้น
พระบ้านนั้นจังหวัดนั้นไปทำสกปรกไม่ดี ผิดธรรม ผิดวินัยนี้มันเสียทั้ง

ประเทศ เจ็บกริบกลัว ถ้าทำดี
ก็ดีทั้งประเทศ

วันหนึ่งชีปลูกก็นำอาหารไปให้
กับมหาณรงค์ ตอนนั้นหลวงพ่
สั่งไว้จะไปหาใครต้องขออนุญาต
หลวงพ่อก่อน บังเอิญหลวงพ่
ไม่อยู่ก็นำอาหารไปให้ ก็กลับ
มาทางเดิมมาสวณหลวงพ่เข้า
พอดี หลวงพ่อก็พูดว่า “นั่นแหละ

ขออนุญาตใคร” “ดิฉันแก่แล้วจะมาขออนุญาตหลวงพ่อกี่ไม่เจอ หลวงพ่อ เลยนำอาหารไปให้ท่านฉัน ดิฉันแก่แล้ว” “อ้อแก่สำคัญ นัก อี้แก่มั่นชกนำไปให้ชีสาวกับพระหนุ่มได้กันมึงรู้มัย” กลัวกันหมด ไอ้ สัปเทร่อไกล่ผี ไอ้ชีไกล่พระ ไอ้สัปเทร่อไกล่ผีมันกลัวผีที่ไหนมันได้เงิน ไอ้ชีไกล่พระก็จะเอาพระเป็นผี หลวงพ่อพูดกับชีปุกตรงทางเดิน อาตมา อยู่ด้วยเดินตามหลังท่านฟังกลับจากไปรับสังฆทานที่บ้านโยมกลับมาด้วยกัน

อาตมาถูกส่งไปสอนธรรมะที่ภาคใต้ ไปช่วยหลวงตาแอบ (เปิด สาขาปฏิบัติธรรมหลวงพ่อดาวปาน้ำ ภาชีเจริญ ที่หาดใหญ่ สงขลา) หลวงตามหาอินทร์ หลวงตาฉัน พอหลวงพ่อดาวปาน้ำไกล่มรณภาพ ท่านก็เรียกให้กลับ ตอนไปภาคใต้หลวงตามหาอินทร์ ถูกนายสุพัฒน์ พินสมาน นายสถานีหาดใหญ่ถามว่า เห็นครั้งแรกเป็นดวงเรียกว่าอะไร หลวงตาอินทร์ไม่รู้ แล้วดวงเล็กๆ ขยายดวงใหญ่ๆ เรียกว่าอะไร ไม่รู้ หลวงตาอินทร์เสียใจ กลับมารับมาเรียนบาลี เรียนนักธรรมชั้นโท จะได้ ไปตอบเขาได้ ปัจจุบันหลวงตาแอบ หลวงตาอินทร์ มรณภาพแล้ว

หลวงพ่อดาวปาน้ำ มรณภาพ วันที่ ๓ กุมภาพันธ์ พ.ศ.๒๕๐๒ ก่อนหน้าในช่วงนั้นหลวงพ่อดาวปาน้ำมีพระภิกษุที่ไว้ใจ ชื่อ-พระใหญ่ ลูตเตเวโท แต่มันทำให้หลวงพ่อเสียใจ เรียกว่ามันผลาญทั้งเงิน ผลาญทั้งชื่อเสียง หลวงพ่อทำเสียมาก แต่หลวงพ่อก็มองว่าอะไร ท่านก็ทำวิชาเรื่อยไป พระครูปัญญาวีริตพระครูปลัดธนิษฐาแพทย์อย่างดีจากโรงพยาบาลศิริราช บ้าง จุฬาลงกรณ์ จิตยาหลวงพ่อ หลวงพ่อบอกว่า อิม...จิตก็จิตเข้าไปในหิน จิตเข้าไปในหิน หินมันไม่รับรู้อะไรแล้วละ จิตไปในกายหลวงพ่อนี้ยากก็เข้าไป แต่มันไม่รับรู้ท่านบอก มันจะไปของมันทำเดี๋ยว มันจะไปนิพพาน

วันที่ ๑ กุมภาพันธ์ พ.ศ.๒๕๐๒ อาตมานั่งอยู่ด้านในโรงงาน ทำวิชา หลวงพ่อก็สั่งบอกว่าจะมรณภาพจริงๆ ท่านเรียก พระเถรเถรีที่ได้ธรรมกายมารวมกันหมดในโรงงานท่านก็เอนหลัง ลืมตามา

นั่งสั่ง เออ...ลูกชีจันทร์
 ขนนกยูงนะ ต่อไปจะต้อง
 ทำงานใหญ่แทนหลวงพ่
 อิม...สั่งพระ เณร ชิปุ๊ก ชิ
 ญานี ตรีธา ทองแท้ อยู่
 ในโรงงาน ทำโรงงาน แต่
 ต่อไปแม่ชีลูกจันทร์ ขนนก-
 ยูงนี้ต้องทำงานนอกโรงงาน
 อย่างโต่งดังที่สุด ใหญ่ที่สุด
 สายธาตุสายธรรมเขาสั่ง
 อย่างนั้น ให้ทำอย่างนั้น
 แล้วหลวงพ่อก็นิ่งเงียบ
 พอวันที่สองสั่งน้อยลง พอ
 วันที่ ๓ กุมภาพันธ์ เวลา
 ปายสามโมงห้านาที เสียง
 ฆ้อง กลอง ระฆังดัง พระ
 เณร เถร ชิ มากันหมด
 ร้องให้กันระงมพร้อมเพรียง
 หมดร่มโพธิ์ร่มไทรที่ฟุ้งอัน
 ประเสริฐนะ...แล้วท่านก็ดับ
 อาตมาอยู่จนกระทั่งหลวงพ่อมรณภาพ

หลวงพ่อบุณ

แม่ชีจันทร์ ขนนกยูง

เรื่องของแม่ชีจันทร์อาตมาเคยได้ยินก่อนหน้านี้ในโรงงาน แม่
 ชิปุ๊กพาแม่ชีจันทร์ไปพบหลวงพ่ แม่จะพาเจ้าไปพบพ่ใหญ่ ให้พ่
 ใหญ่ต่อวิชาให้ หลวงพ่ท่านรับแขกเสร็จท่านก็บอกว่าให้มานั่ง
 ปฏิบัติกับหลวงพ่สัก ๓ วันเดี๋ยวจะมีวิชา สายธาตุสายธรรมสาย

สมบัติในนิพพานจะเพิ่มพูนให้ลูก ต่อไปลูกจะต้องตั้ง ทำงานอันยิ่งใหญ่
ไพศาลแทนหลวงพ่อ หลังจากนั้นก็มาได้ยี่นครั้งสุดท้าย วันที่ท่านจะ
มรณภาพ ท่านเรียกมาสั่งมอบมรดกธรรมให้ผู้ที่จะสืบทอดวิชาของ
ท่านต่อไป

หลังจากหลวงพ่อวัดปากน้ำมรณภาพ อาตมาก็กลับมาอยู่ที่
สุพรรณบุรี มาพัฒนาวัดท่าช้าง
หลวงพ่อได้รับตำแหน่งเป็นเจ้าคณะ
อำเภอวัดท่าช้าง วัดใหญ่โต ต่อมา
โยมนิมนต์ให้มาอยู่วัดบ้านเกิด วัด
หัวเขา เพราะหลวงตาทุ่ย ซึ่งรักษา
การเจ้าอาวาสอาพาธ ไกล้มรณะ

เขาก็ไปรับมา พอมาร หลวงพ่อก็ขยายที่เพิ่มอีก ๒๓ ไร่ ๖ งาน เพราะ
เวลางานตักบาตรเทโว คนมันแน่น ที่ไม่พอในการจัดงาน จึงซื้อที่เพิ่ม ปัจจุบัน
หลวงพ่ออายุย่าง ๗๓ ปี พรรษา ๕๒ หลวงพ่อก็ยังปฏิบัติอยู่ ทำ
วิชชาธรรมกายตามแบบหลวงพ่อสต โดยเฉพาะวันพระ และวันอาทิตย์
หลวงพ่อก็จะมีเปิดสอนสมาธิ เวลาบ่าย ๓ โมงถึงบ่าย ๔ โมง ทำสมาธิต่อ
เนื่องมาไม่เคยขาด

เมล็ดกล้าที่หลวงพ่อวัดปากน้ำได้เพาะขึ้นมา บัดนี้ ๗๓ ปี ๕๒
พรรษา เมล็ดกล้านี้ได้เจริญงอกงาม แผ่ร่มเงาแห่งพระพุทธศาสนาให้
เป็นที่พึ่งแก่สาธุชนทั่วไป หลวงพ่อสุนิ วัดหัวเขา แม้เวลาจะผ่านไปนาน
เท่าใด แต่ในใจพระเถระท่านนี้ยังคงตระหนัก รักเคารพและศรัทธาใน
ครูบาอาจารย์อย่างมิแปรเปลี่ยน จนท่านได้รับแต่งตั้งจากประเทศศรีลังกา
เป็นพระราชาคณะตำแหน่งที่พระพุทธศาสนาโสภณ

ลุงฉลอม มีแก้วน้อย

ลุงหลอม มีแก้วน้อย

นายหลอม มีแก้วน้อย หรือที่รู้จักกันในนามลุงหลอม ลุงเล่าถึงประวัติของตนเองว่าเกิดวันอังคาร เดือนยี่ ปีพ.ศ.๒๔๖๔ เป็นลูกของนายไส มีแก้วน้อย ซึ่งเป็นน้องชายของหลวงพ่อดปากน้ำ ภาษีเจริญ ลุงหลอมเล่าให้ฟังว่าตอนเด็กๆ อายุราว ๖-๗ ขวบ มาวัดปากน้ำกับโยมแม่ของหลวงพ่อดปากน้ำ สมัยก่อนวัดปากน้ำ ช่วงปีพ.ศ.

๒๔๗๑ วัดเหมือนวัดที่อยู่ในชนบท ไม่เจริญอะไร มีสวนล้อมรอบวัด มีทั้งสวนลำไย สวนมะพร้าว มีต้นหมาก ต้นชมพู ดูแล้วร่มเย็น มีนกชุมโดยเฉพาะอีกามีมากทีเดียว วัดปากน้ำสมัยนั้นอยู่ใกล้กับวัดหมุ่ ก็เห็นมีหมูมากมายเป็นร้อย ร้องทักหนวกหูทีเดียว แต่ช่วงหลังๆ พวกญวนจับไปหมด สมัยนั้นมีกุฏิเหมือนวัดบ้านนอก เป็นกุฏิเครื่องไม้ สร้างเป็นหลังๆ แบ่งเป็นคณะๆ มีคณะกลาง คณะใต้ แล้วก็วัดโบสถ์ มีโรงครัวปลูกเป็นโรงไม้ เป็นบ้านไม้ลังกะสี ส่วนถนนในวัดทำอย่างกับทางคนเดินมีอิฐเป็นก้อนโตปูเป็นทางเดิน คูสวายงาม ที่เดียว วัดปากน้ำมีคลองล้อมรอบ มีคลองด้านคลองบางหลวง คลองภาษีเจริญ เวลาคนไปมาวัดปากน้ำ ถ้าใครไม่มีเรือส่วนตัวก็มาเรือเมล์ขาวซึ่งจะวิ่งจากท่าไฟไหม้ (ท่าน้ำภาษีเจริญ) ออกแม่น้ำเจ้าพระยา ไปปากคลองตลาด ไปท่าเตียน ไปราชวงศ์ ทางโรงครัวซึ่งมีแม่ท้วมดูแล เวลาจะไปซื้อกับข้าวกับปลาก็ต้องลงเรือเมล์ไป ลุงสมัยนั้นเป็นเด็กก็ตามแม่ท้วมไปด้วย ไปซื้อของแถวราชวงศ์บ้าง แถวสะพานหันบ้าง

ศาลาที่หลวงพ่อลงเทศน์จะเป็น ศาลาไม้ กว้างและยาว จุคนได้มาก แค่พระเณรก็จุได้เป็นร้อยรูป วัน ปกติหลวงพ่อก็จะลงเทศน์ที่ศาลา แต่ถ้าเป็นวันพระ ท่านก็จะลงเทศน์ ในโบสถ์

ขุดแก้วกายสิทธิ์

สมัยแรกๆ ในยุคที่หลวงพ่อเริ่มสอนวิชาธรรมกาย ยังมีพระเณร และแม่ชีที่ได้ธรรมกายยังไม่มาก แต่ท่านเป็นคนชอบลองวิชา มีครั้งหนึ่ง หลวงพ่от่านสั่งให้ลูกศิษย์ขุดแก้วขึ้นมา หลุมที่ขุดใหญ่ขนาดหลุมเสา ลึกไม่มากแค่ศอกเดียวเห็นจะได้ หลวงพ่от่านใช้ธรรมกายดึงแก้วขึ้นมาให้สูง จะได้ขุดได้ง่ายๆ ท่านสั่งให้แม่ชีบนานาคไปตามผู้ที่ดูแลแก้วนี้ มาคุยด้วย ก็เหมือนมีคนมาเข้าร่าง แล้วก็พูดทำทนายหลวงพ่อว่า “ถ้า มึงแน่จริง มึงขุดสิ กูจะใหู้กัดมึง” หลวงพ่от่านก็สั่งให้ลูกศิษย์ขุดลง ไป ไม่รู้งุมจากที่ไหนอยู่ดีๆ มันก็โผล่มากัดแขน ไม่รู้เป็นงูผีหรือเปล่า บางครั้งแก้วก็เคลื่อนตัวไป แต่ในภายหลังหลวงพ่от่านใช้สายสิญจน์ ล้อมรอบหลุมขุด แล้วมีใส่ข้าวตอกดอกไม้ลงไปด้วย เพื่อไม่ให้แก้ว เคลื่อนหนีไป แล้วท่านก็ขุดเอาแก้วขึ้นมาได้จริงๆ ท่านเอาไว้ในโบสถ์ แต่อยู่ได้แค่ ๗ วัน วันที่เจ็ดฟ้าผ่าเปรี้ยง แล้วแก้วก็หายไป หลวงพ่อ จึงรู้ว่าเรายังไม่ชนะมาร ถ้าเราเอาแก้วนี้ไว้ได้จะเลี้ยคนได้มากมาย มหาศาลทีเดียว หลังจากนั้นท่านจึงริเริ่มที่จะสร้างโรงงานทำวิชาขึ้น

เรื่องการทำมาหากิน

ลุงหลอมเล่าต่อว่า พออายุได้ ๑๕ ปี ลุงก็มาบวชเป็นเณรอยู่กับ

หลวงพ่อบอกได้แค่พรรษาเดียวลูกก็จะสึก หลวงพ่อบอกท่านไม่ให้สึก แต่เราก็ไม่อยากอยู่ สุดท้ายก็สึกจนได้ หลวงพ่อบอกคอยเตือนลูกอยู่เรื่อยตั้งแต่สมัยเป็นเด็กว่า อย่าไปคบพวกอันธพาล แต่ไอ้พวกนี้มันก็ชอบมาหาลูกอยู่เรื่อย หลังจากที่ลูกไปเป็นทหาร รับใช้ชาติ พวกนี้มันชอบมา กวนจิ้ง ไอ้คนตัวเก๋ๆ มันชอบเรา มันก็บอกว่ากูไม่รักมึง กูจะไม่มาชวนมึงหรือพวกเยอะแยะ ทำไมกูไม่ชวน กูเห็นว่ามึงอดอยากยากจนลำบาก เงินทองเวลาเบียดเบียนออกที ก็ไม่พอกินพอใช้ กูถึงจะมาชวนมึง แต่ลูกก็จำคำที่หลวงพ่อบอกไว้ เลยไม่ไปกับพวกมัน จึงรอดตัวมาได้ หลวงพ่อบอกสอนอยู่เรื่อย โดยเฉพาะเรื่องการทำความากิน ท่านบอกว่า “ให้รู้จักยาก รู้จักจน รู้จักกิน รู้จักใช้ รู้จักหากิน ไอ้เรื่องบาปขอร้อง ไม่ให้หาให้หากินอย่างอื่น อย่าไปเลี้ยงหมู เลี้ยงเป็ด เลี้ยงไก่ ห้ามเด็ดขาด” ท่านบอกว่ามารมันคอยพยายามจะเล่นงานอยู่ เพราะว่ามันอาฆาตหลวงพ่อบวดีปากน้ำไว้ ท่านก็เลยสั่งลูกๆ หลานๆ ไว้ว่า ไอ้ทางบาปไม่ให้เอา ให้หากินทางอื่น หากินไอ้สิ่งที่มีชีวิตไม่ให้เอา ให้ค้าขายอย่างอื่นไป

ลูกก็เคยขัดขืนท่านอยู่ครั้งหนึ่งทดลองดูคือลูกไปเลี้ยงไก่ไว้ร้อยกว่าตัว ไก่ก็ตีอ้วนท้วนดี พอจะขายได้ราคาสูงใหญ่ ขายไปก็ขาดทุน แต่ก็ต้องขาย อีกทั้งยังต้องขายกรง ขายอะไรต่ออะไรจึงเอาทุนคืนมาได้ ก็นึกขึ้นมาได้ว่าหลวงลุง (หลวงพ่อบวดีปากน้ำ) ก็สอนเราว่าไม่ให้เลี้ยง ไอ้เราก็ทดลองนึกว่ามันจะดี ไม่เชื่อท่าน เลี้ยงหมูก็เหมือนกัน หมูจะตายเจ็บต้องเลี้ยงไปรักษาไปฉีดยาไป ผลที่สุดหมูตาย ก็เลิกกัน ผมเลิกไม่เอาอีกเลยตั้งแต่นั้นมา

พระประจำตัวของหลวงพ่อบวดีปากน้ำ

ท่านสอนลูก สอนละเอียดยุติ สาระพัดเลย ดุก็ดุที่สุด เวลาดุ ดูแล้วก็สอน สอนสารพัด เรียกว่าพ่อแม่ไม่เคยสอนอย่างกับท่าน ท่านสอน

ละเอียดถี่ถ้วน สอนผมมากกว่าทุกๆ คน ดุก็ดูมากที่สุด ท่านสอนมาตั้งแต่สมัยผมยังเด็กๆ แม่ตอนหลวงพ่อเริ่มอาพาธท่านก็ยังสอน เราก็กลัวท่านแต่มาารู้อีกทีว่าท่านรักเรา ก็ตอนที่พยาบาลหลวงพ่อ ท่านให้พระประจำตัวกับลุงมา เป็นพระประจำตัวที่ท่านเก็บไว้กับตัวตลอด ท่านให้ลุงมากับมือ ก่อนหลวงพ่อมรณภาพ ๓-๔ เดือน ตอนที่ท่านให้ลุง ลุงคิดว่าท่านหลง ท่านเดินจะออกไปข้างนอก ท่านถือพระมาด้วย แล้วก็บอกว่า เอ้า... ลุงก็นั่งคุกเข่าแล้วสองมือก็รับพระประจำตัวจากท่าน ท่านก็ใส่มือมา แล้วเดินออกไป ท่านให้เฉยๆ ไม่ได้พูดอะไร ลุงก็คิดว่าเดี๋ยวหลวงพ่อกลับมา จะเอาคืนท่าน พอท่านเดินกลับมา เราก็ถวายนิน ท่านก็บอกว่า “เอ้า ภูให้มึงเก็บไว้ให้ดีสิ มึงจะมาให้กูอีกทำไมละ มึงเก็บไว้ให้ดีนะ พระองค์นี้พระประจำตัวของกู” ท่านสั่งไว้อย่างนั้น ลุงถึงได้ตั้งใจ ว่าท่านให้เราจริงๆ เราก็คิดว่าหลวงพ่อหลง แต่ที่ไหนได้เราคนเดียว หลงเอง เลยกลัดอวดท่านและคนอื่นๆ ไม่งั้นเดี๋ยวเขาหาว่าเราลักท่านมา พระมหาเจี๋ยกบอกว่าโชคดียิ่งๆ ฉันจ้องมานานแล้ว นี่แสดงว่าหลวงพ่อรักและเมตตาเราจริง ไม่งั้นท่านไม่ให้พระประจำตัวมาหรอกเพราะมีองค์เดียว

ลักษณะพระ เป็นเนื้อชิน ขนาดโตเท่าสมเด็จจวัดระฆัง ด้านหน้าเป็นรูปพระพุทธลีลึงค์ ส่วนด้านหลังเป็นรูปของหลวงพ่อวัดปากน้ำเอง แต่ตอนนี้ลุงถวายพระประจำตัวให้หลวงพ่อัมมชโยไปแล้วเพราะลุงมานึกๆ ดูว่าถ้าเราตาย ใ้ลูกหลานมันก็เอาไปเฉยๆ คิดมาคิดไปถวายท่านตอนเราเป็นๆ ดีกว่า จะได้หมดเรื่องหมดราวไป เพราะหลวงพ่อวัดพระธรรมกายก็เอาวิชาจากหลวงพ่อวัดปากน้ำมาเผยแพร่จนโด่งดัง สมควรแล้วที่หลวงพ่อวัดพระธรรมกายจะรักษาไว้ ก็เลยตัดสินใจถวายท่าน กว่าจะถวายได้ก็เกือบปีมันยังเสียดายอยู่ นอกจากนี้ลุงยังถวายสมบัติที่ได้มาจากหลวงพ่อวัดปากน้ำให้กับหลวงพ่อวัดพระธรรมกาย คือมุ้ง, ผ้าห่ม, รัตประคต และพระธาตุ

คุณค่าของเงินทอง

ลุงหลอมยังจำคำพูดของหลวงพ่อดปากน้ำที่ท่านบอกว่าสมัยก่อน ไร่แก้วสารพัดนึกมันมีจริง นิกจะเอาอะไรก็ได้ นิกจะทำอะไรก็ได้ แต่เดี๋ยวนี้มันหมดแล้ว สมัยเดี๋ยวนี้นั่นก็เหลือแต่เงินนั่นแหละ ที่จะเป็น ไร่แก้วสารพัดนึก ท่านบอกว่ารัฐบาลเขาผลิตมา แม้แต่ ๑ บาท มันจะเข้าใจว่าเป็นกระเบื้องก็ได้ นิกจะเห็นว่า ๑ บาทเป็นกระเบื้องไม่มีค่าไม่ได้ บาทหนึ่งก็ซื้อขนมได้ อย่าประมาณ อย่าดูถูกเงิน ใช้ให้รู้จักประมาณ ไม่ใช่ใช้ตะพริต ไอ้คนที่ดูถูกเงิน แทบจะถือกะลาขอทานก็มี ท่านสอนจนเราตั้ง ปณิธานเลยว่า ภูมิเงินเมื่อไหร่ กูจะพยายามรักษาให้ถึงที่สุด ด้วยเหตุนี้ ลุงบอกว่าคนอื่นๆ มีเท่าไรก็ใช้จนหมด มีแต่ลุงรอดตัวอยู่คนเดียว เพราะสิ่งที่หลวงพ่อสั่ง หลวงพ่อสอนมาทั้งนั้น

เรื่องของหลวงจบฯ

ลุงหลอมยังได้เล่าถึงเรื่องของหลวงจบกระบวนยุทธ (เดิมชื่อแช่ม) ซึ่งเป็นพ่อตาของจอมพลถนอม กิตติขจร ท่านมาหาหลวงพ่อดปากน้ำ ขอให้หลวงพ่อไปตามหาพ่อให้ ซึ่งพ่อของหลวงจบฯ เป็นแขก ช่าวัว ช่าควาย พ่อแกส่งหลวงจบฯ ไปเรียนนายร้อย จนกระทั่งเรียนจบนายร้อย ได้ร้อยโท ต่อมาพ่อของหลวงจบฯ ก็ตายไป ๙ ปี นานจนถึง ๒๐ ปี ก็ไม่ได้ข่าวคราว เจียบไปเลย คราวนี้หลวงจบ แกก็ได้ข่าวว่าหลวงพ่อดปากน้ำ เก่งอย่างงี้ด้อย่างงั้น แกก็คิดอยาก จะมาทดลองดูว่าจะเก่งจริงหรือไม่จริง

อยู่มาวันหนึ่งแกก็มาหาหลวงพ่อ มากราบ ตอนนั้นแกเป็นพ่อตาของนายกรัฐมนตร (จอมพลถนอม กิตติขจร) แล้ว หลวงพ่อท่าน

จอมพลถนอม กิตติขจร

ก็ถามว่า “มาธุระอะไร” หลวงจบบา ก็บอกว่า ผมได้ทราบข่าวว่า เห็นเขา ลือกันว่าหลวงพ่อก่อกังมีวิชาดี เห็นเขาเล่าให้ฟัง ผมก็อยากมาขอความ กรุณาหลวงพ่อ เรื่องก็มีอยู่ว่าบิดาของผมเสียชีวิตมานานเป็น ๒๐ ปีแล้ว จะไปเหนือไปได้ผมก็ไม่รู้ แล้วก็ไม่เคยมาเข้าฝันหรือมาให้เห็นเลย อยาก จะให้หลวงพ่อผู้ให้สักหน่อย ว่าไปอยู่ที่ไหนจะไปลำบากลำบากหรือเปล่า ถ้าแก่ไปลำบากผมก็จะมาขอบารมีหลวงพ่อให้ช่วย หลวงพ่อท่านก็เลย เรียกแม่ชีในโรงงานทำวิชามา แล้วก็สั่งว่า เอาไปดูให้เขาที่ ขึ้นไปดูข้าง บนก่อนนะ เพราะตายไปหลายปีแล้ว แม่ชีก็หลับตาไปพักใหญ่ แล้วก็ บอกว่าไม่เห็นมีเลยหลวงพ่อ ท่านก็บอกเอ้าลงลงไปดูข้างล่างซิมี่ไหม แม่ชีก็หลับตาไปอีกสักพัก แล้วก็บอกหลวงพ่อว่าไม่มี หลวงพ่อก็บอกว่า ไม่ได้ยังงี้ ข้างบนก็ไม่มี ข้างล่างก็ไม่มี มันต้องมีสิ ลงไปดูให้ลึกกว่านี้อีก จ้ะให้มันลึกลงไปอีก ดูซิมันจะอยู่ยังงี้ แม่ชีก็หลับตาไปอีกพักใหญ่แล้วก็ บอกว่าเจอแล้ว หลวงพ่อ ท่านก็ถามว่าไปอยู่ลึกมากไหม แม่ชีก็ตอบว่า อยู่ลึกมากค่ะหลวงพ่อ แล้วถามเขาหรือเปล่าว่าทำอะไรจึงได้ลงไปอยู่ลึก ขนาดนั้น เขาบอกว่าฆ่าวัว ฆ่าควาย เชือดวัว เชือดควาย ขายเป็นประจำ วันละ ๓-๕ ตัว แล้วถามเขาหรือเปล่าว่าชื่ออะไร แม่ชีก็ตอบว่าถามค่ะ เขาบอกว่าชื่อโตะลู พอบอกชื่อเท่านั้น หลวงจบบา ก็ร้องไห้ คลานเข้าไป กราบหลวงพ่อหลังตื่นเลย

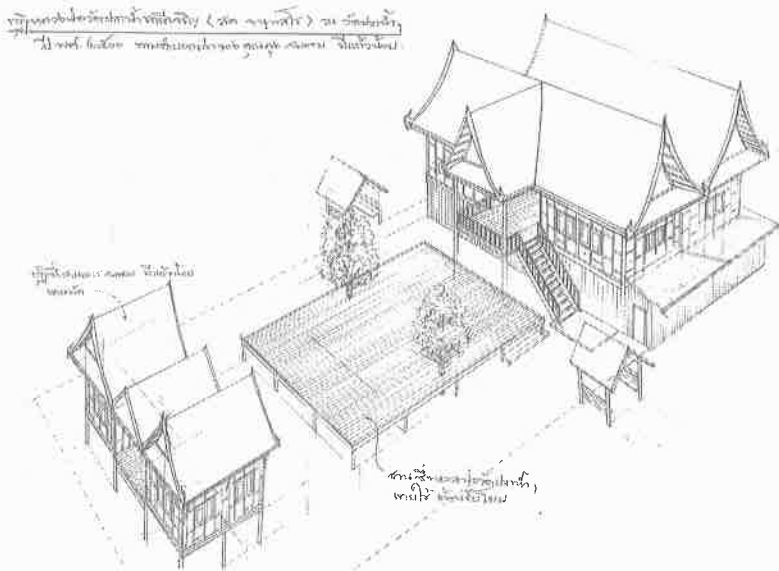
ตั้งแต่นั้นมาหลวงจบบา นับถือหลวงพ่อวัดปากน้ำเรื่อยมา เลิก นับถือแขก แล้วก็หันมานับถือพุทธศาสนาแทน หลวงจบบา มีน้องชายอยู่ คนหนึ่งชื่ออาหมัด มีอาชีพเชือดวัวขายเหมือนกัน หลวงจบบา ก็เรียก อาหมัดมาคุยว่า ให้เลิกซะ บอกว่ามันบาปหนัก ยืนคำขาดว่าถ้ากูบอกมึง แล้วไม่เชื่อ มึงกับกูก็เลิกกัน ไม่ต้องมาเรียกพี่เรียกน้องกันอีก อาหมัดก็ เลิกขายวัวจริงๆ ตามคำของหลวงจบบา เพราะกลัวบาป

ไอ้เสือจุน

อีกเรื่องหนึ่งคือ มีครั้งหนึ่ง ไอ้เสือชื่อเสือจุน อยู่ปากน้ำโพ ไอ้เสือนี้พอใช้ได้คือใส่ทองคำ ๙ บาท ๑๐ บาท เวลาเมาไม่เดินเข้าบ้านชอบนอนอยู่กลางทาง ไม่มีใครกล้าไปยุ่งเลย ไอ้เสือนี้ก็มาบวชกับหลวงพ่อดัดปากน้ำ พวกจากจังหวัดสิงห์บุรีมาเล่าประวัติไอ้เสือจุนให้หลวงพ่อดัด หลวงพ่อก็ให้ไปเรียกไอ้เสือจุนมาหา ตอนนั้นลุงยังหนุ่มอายุราว ๒๐ กว่าๆ เสือจุนมาบวชกับหลวงพ่อ เข้าๆ ก็เที่ยวเดินกวาดอะไรที่มีกรกตามถนนหนทาง ตามโบสถ์ พระเณรเห็นก็หัวร่อหลวงตาจุน แล้วก็บอกว่าหลวงตาจุนกวาดขี้หมา หลวงตาจุนก็มาบ่นที่บ้านปุนะ (ปู่ของลุงหลอม) อยู่ภายในวัด บอกว่า “โยม ฉันถ้าจะทนไม่ไหว เกิดมาไม่เคยมีใครมาหัวเราะเยาะฉัน หาวว่าฉันกวาดขี้หมา ฉันซักจะทนไม่ไหวแล้วนะ” ปู่ก็ให้กำลังใจไปว่า เรา มาบวชแล้ว ไหนๆ ก็ละความชั่วแล้ว จะสึกออกไปหากรรมทำไมละ เขาว่าอย่างงั้นก็เข้าตัวเขา เราตั้งหน้าตั้งตาทำความดีก็แล้วกัน พอต่อมาวัน หนึ่งหลวงตาจุน กำลังกวาดโบสถ์อยู่ หลวงพ่อดัดปากน้ำเดินมาหา แล้วก็ชี้หน้าว่า “มันต้องอย่างนี้ ถึงจะใช้ได้ กวาดเอาบุญเอากุศล ไปข้างหน้าบ้านเราก็สะอาด ใจคอเราก็สะอาดด้วย แล้วมีใครได้กวาดอย่างนี้อย่างเราบ้างละ ใครว่าอะไรเราไม่ต้องกลัว เราทำความดีของเราแล้ว อย่าไป คิดอะไรทั้งหมด” หลวงตาจุนได้ยิน ดีใจ หลวงพ่อชมเชย จึงบวชอยู่ ตลอดไม่คิดสึกอีกต่อไป

เมื่อหลวงพ่อดัดอาพาธ

ลุงหลอมเล่าว่าขณะที่ไปพยาบาลหลวงพ่อดัดปากน้ำ ในช่วงที่ ท่านอาพาธ มีสิ่งอัศจรรย์เกิดขึ้นคือ ตอนนั้นท่านเริ่มป่วยมาก ก็จะมี หลานๆ มาช่วยกันดูแล ผลัดเปลี่ยนหมุนเวียน เป็นเวรคอยมาดูแลท่าน ก็มีไอ้จ้อง อาผง อาแบน อาแกละ อาเทพ พี่เรณู และลุงหลอม รวม

๗ คนเห็นจะได้ พวกเราอุปัฏฐาก จะกินอาหารที่เหลือจากหลวงพ่อกินทุกวัน แต่แปลกคือกินคนละคำสองคำ ๖-๗ คน ก็อิ่มได้ ไม่ทิวอีก ตอนแรกคิดว่าถ้าไม่อิ่มจะไปหาซื้อกินข้างนอก แต่ปรากฏว่าอิ่ม ก็เลยไม่ได้ไปซื้อข้างนอกกิน บางครั้งนายประยูร แม่สีท้วมก็ยังมาร่วมกินด้วย กินข้าวที่เหลือของหลวงพ่อกินเป็นแรมปี ก็ไม่ทิว น้ำหนักก็ไม่ลดด้วย มาคุยกัน ถามคนนั้น ถามคนนี้ ทุกคนก็ยืนยันว่าอิ่ม นี่เป็นเรื่องอัศจรรย์ ไม่เชื่อก็ต้องเชื่อ เพราะมันเป็นเรื่องจริง

หลวงพ่อบอกท่านจะฉันน้ำข้าวเป็นประจำทุกวัน ท่านบอกว่าข้าวมิสรพรคุณมหาศาลดีกว่ากาแฟ แต่พอหลังเพลไปแล้ว ปานะอะไรท่านก็ไม่ฉัน หลวงพ่อบอกท่านเป็นคนเข้มแข็งมาก แม้ท่านจะป่วย ข้าวปลาอาหารท่านไม่เคยให้ใครป้อนท่านเลย ยาก็ไม่เคยให้ใครป้อน ท่านจัดการเองทุกอย่าง แม้กระทั่งทรงน้ำ เปลี่ยนผ้าท่านก็ทำเอง แต่บางครั้งเราก็ต้องฝึก

เข้าไปทำให้ท่าน เพราะท่านป่วยแล้วไม่เรียบร้อย จะออกไปรับแขกก็อายเขา หลานๆ ก็เลยช่วยกัน พอนุ่งห่มท่านให้ดีแล้ว ท่านก็หัวเราะชอบใจ ท่านต้องการดูว่าเราจะกล้าเข้าไปทำให้ท่านหรือเปล่า

หลวงพ่เป็นคนนอนไว ตื่นไว หลับไว คล้ายๆ กับว่าท่านบังคับจิตตัวเองได้ ท่านนอนอย่างมาก ๕-๑๐ นาทีเท่านั้น นอนเดี่ยวเดียว พอเอนตัวลงนอน ก็หลับไปเลย นอนท่าไหนก็อยู่ท่านั้นไม่มีเปลี่ยนท่า ลักพักท่านก็ตื่น ท่านตื่นท่านก็ลุกทันที แล้วก็สั่งงานในโรงงานทำวิชา ซึ่งโรงงานอยู่ติดกับกุฏิของท่าน แต่มีสังกะสีกั้นอยู่หลวงพ่อก็จะพูดทะเล่สังกะสีถามว่าไปถึงไหนแล้ว ส่วนมากหลังจากสั่งวิชาเสร็จแล้ว ท่านก็จะเดินมานั่งที่เก้าอี้หวาย กุฏิหลวงพ่เรียบง่ายไม่มีอะไรมากเป็นเรือนไม้ ๒ ชั้น หลวงพ่อยู่ชั้นล่าง ซึ่งพื้นปูด้วยไม้กระดาน แล้วมีเสื่อน้ำมันปูอีกชั้น ในห้องนอนของหลวงพ่ก็มีแต่เตียงนอน ไม่มีอะไร ส่วนชั้นบน นายประยูรพักอยู่ และเป็นที่พักับไทยธรรม

ขณะที่หลวงพ่ป่วย หลวงพ่ไม่เคยพรวดพ่อ ไม่เคยร้องครวญครางให้คนช่วย ท่านรู้ตัวเองตลอดเวลา มีอยู่วันหนึ่งท่านบอกกับลูกว่า “กูเจ็บคราวนี้ถึงกำหนดกูแล้ว หมอให้วิเศษยังงี้ ก็เอากูไว้ไม่ได้ กูต้องไปงวดนี้ ทยุยกยาเขาให้กูกิน กูก็กิน ไม่ชัดเจนเขา” ปกติหลวงพ่จะมีอุปนิสัยที่ดูแลประจำก็คือ มหามนต์ นายประยูร และนายเปล่ง

ของในกุฏิหลวงพ่ทุกอย่างไม่มีใครกล้าหยิบ เพราะท่านรู้ มีครั้งหนึ่งไอ้จุ่นมาหยิบพระของขวัญไป ขณะที่หลวงพ่เดินไปดูช่างข้างนอกที่มาสร้างโรงเรียนปริยัติธรรม กลับมาก็เรียกให้ไอ้จุ่นเอาพระมาคืน คราวนี้ก็สงสัยว่าทำไมท่านรู้ ลูกก็เลยถามแม่ชีละมัยที่อยู่โรงงานว่าหลวงพ่รู้ได้อย่างไร อะไรต่ออะไรที่ใครหยิบไป ท่านรู้หมดทั้งๆ ที่ตัวท่านไม่ได้อยู่ที่กุฏิ แม่ชีบอกว่าทำไมจะไม่รู้ละ ธรรมกายท่านมีธรรมกายบอกหมด ใครหยิบอะไรต่ออะไร เดี่ยวธรรมกายมาบอกหมด

ใครจะเอาไปไว้ที่ไหนที่ไหนก็ไม่มีพันหรือก ลุงเล่าว่าสมัยหลวงพ่อมีกา
เขียนอาการโรคมาให้หลวงพ่ช่วยแก้ เห็นแม่ชีในโรงงานบอกว่าในตัว
เรามีจุดดำๆ อยู่ ถ้าเราทำให้จุดดำนี้หายได้ โรคก็จะหายได้

คำสั่งเจ้าคุณพ่อ

สมัยนั้นตอนไปพยาบาลหลวงพ่ ลุงไม่เคยเจอแม่ชีจันทร์เลย
เพราะท่านอยู่แต่ในโรงงาน มีหน้าที่ทำวิชาอย่างเดียว มีครั้งหนึ่งที่
หลวงพ่ป่วยมาก แล้วเรียกแม่ชีจันทร์มาสั่งว่าหลังจากหลวงพ่ไม่
อยู่ให้รอรอยู่ที่วัดปากน้ำ ห้ามไปไหนให้รอคนที่จะมาสืบทอดวิชา ให้
รอรอยู่ที่นี้ แต่คนอื่นเห็นเดินเข้าๆ ออกๆ เจอแม่ชีทองสุก คุณยายปุก แม่ชี
อะไรต่ออะไรมากมาย ที่มาหาหลวงพ่บ่อยก็คือ คุณตรีธา ตอนนี้เป็น
ประธานมูลนิธิวัดปากน้ำ พ่อแม่เขายกให้เป็นลูกสาวหลวงพ่ตั้งแต่วัยเด็ก

การทำบุญสมัยหลวงพ่อ

ลุงหลอมเล่าถึงการทำบุญในสมัยหลวงพ่อวัดปากน้ำสมัยก่อนว่า ใครจะทำบุญต้องไปหานายประยูร สมมติคุณจะถวายเงิน ๑๐๐ บาท ก็ต้องไปหานายประยูร นายประยูรก็จะเขียนใบปวารณา นาย ก ถวายเงิน หลวงพ่อ ๑๐๐ บาท ใบปวารณาที่ออกให้ คุณก็นำไปถวายหลวงพ่อ หลวงพ่อก็จะรู้ว่าคนนั้น คนนี้ ถวายเงินเท่านี้ เท่านั้น แล้วท่านก็วางใบปวารณาซ้อนๆ กันไว้ ท่านจึงไม่รู้ว่าแบงก์นี้ แบงก์อะไร ท่านไม่จับเงิน แบงก์ ๕ แบงก์ ๑๐ แบงก์ ๑๐๐ หลวงพ่อก็ไม่รู้หรอก หลวงพ่อเคยถามนายประยูรว่าไอ้แบงก์แดงๆ มันแบงก์อะไร นายประยูรบอกว่า แบงก์ละร้อย แล้วไอ้แบงก์สีเขียวๆ นั้นใบเท่าไร หลวงพ่อก็ไม่รู้เลย

มีอยู่ครั้งหนึ่งหลวงพ่อบอกท่านเอาใบปวารณาให้ลุงเป็นปึก ท่านบอกว่า “มีังจะได้เอาไว้ซื้ออะไรกิน” เราก็พยามบาลท่านมาตั้งนาน ท่านก็ถามว่ามีสตางค์ใช้หรือเปล่า เราก็บอกท่านว่ามีครับ เราจะบอกว่าไม่มีก็กลัวท่านเป็นทุกข์ บอกให้ท่านหายห่วงเพราะท่านป่วยอยู่ ท่านเองก็คงจะรู้วันหนึ่งท่านก็เอาใบปวารณาให้ปึกหนึ่ง แล้วก็บอกว่าเอาไว้ซื้ออะไรกิน เราก็ว่าหลวงลุงถ้าจะหลง เอากระดาษมาจะให้ไปหาซื้ออะไรกิน มันจะไปซื้ออะไรได้ กระดาษก็มีแต่เขียนว่า คนนั้น ๒๐๐ บาท คนนี้ ๕๐๐ บาท คนนั้น ๒,๐๐๐ บาท ๕,๐๐๐ บาท ก็ยังมีที่ถวายหลวงพ่อดีสมัยนั้น ท่านให้ปึกใหญ่ เราก็เอาไปเผียะทิ้งหมด ก็กระดาษจะเอาไปซื้ออะไร เดินไปก็ไปเรื่อยไปเรื่อย ทีละใบสองใบ ก็ไม่รู้ พอไปคุยกับมหมานต์เข้าถึงรู้ มหมานต์บอกว่าตายแล้วเอาไปทิ้งที่ไหน ลุงก็บอกว่าเดินไปเรื่อยตามวัด ถ้ารู้ว่าเอาไปขึ้นเงินกับนายประยูรได้ จะไม่เอาไปทิ้ง ปึกนั้นร่วมสองสามหมื่นกว่าบาท เพราะเราไม่รู้จักใบปวารณา จึงคิดว่าหลวงพ่อหลง แต่ที่ไหนได้ เราคนตีๆ หลงเอง

สามารถ ครแดง

ตอนที่ลุงหลอมมาพยาบาลหลวงพ่อ ลุงอายุ ๓๐ กว่าปี มีเงินวันหนึ่งประมาณ ๕ โมงเย็น มั่นกมวยซื้อสามารถ ครแดง มันจะไปนอก ไปต่อยซิงแซมปี่ต่างประเทศ ช่วงนั้นเขาห้ามรับแขก หลวงพ่อกำลังป่วยหนัก ห้ามรับแขกเด็ดขาด มั่นก็ยกมือไหว้บอกพี่ขอให้ผมไปกราบหลวงพ่อลัก ๓ ครั้ง ผมรับรองไม่พูดอะไรจริงๆ ถ้าผมพูดพี่ซ้อมผมได้เลย ลุงก็บอกไม่ได้ พอใกล้ๆ คำ ลุงเปิดประตูออกมา ไ้สามารถมันก็นั่งคุกเข่าอยู่ ไม่ยอมกลับ พี่ก็มืดแล้ว ไ้เราก็อ่อน มั่นก็ยกมือไหว้บอกพี่ขอเข้าลักหน่อย มันบอกว่าไม่พูดอะไรจริงๆ ทุกทีเวลาจะไปต่อยต้องมาหาหลวงพ่อทุกที ให้ท่านเป่าหัว พอติหลวงพ่อท่านออกมาพอดี

ไ้สามารถก็เข้าไปกราบหลวงพ่อ บอกหลวงพ่อขอช่วยเป่าหัวให้หน่อยครับ หลวงพ่อก็คลำศีรษะแล้วก็เป่าหัวให้ แล้วมันก็กราบลากลับ ขากลับไปก็โดนลูกน้องของไ้สมเดช ยนตรกิจ มันดักอยู่ ๓ คน ไ้สามารถเป็นคู่อริกับไ้สมเดช ลูกน้องไ้สมเดชดักเอาที่วัดขุนจันทร์ มันเอาใบมีดปาดเข้าที่คอไ้สามารถ แต่ไม่เข้า เป็นแค่ยางบอน ไ้สามารถเลยต่อยพับไป ๒ คน อีกคนวิ่งหนีไป หลังจากนั้นก็นับไปต่อยที่ต่างประเทศ ขึ้นต่อยยกแรกก็ต่อยคู่ต่อสู้พับไปเลย ขณะตั้งเตยยกแรกกลับมาเมืองไทยก็มากราบหลวงพ่อวัดปากน้ำเอาผลหมากรากไม้มาถวายท่าน

ปัจจุบันลุงหลอมมีอายุ ๘๑ ปีแล้ว ลุงได้เปิดใจถึงเป้าหมายในช่วงบั้นปลายชีวิตว่ามีความตั้งใจจะสร้างบารมีร่วมกับหลวงพ่อวัดพระธรรมกาย (หลวงพ่อธัมมชโย) ไปตลอดจนกว่าจะถึงที่สุดแห่งธรรม ตั้งใจทำบุญให้เต็มที่ ตั้งใจทำสมาธิให้ดีที่สุด และจะทำนุบำรุงพระพุทธศาสนาและวิชาธรรมกายตลอดไป

พระครูภาวนากิตติคุณ

พระครูภาวนากิตติคุณ

เมื่อก่อนเราหนีการครองเรือน พ่อแม่ล้มหายตายจากหมด สมบัติก็มีแต่ยกให้เขาหมดหนีจากทางโลกดีกว่า พระพุทธเจ้ามีสมบัติยิ่งกว่าเรา ท่านยังไม่ติดอยู่ ถ้าหลงติดเอาตัวเองไม่รอด ตายไปก็ไม่มีใครดับไฟนรกให้เราได้ พระพุทธเจ้าตรัสว่าอย่าไปเบียดเบียนผู้อื่น สงสารตัวเราจะตกนรกหมกไหม้เปล่าๆ ไอ้ชีวิตเราเกิดเป็นมนุษย์มา ต้องไม่ให้ตายเปล่า สงวนตัวเองอย่างนี้เรื่อยมา คิดอย่างนี้เลยตัดสินใจบวช

บวชเป็นพระภิกษุที่จังหวัดอยุธยา บวชเพื่อเลี้ยงน้อง หลังจากผ่านเกณฑ์ทหารแล้ว อายุ ๒๐ อย่าง ๒๑ ปี เข้าปี พ.ศ.๒๔๙๖ พ่อได้ทราบกิตติศัพท์เกี่ยวกับหลวงพ่อดปากน้ำ จากหลวงจบกกระบวนยุทธฯ ตอนไปสมัครเป็นผู้แทนที่ จ.อยุธยา หลวงจบกฯ บอกว่าพระที่เก่งที่เยี่ยมทั่วประเทศไทย พระทุกรูปยกให้หลวงพ่อดปากน้ำ ภาชีเจริญ เลยตัดสินใจไปหาหลวงพ่อดปากน้ำ ตอนนั้นบวชมาได้ ๒ พรรษา

หลวงจบกกระบวนยุทธฯ แก่ไปทดลองหลวงพ่อก่อน แก่บอกว่าผมได้ยินเขาลือกันว่า หลวงพ่อดปากน้ำ ไปนรกได้ ไปสวรรค์ได้ ไปนิพพานได้ หลวงพ่อก็ช่วยไปตามพ่อตาผมซึ่งตายไปนานแล้วว่าตอนนี้อยู่ที่ไหน หลวงพ่อก็ไปเรียกแม่ชีมา ให้นั่งสมาธิไปตามดูคนชื่อนี้อยู่ที่ไหน ไปตรวจดูบัญชีในนรกก็ไม่มี ไปเจอที่สวรรค์ชั้นยามา หลวงพ่อดตามให้มาเข้าร่างแม่ชี แล้วถามว่าโยมไปทำบุญอะไรมาจึงได้ไปอยู่สวรรค์ชั้นยามา ร่างที่เข้าแม่ชี ก็ชี้ไปทางหลวงจบกฯ แล้วบอกว่า นี่เจ้าแหลมลูกเขยส่วนที่นั่งข้างๆ คือนางเครือ ลูกสาวผม ที่ผมได้ไปอยู่สวรรค์ชั้นยามา

เพราะว่าผมไปสร้างอุโบสถไว้ ที่จังหวัดพระนครศรีอยุธยา วัดนั้น วัดนี้ บอกหมด หลวงจบกมือท่วมหัวเลย บอกว่าจริงครับ เพราะผมยังช่วยขนกระเบื้องมุงหลังคาโบสถ์เลยครับ

ปี พ.ศ.๒๔๔๘ คุณนาย เพ็ญศรี ซึ่งเป็นภรรยาหมอล้าง เป็นผู้มีอันจะกินอยู่ในจังหวัดอยุธยา พามารู้จักกับหลวงจบกฯ เขาก็พาอาตมาไปฝากหลวงพ่อวัดปากน้ำ เรารู้ว่าหลวงพ่อกำลังเรื่องนุ่งทางใน เลยตัดสินใจจากอยุธยาไปวัดปากน้ำ ไปถึงหลวงพ่อก็รับท่านบอกว่าอยู่ไปให้ทำดินะลูกนะ หลวงพ่อรับทุกคนไม่รังเกียจใคร แม้ที่จะมีน้อย อยู่กันแบบแออัด

แต่หลวงพ่อก็รับ ความเมตตาท่านยอดเยี่ยม อยู่วัดปากน้ำก็เรียนทั้งคันถธุระ นิกกรรม บาลี เรียนหมดแล้วก็เรียนวิปัสสนาธุระ ตอนแรกกะจะบวชเลี้ยงน้อง แต่พอไปบวชอยู่กับหลวงพ่อดมั้นชื่นใจ เป็นมราวาสไม่เคยพบสุขเลย เป็นพระมาเจอสุขในเพศสมณะ เลยหนีดีกว่าหนีจากทางโลก บวชแล้วเลยไม่สึก โอนที่ดินยกให้น้องๆ หมด เพราะเราเป็นพีคนโต สมบัติมีอะไรยกให้เขาหมด

อยู่กับหลวงพ่อดม ก็ได้ใกล้ชิดท่าน ได้อุ้มท่านลูก อุ้มท่านนัง ได้ปลงผมหลวงพ่อ เพราะเป็นคนมือเบา อยู่กับหลวงพ่อ ๕ - ๖ ปี ได้ไปรับใช้ท่านอยู่จนท่านมรณภาพ ผมที่ปลงแล้วจะนำไปรวมกันไว้ เพื่อนำไปทำพระของขวัญ ฉันได้เข้าไปนั่งทำวิชชากับหลวงพ่อในโรงงานทำวิชา มีครั้งหนึ่งเกิดสงสัยในสิ่งที่เห็น หลวงพ่อดมก็มาปรากฏที่

ศูนย์กลางกาย แล้วก็มียี่สิบมาพร้อม ภาพเลยว่า ไซ้แล้วที่เห็น ไม่ต้องสงสัย ทำไปเกิดลูก นั้นแหละไซ้แล้ว ทำให้เรามั่นใจยิ่งขึ้น เวลาหลวงพ่อสั่งทำวิชา สั่งงาน เราต้องเดินวิชาตามนั้น ถ้าทำผิดหลวงพ่อก็คะทำให้ทำใหม่ หลวงพ่อจะทำวิชาตลอดเวลา ทั้งกลางวันและกลางคืน พระเณรที่เข้าปฏิบัติในโรงงานมีไม่มาก ที่จำได้ก็มีพระมหาเจียก พระมหาสุบิน

หลวงพ่อก็คือพระที่มีเมตตา สูงมาก ขนาดจิ๋วที่ท่านห่ม มีคนไป

พระครูภาวนากิตติคุณ

ขอจิ๋ว ท่านถามว่าจิ๋วตัวนี้เอาไหมลูก เอาครับ หลวงพ่อเปลื้องให้เลย น้ำใจท่านขนาดนั้น ท่านบอกวาก็เราบวชให้เขา เราเป็นพ่อเขา มันขอก็คงให้มัน แต่สำหรับหลวงพ่อก็คงได้พระของขวัญจากหลวงพ่อสด พระของ

ขวัญนี้ศักดิ์สิทธิ์มาก ช่วยหลวงพ่อรอดตาย มากี่หลายครั้ง ครั้งแรกตอนนั่งรถยนต์ คนขับมันดันวิ่งตัดหน้ารถไฟ นิดเดียวเอง พันมาอย่างอัศจรรย์ คนยืนมองดูคิดว่าเสร็จแน่แล้ว ครั้งที่ ๒ รถแท็กซี่เข้าไปทำบุญ ปรากฏรถพลิกคว่ำแถวกำแพงเพชร รถตกลงไปในคลอง ดีไม่ตกเหว ตอนนั้นหลวงพ่อนึกถึงหลวงพ่อสดตลอด หลวงพ่อก็คงช่วยเราจึงรอดมาได้ ส่วนองค์ที่นั่งข้างหน้า

ถูกกระแทก เจ็บอก ตายไปแล้ว

ตอนหลวงพ่อก็คงเดินธุดงค์ ไปด้วยกัน ๔ รูป ขอหลวงพ่อสดไปอยู่

ปริวาสกรรมตอนนั้นบวชมาได้ ๔ พรรษา ปี พ.ศ.๒๔๙๙ ไปอยู่ที่ จ.ปราจีนบุรี ไปเจอคุณโยมที่ทำงานโรงพยาบาลที่ปราจีนบุรี เล่าให้ฟังว่าผมก็ไปวัดปากน้ำเหมือนกัน ผมไปได้รูปของหลวงพ่อดัดปากน้ำมา ภรรยาผมไม่เลื่อมใส ผมเอาไว้บนหิ้งบูชา พอตกกลางคืนรูปท่านเปลี่ยน รัศมีทั้งคืน เปล่งรัศมีเต็มบ้าน ตั้งแต่นั้นมาภรรยาผมจุดธูปเทียนบูชา หลวงพ่อดัดปากน้ำทุกคืนเลย หลังจากกลับจากธุดงค์ก็ไปเล่าให้หลวงพ่อดัดฟัง ท่านบอกว่า เขายังไม่เห็นของจริง เขาก็ไม่เชื่อหรือ พระที่ไปเดินธุดงค์ด้วยกัน ตอนนี้อยู่ที่วัดปากน้ำ พระครูโอภาสสมาธิคุณ

หลวงพ่อดัดท่านรู้หมด พระเถร ๕๐๐ - ๖๐๐ รูปทำอะไรผิด ท่านรู้ทุกอย่าง มีครั้งหนึ่งหลวงพ่อดัดให้ไปตามพระ ๓ พรรษา ที่ไปคุยกับอุบาลิกา แล้ว ๓ ท่านยังไม่กลับ ท่านสั่งพระให้ไปเอาตัวมา ไปเอาตัวมาได้จริงๆ พระที่เข้าบ้านโน้น ออกบ้านนี้ หลวงพ่อดัดท่านเรียกพระแบบนี้ว่าเป็นพระคอมมิวนิสต์ ท่านสั่งให้ไปเอาตัวมาเลย เวลาท่านชี้คนท่านชี้หัวนิ้วเลย ท่านบอกว่าเอ็งไม่ตือยาทำอย่างนี้ ท่านก็ชี้หัวนิ้ว แต่ปกติคนอื่นชี้หัวเดียว อีกสามนิ้วเข้าหาตัวเอง แต่ท่านฉลาดชี้ทีเดียวยังชี้หัวนิ้วไม่มีเข้าตัวเองเลย

มีตำรวจจากบางยี่เรือ มันไปล้อมวัดปากน้ำ หลวงพ่อดัดท่านรู้แล้ว ตำรวจมันก็ขึ้นมาราบหลวงพ่อดัด ตำรวจมันเห็นแม่ชีนุ่งขาวพริตเลย หลวงพ่อดัดก็ถาม คุณมาธุระอะไร ผมจะเรียนวิปัสสนากับหลวงพ่อดัด หลวงพ่อดัดบอกว่า “คุณมาเหตุอันนี้นะ คุณไม่มาเรียนวิชา

คุณมาเรียนวิชา
ต้องมีดอกไม้ธูป
เทียนมา มีคน
เขาใช้คุณมาไซ
ไหม” หลวงพ่อ
ท่านรู้ ตำรวจ
บอกว่า “เจ้านาย
เขาใช้ให้มา ผม

เป็นตำรวจบางยี่เรือ เขาว่าหลวงพ่อเลี้ยงแม่ชีไว้เยอะแยะ” หลวงพ่อบอกว่า “เ้าดูซิผู้หญิงหรือผู้ชาย” ตำรวจก็บอกผู้หญิง หลวงพ่อก็บอกแม่ชีว่า แสดงตัวให้เขาดูซิว่าหญิงหรือชาย แม่ชีก็นั่งเข้าที่ไปแปลงเพศหญิงเป็นเพศชายได้ เดี่ยวลุกขึ้นมาผิวกายให้ดู แล้วก็แสดงตัวให้ดูว่าไม่ใช่ผู้หญิง นี่เพศหญิง นี่เพศชายดูเอา โอ้พวกตำรวจงเลย เจ้านายเขาสั่งให้ตำรวจมาตรวจสอบ แต่หลวงพ่อบานทำวิชาได้ ใช้วิชาเป็น ตำรวจก็กลับไปตอนเช้า ติดตามมาเลย เอาข้าวของมาถวายหลวงพ่อ วิชาปราบมารปราบกันน่าดูเลย

มีแม่ชีที่อยู่วัดปากน้ำคนหนึ่ง ลูกมันจะไปฆ่าเขา หลวงพ่อรู้ว่า ถ้าคนนี้เราไม่ช่วย มันจะติดคุกติดตะราง ตกนรกหมกไหม้ ท่านก็เรียกแม่ชีคนนี้มา แล้วบอกว่าลูกเอ็งจะแจวเรือผ่านมานะ ผ่านมาเอ็งเรียกขึ้นมาหาหลวงพ่อหน่อย แม่ชีก็นั่งคอย ลูกผ่านมาจริงๆ ก็เลยเรียกลูกว่าลูกๆ เอ็งผ่านมาหลวงพ่อบานสั่งไว้ให้ขึ้นไปหาหน่อย หลวงพ่อบานบอกว่าโอ้ที่คิดไว้เลิกล้มเสียนะ เวรย่อมระงับด้วยการไม่จองเวร การฆ่าเป็นบาปติดไปหลายชาติ จะตกนรกหมกไหม้ มันบอกว่าหลวงพ่อบานไม่รู้ มันเตรียมปืนใส่ท้องเรือไว้แล้ว มันโกงไร โกงนา โกงสวน เอาไว้ไม่ได้ แต่พอหลวงพ่อบานก็ ต้องเลิกล้มเลย ถ้าหลวงพ่อบานไม่โปรดมัน

ต้องติดคุกติดตาราง

มีครั้งหนึ่งสามเณรพัฒน์ วัดปากน้ำ ได้ไปเจอกับสามเณร วัดตะเคียน ซึ่งเคยไปเรียนธรรมะกับหลวงพ่อดปากน้ำ ก็จำได้ว่าเคย ไปเที่ยวสวรรค์กันมา แต่หลวงพ่อดตะเคียน บอกว่ากูไม่เชื่อมีงหรงก มีงได้วิชาจริงหรือเปล่า มีงดูซิว่าพระที่อยู่ในยามฉันทมีก้องค์ เขาให้ พระมาไม่เคยนับเลย เณรพัฒน์ก็นั่งเข้าที่ลักพัก บอกหลวงพ่อด ตะเคียนว่า ร้อยกับสององค์ครบหลวงพ่อด หลวงพ่อดเทพระในยาม ออกมานับได้ร้อยกับสององค์จริงๆ แน่แค่ไหน ไม่เชื่อก็ต้องเชื่อ หลวงพ่อด วัดตะเคียนแทบจะกราบเณรเลย แล้วพูดว่าผมคิดว่าวิชาวิปัสสนา มันหมดแล้ว ท่านนึกว่าวิชามรรคผลไม่มีแล้ว หลวงพ่อดวัดตะเคียนก็เลย ไปเรียนธรรมะกับหลวงพ่อดสด ที่วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ

วัดเกษมจิตตาราม จ.อุตรดิตถ์

หลวงพ่อดสดสั่งไว้ว่า ถ้า หลวงพ่อดไม่อยู่แล้ว ให้ช่วยกัน เลี้ยงพระต่อไป หลังจากหลวงพ่อด ท่านมรณภาพแล้ว หลวงพ่อดก็ ถูกญาติโยมทางอุตรดิตถ์ ขอ ไปที่วัดปากน้ำ พระ ๕๐๐ - ๖๐๐ องค์ มีไม่เอา แต่กลับเสนอ หลวงพ่อด ทำอย่างไรได้ก็ต้องมา มาบุกเบิกวัดเกษมจิตตาราม ต.ท่าอิฐ อ.เมือง จ.อุตรดิตถ์ ปี พ.ศ. ๒๕๐๓ มาบุกเบิกตั้งแต่ สร้างอุโบสถ สร้างมาเรื่อยๆ แต่ก็ไม่ลืมที่จะกลับไปทำบุญเลี้ยง พระที่วัดปากน้ำ ไปทุกปี ปีละ

หลายครั้ง เพราะระลึกถึงคำสั่งที่หลวงพ่อสวดท่านบอกกล่าวไว้ ว่าให้ช่วยกันทำบุญเลี้ยงพระ เราเป็นพระทำบุญเลี้ยงพระได้เหมือนกัน ก็อาจจะเป็นเพราะเหตุนี้ ก็ทำให้ญาติโยมในอุตรดิตถ์มาเลี้ยงพระ มาช่วยกันสร้างวัดเกษมจนถึงปัจจุบัน

ปัจจุบันหลวงพ่อยังอยู่วัดเกษมมาก็ ๔๒ ปี แล้ว บวชมาพรรษาที่ ๔๙ อายุก็ ๗๐ ปี แล้ว หลวงพ่อได้รับนิมนต์มาเป็นเจ้าอาวาสปี พ.ศ. ๒๕๐๓ ได้เป็นพระครูภาวนากิตติคุณ ตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๑๙ ได้รับแต่งตั้งให้เป็นเจ้าคณะอำเภอปากท่า (ชั้นพิเศษ) ตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๒๐ ที่วัดเกษมฯ หลวงพ่อจะมีการทำวัตรเช้า ทำวัตรเย็นตลอด

สวดมนต์ทำวัตรเช้า นั่งสมาธิ เวลา ตีสามครึ่ง ถึง ตีห้า ทุกวัน สวดมนต์ทำวัตรเย็น นั่งสมาธิ เวลา ห้าโมงเย็น ถึงหนึ่งทุ่ม ทุกวัน หลวงพ่อปฏิบัติธรรมมาตลอดทุกวันไม่เคยขาด หลวงพ่อมุ่งมั่นในวิชาธรรมกาย แม้เจออุปสรรค หลวงพ่อก็ยึดหลักของหลวงพ่อดัดปากน้ำว่า ไม่สู้ ไม่หนี ทำความดีเรื่อยไป ทางสมเด็จพระสังฆราชจึงตั้งให้วัดเกษมจิตตาราม เป็นวัดปฏิบัติธรรมประจำจังหวัดอุตรดิตถ์ เป็นสิ่งที่นายกองและนาอนุโมทนาอย่างยิ่ง ปัจจุบันหลวงพ่อได้ละสังขาร กลับสู่ดินบุรีอย่างสง่างาม สมเป็นยอดนักรบแห่งกองทัพธรรม

พระเทพกิตติปัญญาคุณ

พระเทพกิตติปัญญาคุณ

**“สร้างคนนั้นสร้างยาก
เรื่องเสนาสนะไม่ยาก
ใครมีเงินก็สร้างได้
แต่ความสำคัญต้องสร้างคนก่อน”**

หลวงพ่อดอกน้ำ ภาชีเจริญ ได้กล่าวถ้อยคำประโยคนี้อย่างนี้ และท่านก็ได้ปฏิบัติตาม ความตั้งใจของท่านด้วยความมุ่งมั่น จริ่งจ๋ามตลอดชีวิต ท่านได้ก่อกำเนิดศาสนทายาท ผู้เป็นกำลังสำคัญทั้งในการเผยแผ่และธำรง พระพุทธศาสนาให้เจริญยั่งยืนจำนวนมากมาย โดยเฉพาะต้นกล้าแห่งธรรมของท่านต้นนี้ที่เจริญเติบโตแผ่ขยายเป็นร่มเงาแห่งธรรมอันยิ่งใหญ่ เป็นที่พิศพิงใจของพระภิกษุสามเณรและพุทธศาสนิกชนจำนวนมากทั่วประเทศ

บุคคลยุคต้นวิชาที่จะกล่าวถึงนี้ก็คือ พระเดชพระคุณพระเทพกิตติปัญญาคุณ หรือหลวงพ่อกิตติวุฑโฒ ผู้ก่อตั้งจิตตภาวันวิทยาลัย จ.ชลบุรี อันเป็นสถานที่ฝึกอบรมพระภิกษุ สามเณร ในการศึกษาเล่าเรียนพระธรรมวินัย และเผยแผ่พระพุทธศาสนาซึ่งคนทั่วประเทศต่างรู้จักกันดี

พระเดชพระคุณพระเทพกิตติปัญญาคุณ ได้ถ่ายทอดเรื่องราวเมื่อครั้งเคยอยู่กับหลวงพ่อดอกน้ำ ภาชีเจริญ ให้ฟังด้วยความเมตตาว่า

เริ่มต้นชีวิตที่อาตมารู้จักหลวงพ่อดปากน้ำ สมัยนั้นยังเป็นเด็ก หลวงพ่อดปากน้ำท่านเคยไปปฏิบัติธรรมอยู่ที่วัดบางปลา อ.บางเลน คือหลังจากหลวงพ่อดปากน้ำ ท่านบรรลุนิพพานที่วัดโบสถ์ (บน) บางคูเวียงแล้ว ท่านได้เห็นภาพของบุคคลที่จะบรรลุนิพพานตามท่านได้ มีพระ ๓ รูป และคฤหัสถ์อีก ๔ คน แล้วอาตมาก็มารู้จักหลวงพ่อดปากน้ำตอนท่านไปวัดผาสุการาม ซึ่งชาวบ้านเรียกกันว่า วัดใหม่ อยู่ที่บ้านเลน โดยวัดใหม่แห่งนี้หลวงพ่อดท่านได้ส่งลูกศิษย์รุ่นแรกของท่านคือ พระอาจารย์สังวาลย์ (เป็นพระภิกษุ ๑ ใน ๓ ที่บรรลุนิพพานที่วัดบางปลา) ไปเป็น เจ้าอาวาส แล้วหลวงพ่อดไปวางศิลาฤกษ์เพื่อสร้างโบสถ์ และได้มอบพระของขวัญให้พระอาจารย์สังวาลย์ไปส่งหนึ่ง พระของขวัญรุ่นที่ ๒ สำหรับให้เป็นของขวัญแก่ผู้บริจาคทรัพย์สร้างโบสถ์ หลังจากหลวงพ่อดท่านมอบพระของขวัญ วางศิลาฤกษ์แล้ว งานก็หยุดชะงักไม่ได้ก้าวหน้าไปไหน อยู่ในสภาพอย่างนั้น เพราะหลวงพ่อดท่านเริ่มอาพาธ

อาตมาเองสมัยเป็นฆราวาส ไม่ค่อยอยู่บ้าน ออกไปค้าขาย จนกระทั่งกลับมาบ้านพออายุครบบวช เกณฑ์ทหาร โยมทางบ้านก็ขอให้บวช ลูกชายทุกคนต้องบวชเป็นพระ โยมตั้งใจไว้อย่างนั้น ลูกผู้ชายต้องบวชพระทุกคน อย่างน้อย ๑ พรรษา

แต่ที่นี้แรกๆ อาตมาเองไม่ชอบบวช ยังไม่ยอมบวชโยมก็อ้อน วอนขอให้บวช สาเหตุที่ไม่ยอมบวชก็เพราะว่าอาตมาเข้าวัดมาตั้งแต่เด็ก อายุ ๘ ขวบก็เข้าวัด ไปวิ่งเล่นเป็นเด็กวัด คั่นเคยกับวัดอยู่แล้วและชอบอ่านหนังสือธรรมะมาตั้งแต่เด็ก เดิมอำเภอบางเลนนี้ชื่อ อำเภอบางปลา และต่อมาก็เปลี่ยนชื่อเป็นอำเภอบางเลน

พอปีพุทธศักราช ๒๕๐๐ เป็นปีที่อาตมาบวช ตอนนั้นคิดว่าเมื่อโยมปรารถนาอย่างนั้นก็ควรบวชจึงหาวัดบวช แต่ไม่ชอบใจสักวัดคือ วัดแถบลุ่มแม่น้ำนครชัยศรีนั้นก็ยังไม่ชอบใจ เพราะว่าถ้าบวชแล้ว ต้องมี

การเรียน การปฏิบัติ วัดบ้านนอกแถวนั้นไม่มี

วันหนึ่งได้นึกถึงเพื่อนรุ่นน้องซึ่งบวชอยู่ที่วัดปากน้ำ จึงไปเยี่ยมชื่อพระปักษ์ อยู่ขณะภาวนา มีหลวงพี่ประดิษฐ์เป็นหัวหน้าคณะ เพื่อนพาไปกราบหลวงพ่อดัดปากน้ำ แล้วก็พาอาตมาเที่ยวชมจนทั่ววัด เราก็ดูว่าวัดนี้มีการศึกษาและมีการปฏิบัติสมาธิด้วยจึงตัดสินใจบวชวัดปากน้ำ

ตอนนั้นอายุ ๒๐ ปี ครบบวชพอดี อย่าง ๒๑ ปี หลวงพี่ประดิษฐ์ท่านบอกว่า ถ้าบวชที่นี่จะจัดการให้ ท่านช่วยเป็นธุระดูแลดูทุกอย่างให้ พอเราตกลงใจจะบวชที่วัดปากน้ำ ท่านเป็นธุระให้พร้อมเสร็จบวชแล้วก็ศึกษาและปฏิบัติธรรม บวชครั้งนั้นมีพระธีรสารมุนี วัดอัมพรสวรรค์ เป็นพระอุปัชฌาย์ พระครูปัญญาวีรากับพระครูพิพัฒนธรรมคณี เป็นพระคู่สวด เจ้าคุณพระธรรมธีรราชฆาตมุนี (วิเชียร อโนมคฺโณ ป.ธ.๙) เจ้าคณะภาค ๗ องค์ปัจจุบันก็บวชพรรษาเดียวกัน

ในทุกๆ วัน อาตมาก็ได้ปรนนิบัติหลวงพ่อก่อน ต้องเข้าเวรอยู่ขณะภาวนา ก็ต้องไปนั่งในโรงงาน นั่งภาวนาและปรนนิบัติดูแลหลวงพ่อก็ไม่มีอะไรมา เพราะหลวงพ่อก่อนไม่รับคนใคร ท่านช่วยเหลือตัวเอง บางวันเดินจงกรม วันไหนแข็งแรงท่านก็เทศน์สอน ตอนที่อาตมาบวชนั้นหลวงพ่อดัดปากน้ำ ท่านก็อาพาธแล้ว อาพาธหนัก

อาตมาได้สนทนาอะไรกับหลวงพ่อบ้างไม่มากเพราะท่านอาพาธ ตอนอาพาธพระที่ท่านอยู่ขณะภาวนา ก็หมั่นเวียนกันไปปรนนิบัติหลวงพ่อก่อนจนถึงวันมรณภาพ อาตมาก็ได้ทำความสะอาดร่างของท่าน พอตอนหลวงพ่อลิ้นก็ปลงศพ และได้เก็บเกศาของท่านไว้ ซึ่งตอนปลงผมก็ร่วมกันหลายองค์ พอมรณภาพแล้ว หมอาก็ฉีดยาให้ ผิดพรรษาท่านเปล่งปลั่งสมบูรณ์งาม ภาพงามมาก เหมือนนอนหลับปลงผมใหม่ เปลี่ยนจีวรใหม่คลุมด้วยผ้าแพรสีทอง ตอนนั้นสมเด็จพระเจ้าวชิร (วัดพระเชตุพนวิมลมังคลารามฯ) ยังเป็นพระธรรมวาโรดม เป็นประธานกรรมการ จัดงานร่วม

โรงเรียนพระปริยัติธรรม วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ

กับคณะพระภิกษุสงฆ์
รดน้ำท่าน นำร่าง
ท่านลงหีบ อาตมามี
โอกาสได้ปรนนิบัติ
ท่านทั้งขณะที่ยังมี
ชีวิตอยู่และมรณภาพ
แล้ว

**หลวงพ่อดอกน้ำ
ท่านเป็นพระเถระที่**

มีเมตตาธรรมสูงและเสียสละ หน้าท่านดู ดาตุ แต่ไม่มีอะไร ท่านใจดี
ตาท่านมีอำนาจ โดยเฉพาะท่านบารมี ถึงแม้ท่านสิ้นแล้ว ยังเลี้ยง
พระได้เหมือนเดิม ใหม่ๆ ก็วิตกกันว่าพระเถระจะลำบาก แต่ปรากฏ
ว่าไม่ลำบาก โยมมาเลี้ยงพระปกติ และดูเหมือนจะมากขึ้นกว่าเดิม
อีกด้วย

วิธีการดูแลพระเถระของหลวงพ่อดอกน้ำ

หลวงพ่อดอกน้ำ ท่านจะแบ่งงาน แบ่งหน้าที่ ใครถนัดเรื่อง
การศึกษาก็ให้รับผิดชอบด้านการศึกษา โดยมากหลวงพ่อดอกน้ำท่านจะชอบส่ง
เสริมการศึกษาโดยเฉพาะภาษาบาลี ท่านสร้างโรงเรียนพระปริยัติธรรม
ใหญ่ที่สุดในสมัยนั้น พร้อมกับส่งลูกศิษย์ไปเรียนที่วัดเบญจมบพิตรฯ ก็มี
เจ้าประคุณสมเด็จพระมหาธีรราชเจ้าคณาจารย์เจ้าอาวาสวัดปากน้ำ องค์ปัจจุบัน
และท่านเจ้าคุณพระธรรมวโรดม จบประโยค ๙ ทั้งคู่ อีกองค์หนึ่งชื่อ
สว่างปัจจุบันก็สึกไปแล้ว สมเด็จพระมหาธีรราชเจ้าคณาจารย์ (ช่วง วรบุญโญ)
สมัยที่ท่านไปเรียนอยู่ที่วัดเบญจมบพิตรฯ นั้น ท่านเคยดำรงตำแหน่งเป็น
เลขานุการของสมเด็จพระอริยวงศาคตญาณ สมเด็จพระสังฆราช องค์ที่ ๑๔

(ปลด กิตติโสภโณ มหาเถระ) ดำรงตำแหน่งอยู่ระยะหนึ่งแล้วก็กลับมาช่วยวัดปากน้ำ เป็นอาจารย์ใหญ่โรงเรียนพระปริยัติธรรม พระ-เถระที่วัดปากน้ำ ในสมัยนั้นมีจำนวนมาก ตอนที่อาตมาอยู่นั้นมีเยอะที่สุด พระเถระ ๖๐๐ กว่ารูป ส่วนเจ้าคุณพระธรรมวโรดม ให้เป็นอาจารย์ใหญ่สอนปริยัติธรรมอยู่ที่วัดเบญจมบพิตรฯ

หลวงพ่อดำ วัดปากน้ำ ได้คัดเลือกพระที่จะเป็นหลักแทนท่านไว้ ๕ องค์ ซึ่งเป็นการมองการณ์ไกลและการวางแผนในระยะยาวของท่านก่อนที่จะมรณภาพ คือ

๑.พระภวนาโกศลเถระ (ธีระ คล้อยวรรณ) หรือหลวงพ่อเล็ก ซึ่งหลวงพ่อมอบหมายให้แจกพระของขวัญ และสอนวิชาธรรมกาย และต่อมาก็ได้รับแต่งตั้งให้เป็นอาจารย์ใหญ่ฝ่ายวิปัสสนาหลวงพ่อเล็กเป็นพระที่หลวงพ่อดำ วัดปากน้ำ ได้ฝึกเคี่ยวเข็ญด้านการปฏิบัติวิชาธรรมกายมาตั้งแต่ครั้งยังเป็นสามเณร (ปัจจุบันมรณภาพแล้ว)

หลวงพ่อเล็ก

หลวงพ่อธีระ

๒.พระภวนาโกศลเถระ (วีระ คณุตตโม) เป็นพระเชื้อสายญี่ปุ่น เป็นอาจารย์ใหญ่ฝ่ายวิปัสสนาธุระ องค์ปัจจุบัน

๓.พระราชโมลี (พระณรงค์ ฐิตญาโณ) หลวงพ่อดำ วัดปากน้ำ ได้ส่งไปเป็นเจ้าอาวาสวัดราชโอรส ซึ่งเคยดูแลด้านการก่อสร้างในวัดปากน้ำ มาก่อน (ปัจจุบันมรณภาพแล้ว)

พระราชโมลี

๔.สมเด็จพระมหารัชมังกลาจารย์ (ช่วง วรบุญโญ ป.ธ.๙) เป็นเจ้าอาวาสวัดปากน้ำ องค์

ปัจจุบัน และเป็นอาจารย์ใหญ่ฝ่ายคันถธุระ

๕.พระธรรมวโรดม (บุญมา คุณสัม-
ปันโน ป.ธ.๙) อยู่ที่วัดเบญจมบพิตรดุสิตวนาราม
หลวงพ่อดปากน้ำส่งไปเรียนที่วัดเบญจมบพิตรฯ
ปัจจุบันเป็นอาจารย์สอนปริยัติธรรมอยู่ที่วัด
เบญจมบพิตรฯ และดำรงตำแหน่งเป็นผู้ช่วย-
เจ้าอาวาสวัดเบญจมบพิตรฯ

อาตมาอยู่วัดปากน้ำฯ จนถึงปี พ.ศ.
๒๕๐๓ ตอนนั้น สมเด็จพระสังฆราชเจ้าอาวาส
เหตุที่ข้ามมาอยู่วัดมหาธาตุฯ นั้นก็เพราะอาตมา
ต้องมาช่วยสอนพระอภิธรรมที่วัดมหาธาตุฯ และ
สอนพระไตรปิฎกที่มหาจุฬาฯ ที่แผนกธรรมวิจัฯ
จึงได้ขออนุญาตสมเด็จพระสังฆราช สมเด็จพระสังฆราช
(ปุ่น ปุณณสิริมหาเถร) เพราะไม่อยาکنั่งรถเมล์
ข้ามไปข้ามมา สมเด็จพระสังฆราชฯ จึงอนุญาตให้ย้ายมาอยู่วัดมหาธาตุฯ อยู่ที่นั่น
ตลอด อาตมาสนใจเรื่องพระอภิธรรมมานานแล้ว แต่ก่อนนี้มีโครงการ
สอนพระอภิธรรมช่วยกันกับท่านพระครูประกาศสมาธิคุณ ตอนนั้น สมเด็จพระ
เกี่ยว (สมเด็จพระพุทธมาจารย์ เกี่ยว อุปเสโน ป.ธ.๙ วัดสระเกศ) ท่านอยู่
แผนกธรรมวิจัฯ อยู่มหาจุฬาฯ ตอนเป็นพระราชาคณะมาช่วยกันแต่ก่อน
พระจะรวมกัน มีอะไรก็ช่วยกัน

หลวงพ่อดปากน้ำท่านส่งเสริมการศึกษา ส่งเสริม ในการเรียน
ภาษาบาลีมาก ใครอยากปฏิบัติก็สอนปฏิบัติ และให้สนใจภาวนา เรียน
ด้วยปฏิบัติด้วยทั้งสองอย่าง เจตนาของท่านคืออยากให้พระอยู่ ไม่
อยากให้พระล่าสิกขา พระล่าสิกขาหลวงพ่อดปากน้ำไม่ชอบ ท่านจะให้
โอวาทอยู่เรื่อยๆ ว่า “หนองน้อยก็รอยดินโคล รอยดินโคล ใครหรือจะ

สมเด็จพระชวง

พระธรรมวโรดม

โผล่ข้ามพ้น” เวลาลงโบสถ์ทุกครั้ง หลวงพ่อท่านก็จะให้โอวาท

การเผยแพร่ธรรมะของหลวงพ่อสัณณโคตมุนี โดยมาก หลวงพ่อจะปักหลักสอนอยู่ที่วัดปากน้ำ แต่พระที่มาสวณมากถ้ามาจากภาคอีสานก็ไปโฆษณาภาคอีสาน มาจากภาคเหนือก็ไปโฆษณาทางภาคเหนือ พระที่วัดปากน้ำ จึงมาจากทุกภาค บอกต่อๆ กันไป นี่ก็สัมฤทธิ์ผล สมดังที่หลวงพ่อบอกไว้ว่า “บรรพชิตที่ยังไม่มาก็ขอให้มา ที่มาแล้วขอให้อยู่เป็นสุข”

ตอนนั้นพระพิมลธรรม (อาส อาสภมทาเถระ) ท่านเป็นสังฆมนตรีปกครองเป็นผู้ปกครองที่สั่งแล้วต้องปฏิบัติตาม ท่านอยากให้หลวงพ่อบอกว่าไปปฏิบัติวิปัสสนาแบบยุบหนอพองหนอ หลวงพ่อท่านก็ไปท่านถามว่าถูกหลักสติปัฏฐานหรือไม่ หลวงพ่อท่านก็ตอบว่าใช่ ถูกหลักสติปัฏฐาน ๔ หลวงพ่อบอกว่า ท่านส่งเสริม ท่านไม่โจมตีหรือ ใครชอบทางไหนก็ไปทางนั้น สำนักปฏิบัติธรรมที่มากู้กับหลวงพ่อบอกว่าคือ หลวงพ่อสี วัดโคกการาม ซึ่งสอนแบบให้ปริกรรม “พุทโธ”

หลวงพ่อบอกว่า ท่านคิดจะสร้างบารมีอย่างเดียว อย่างมหาจุฬาฯ ตอนนั้นก่อตั้งใหม่ๆ ยังไม่เป็นรูปร่าง หลวงพ่อบอกว่าท่านก็มาช่วยหาทุน ในการก่อสร้างมหาจุฬาฯ สมัยนั้นท่านเจ้าคุณพระพิมลธรรม (ช้อย ฐานทัตโต ป.ธ.๙) เป็นปฐมนายก

พระพิมลธรรม (ช้อย ฐานทัตโต) ท่านนิมนต์หลวงพ่อบอกว่าไปเทศน์ที่วัดมหาธาตุฯ อยู่เป็นประจำ

พระพิมลธรรม (ช้อย ฐานทัตโต)

เพราะท่านศรัทธาหลวงพ่อดปากน้ำ เวลาไปเทศน์หลวงพ่อก็ลงเรือข้ามฟากไป ไปขึ้นที่ท่าเตียน ปากคลองตลาด พระพิมลธรรม (ซ้อย) ท่านส่งเสริมหลวงพ่อดปากน้ำให้ไปสอนพระเณรในวัดน่านางาวนาในโบสถ์ภาวนา “ลัมมา อะระหัง” มากันหมดทั้งวัด ตอนนั้นรู้สึกเป็นเจ้าของโชดกก็มาอยู่วัดมหาธาตุฯ แล้ว แต่ว่าไปเรียนอยู่ที่พม่า ตอนนั้นคงยังเป็นพระเด็กๆ พรรษาน้อย

ท่านพระครูประกาศสมาธิคุณ เคยเล่าให้ฟังว่า สมัยนั้นท่านยังคะนอง ตอนหลวงพ่อดมาสอน “ลัมมา อะระหัง” ที่วัดมหาธาตุฯ ฟังแล้วก็ขำ จึงหัวเราะคิกคักออกมาเบาๆ และตอนหลวงพ่อดปากน้ำสอน พระพิมลธรรม (ซ้อย) จะมาฟังด้วย ใครหัวเราะท่านดูเลย ตวาดดูเลยให้ตั้งใจฟัง ท่านศรัทธาหลวงพ่อดปากน้ำมาก สมัยนั้นดีมาก มาในภายหลังสมัยพระพิมลธรรม (อาส) ซึ่งเป็นผู้ที่ส่งให้เจ้าคุณโชดกไปเรียนที่พม่า เพราะเป็นคนขออนแก่นด้วยกัน ไปเรียนวิปัสสนาแล้วกลับมาสอนที่นี่ ช่วงนั้นสมเด็จพระสังฆราชอยู่วัดเบญจมบพิตรฯ ซึ่งท่านก็สนับสนุนวิชชาธรรมกายยุคนั้นสำนักปฏิบัติที่เป็นที่รู้จักอีกที่ คือวัดมหาธาตุฯ ปฏิบัติแบบยุบหนอพองหนอ ส่วนเรื่องเจ้าคุณโชดกนั้นก็ไม่มีอะไรหรอก คือเจ้าคุณโชดกท่านมาทีหลังก็ต้องการให้หลวงพ่อดปากน้ำช่วยโฆษณาด้วย เพราะสมัยนั้นคนจะโงมตีว่าเป็นของพม่า หลวงพ่อดปากน้ำท่านก็ส่งเสริม ให้ท่านไปปฏิบัติท่านก็ไป ไปทดลอง ไปปฏิบัติ แล้วท่านก็บอกว่าตีท่านไม่โงมตีเพราะ

(จากซ้าย) พระใหญ่ พระวิลเลียม

สมเด็จพระสังฆราช (ปุ่น ปุณณสิริ)

ท่านไม่ทำร้ายใคร
ส่วนทางนั้นจะไป
โฆษณาอย่างไรก็
เป็นอีกเรื่องหนึ่ง

หลวงพ่อ
วัดปากน้ำ ท่านมี
ความมุ่งมั่นที่จะเผย
แผ่วิชชาธรรมกาย
ออกไปต่าง -
ประเทศทั่วโลก ก็
ส่งลูกศิษย์ของ
ท่านไปองค์หนึ่ง
ชื่อพระใหญ่ ไป
อังกฤษ ได้คน

อังกฤษมาบวชคนหนึ่งชื่อศาสตราจารย์ วิลเลียม ออกัสต์ เพอร์ฟิสต์
บวชแล้วได้ฉายาว่า “กบิลวฑฺฒโน” ซึ่งเป็นครั้งแรกที่ฝรั่งเข้ามาบวชใน
ประเทศไทย แต่ตอนหลังพระใหญ่ทำหน้าที่เป็นพระพี่เลี้ยงที่ไม่ดี เลย
พลาดไป หลวงพ่от่านเสียใจเรื่องนี้มาก ตอนหลังพระใหญ่ก็สึก สึกไป
แล้วก็กลับมาบวชใหม่อีก ตอนนี้มีรณภาพไปแล้ว หลวงพ่อวัดปากน้ำท่าน
ต้องการเผยแผ่ไปทั่วโลก ตอนนั้นก็เข้าอังกฤษแล้วชาวอังกฤษก็เริ่มรู้จัก
กันแล้ว

เหตุที่อาตมาได้มาก่อตั้งจิตตภาวันวิทยาลัยก็เพราะว่ามีโครงการ
เกิดขึ้นในภายหลัง โครงการนั้นก็คือ เราจะสร้างพระออกเผยแผ่ธรรมะ
ตามที่รัฐบาลมีนโยบายให้คณะสงฆ์ช่วยในการอบรมเยาวชน เพราะ
ปัญหาศีลธรรมเสื่อม สมเด็จพระเจ้า ๙ วัดพระเชตุพนฯ ท่านก็ปรึกษา อาตมา

ก็เลยเสนอว่า ควรจะสร้างพระออกเผยแผ่ให้มากขึ้น สมัยท่านก็เคยทำ แต่น้อยไม่มีเพิ่มเติม ส่วนมากองค์ไหนที่ทำได้ก็ช่วยกัน ทัศนะของอาตมา คือต้องการเอาพระรุ่นใหม่มามีฝึก ฝึกแล้วก็ออกทำงานเผยแผ่กันให้มากขึ้น

พระเทพกิตติปัญญาคุณหรือหลวงพ่อกิตติวุฑโฒ เป็นพระมหาเถระผู้เปี่ยมด้วยความเมตตา กอปรด้วยเป็นผู้ที่ทรงภูมิรู้ ภูมิธรรมและความสามารถท่านได้ทุ่มเท อุทิศทั้งชีวิตและสติปัญญาของท่านเพื่อเผยแผ่และปกป้องพระพุทธศาสนา ปัจจุบันแม้วัยของท่านจะล่วงเข้า ๖๖ ปีแล้ว แต่พระเดชพระคุณท่านยังคงมุ่งมั่นสืบสานปณิธานเจริญรอยตามหลวงพ่อดาวกน้ำ ภาชีเจริญ ในการสร้างคนดีให้เกิดขึ้นในพระพุทธศาสนา อย่างไม่ย่อท้อโดยไม่เห็นแก่ความเหน็ดเหนื่อย

แม้บางครั้งจะมีลมพายุโหมพัดมาบ้าง แต่ก็เพียงทำให้กิ่งใบแห่งกัลลัทธิธรรมต้นนี้เป็นเพียงความเคลื่อนไหว ไหวพริกระริกใบล้อเล่นกับสายลมเท่านั้น แต่ความมุ่งมั่นในการรังสรรค์กัลลัทธิธรรมต้นต่อไปของท่าน ยังคงยืนหยัดมั่นคงเป็นจุดต้นไม้อายุใดๆ ก็ยากที่จะล้มคลอน

พระครูปรีชาปริยัติกิจ พระมหาเฉลียว กัลยาโณ ป.ธ.๔

พระครูปรีชาปริยัติกิจ พระมหาเจสิยว กัลยาโณ ป.ธ.๔

พระครูปรีชาปริยัติกิจ (พระมหาเจสิยว กัลยาโณ ป.ธ. ๔) เจ้าอาวาสวัดศิลามูลในปัจจุบัน แม้อายุของท่านจะล่วงเข้า ๘๐ ปีแล้ว แต่วันเวลาก็ไม่ได้ทำให้ความทรงจำอันดีงาม และความซาบซึ้งในพระคุณของหลวงพ่อดปากน้ำลบลือนไปจากดวงใจของท่านเลย ท่านได้เล่าถึงหลวงพ่อดปากน้ำ ให้ฟังด้วยน้ำเสียงแจ่มใส ชัดเจน ประหนึ่งว่าเหตุการณ์ที่ผ่านมากกว่า ๖๐ ปีนั้น เพิ่งเกิดขึ้นเมื่อวานนี้เอง

เดินตามรอยเท้าหลวงพ่อแล้วร่มเย็นตลอด

อาตมาบ้านเดิมเป็นคนตำบลสวนแตง อ.เมือง จ.สุพรรณบุรี แต่เดิมมีหลวงพ่อดองค์หนึ่ง ชื่อหลวงพ่อดโพธิ์ (ปัจจุบันมรณภาพไปแล้ว อายุ ๙๐ กว่าๆ) ท่านเป็นพระภิกษุอยู่ที่วัดพระศรีรัตนมหาธาตุ หลวงพ่อดโพธิ์ท่านเคยเจอหลวงพ่อดสดตอนมาสอนภาวนาที่วัดพระศรีรัตนมหาธาตุ ช่วงแรกที่หลวงพ่อดสดมา ท่านเห็นเด็กเอารั้วมาเลี้ยงที่บริเวณวัด ซึ่งใต้พื้นดินนั้น หลวงพ่อดสดเห็นมีพระพุทธรูปอยู่ จึงบอกเด็กๆ ว่าอย่าเอารั้วไปเลี้ยงตรงนั้น เพราะมีพระพุทธรูปอยู่เดี๋ยวจะเป็นบาป คนแถวนั้นไม่เชื่อ พอขุดลงไปเจอพระพุทธรูป

จริงๆ จึงเกิดความเลื่อมใสศรัทธาหลวงพ่อดสดเป็นอันมาก มาเรียน

ภาวนากันมากมาย ขนาดข้าหลวง ข้าราชการจังหวัดสุพรรณบุรีก็ยังไปขึ้นกับหลวงพ่อดล ภายหลังทางสมุหเทศาภิบาลเห็นคนไปปฏิบัติกันมากเกรงว่าจะเป็นการช่งสู้มกำลัง ทางสมเด็จพระวันรัตจึงขอให้หลวงพ่อดลท่านไปอยู่วัดโพธิ์ แล้วต่อจากนั้นท่านก็ไปได้ธรรมกายที่วัดโบสถ์ (บน) บางคูเวียง หลังจากเจ้าอาวาสวัดปากน้ำว่างลง สมเด็จพระวันรัตก็ให้หลวงพ่อดลไปปกครองดูแลวัดปากน้ำ หลวงพ่อดลโพธิ์เป็นลูกศิษย์หลวงพ่อดลได้เรียนกรรมฐานกับหลวงพ่อดลด้วย

เมื่ออาตมาบวชเป็นสามเณร ที่วัดโคกยายเกตุ จ.สุพรรณบุรี ตอนนั้นอายุ ๑๘ ปี ปี พ.ศ.๒๔๔๐ เมื่อบวชแล้วหลวงพ่อดลเรียกให้ไปอยู่ด้วย ท่านเล่าเรื่องหลวงพ่อดลให้ฟัง ครั้งสมัยที่หลวงพ่อดลมาวัดพระศรีรัตนมหาธาตุ อาตมาตอนนั้นยังเป็นเด็ก แต่ก็เกิดความศรัทธา อยากจะไปพบหลวงพ่อดล ตอนไป

อยู่ที่วัดปากน้ำ ไม่ได้ตั้งใจไปอยู่วัดปากน้ำ จะไปอยู่วัดอินทรมหาวิหาร แต่มีคนชวนไปอยู่วัดปากน้ำ พอทราบว่หลวงพ่อดลอยู่วัดปากน้ำ ก็ตั้งใจไปอยู่ที่นั่น ไปครั้งแรกปี พ.ศ.๒๔๔๑ มีพระที่ไปด้วยกัน ๓ รูป ไปถึงก็กราบหลวงพ่อดล แจ้งความประสงค์ว่าจะมาเรียนนักธรรม เรียนบาลี ท่านก็รับไว้ อยู่วัดปากน้ำก็เริ่มเรียนนักธรรม หลวงพ่อดลท่านให้เจ้าคุณสมเด็จฯ ไปสอน ตอนนั้นยังไม่ได้เป็นมหา อาตมาก็เรียนหนังสือด้วยกัน เรียนบาลีเป็นแห่งแรก ปีแรก หลวงพ่อดลท่านก็มาดูแลด้วย สมัยนั้นพระเณรยังมีไม่มาก หลวงพ่อดลท่านสอนด้วย พออยู่มาได้ ๔-๕ ปี แล้ว

ก็บวชเป็นพระภิกษุ โดยไปบวชที่วัดพระศรีรัตนมหาธาตุหลวง พ่อไม่ได้บวชให้เพราะท่านยังไม่ได้สอบเป็นพระอุปัชฌาย์ บวชปี พ.ศ.๒๔๘๕ ช่วงนั้นพระเถรวัดปากน้ำเริ่มมีมากขึ้น พระมี ๒๐๐ กว่ารูป เณรมี ๑๐๐ กว่ารูป แม่ชีก็มี ๑๐๐ กว่า ตัวอาตมาไม่ได้

เข้าป็นักปฏิบัติในโรงงานทำวิชา แต่ก็รู้จักแม่ชีที่เข้าปฏิบัติในโรงงาน ก็เห็นที่มารุ่นแรกๆ กับอาตมาก็มีแม่ชีทองสุข แม่ชีจันทร์ แม่ชีนอม แม่ชีญาณิ แม่ชีปุก ที่มาพร้อมอาตมา มีปีเดียวกัน พ.ศ.๒๔๘๑ ก็มีแม่ชีดลวย แม่ชีตริธา ส่วนแม่ชีปุก แม่ชีเอียร ตามมาในภายหลัง

หลังจากที่สอบได้เปรียญธรรม อาตมาก็ทำหน้าที่สอนไปด้วย เรียนไปด้วยคู่กันส่วนสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ ไปอยู่วัดเบญจมบพิตรเรียนจนจบประโยค ๙ ที่นั่น อาตมาเรียนจนได้ประโยค ๔ ซึ่งเป็นช่วงที่กำลังมีสงคราม เวลาที่มีเครื่องบินมาทิ้งระเบิดก็จะเห็นเครื่องบิน บินอยู่เต็มฟ้า ผู้คนหลบมาพึ่งบารมีของหลวงพ่อดำวัดปากน้ำ โดยเฉพาะในช่วงกลางคืนคนจะหลบภัยกันมาก หลวงพ่อบอกว่า “ระเบิดไม่ลงหรอกที่นี่ ไม่ทิ้งหรอกระเบิดจะไปทิ้งที่ฝั่งพระนคร” มี ๒ ครั้ง ที่ระเบิดสะเทือนมาถึงวัดปากน้ำ คือตอนที่เครื่องบินทิ้งระเบิดที่วัดประยูร และทั้งแถวตลาดพลู แต่วัดปากน้ำไม่มีอะไรเสียหาย ในปีนั้นที่มีสงคราม วัดปากน้ำมีอาตมาสอบได้องค์เดียว หลวงพ่อบานสวดขยันโตให้ แล้วหลวงพ่อก็เลยเอาเราไปคอยรับใช้ท่าน หลวงพ่อบานคอยให้รับพระให้ท่าน หลวงพ่อเล็กให้รับเณร เวลาพระจะมาขออยู่วัดปากน้ำ หรือเวลาลงโบสถ์ก็จะช่วย

ตรวจรายชื่อว่าใครมา ใครไม่มา เวลาที่มีกิจนิมนต์อะไรต่ออะไร หลวงพ่อท่านมีอะไรท่านก็จะเรียกเราให้เรานิมนต์พระให้ท่าน เวลาหลวงพ่อลงโบสถ์ทุกเช้า พระครูปัญญาวีริตจะคอยตรวจพระ พระครูธนิสตรวจเณร แล้วหลวงพ่อกับท่านก็จะนั่งเป็นประธาน ท่านให้อโวาทอย่างเดียว

อาตมาประทับใจเรื่องเทศน์ของหลวงพ่อกว่าที่สุดก็เรื่องเกี่ยวกับการทำภาวนาให้ถึงธรรมกาย ที่มารุ่นเดียวกับอาตมาตอนนี้มรณภาพหมดแล้ว เหลืออยู่รูปเดียวคือสมเด็จช่วง การรับกิจนิมนต์ของหลวงพ่อกับหลวงพ่อกับจะให้อาตมานิมนต์พระที่ไปกับท่าน กิจนิมนต์มีฉันเช้า ฉันเพล มีคนนิมนต์ไปท่านก็ไป ไปฉันไม่เทศน์หรอก ท่านไปก็ไปนั่งสวดมนต์ มีครั้งหนึ่งอาตมาไปกับหลวงพ่อกับฉันเพลแถววงเวียนใหญ่ พอไปถึงบ้านโยมหลวงพ่อกับสวดมนต์ ฉันเสร็จแล้วก็กลับวัด ถ้าขอพระของขวัญท่านท่านไม่ให้ไม่ได้ติดยามไป จะเอาให้ไปเอาที่วัด เวลากิจนิมนต์ไปงานแต่งท่านก็ไปสวดชยันโตและให้อโวาท อาตมาเคยไปกับท่าน ในงานพิธีที่เมืองนนท์ มีหญิงสาวของโยมที่มาช่วยงานที่วัดปากน้ำ เคยมาอยู่วัดปากน้ำชื่อ เจียม พอย้ายออกไปอยู่ข้างนอกก็ไปแต่งงานที่เมืองนนท์ เขาก็มานิมนต์ไปงาน

หลวงพ่อกับท่านก็สวดชยันโตและให้อโวาทคู่บ่าวสาวให้บทฆราวาส ๔ ลัทธิจะ ทัมะขันติ จาคะ แล้วท่านก็ขยายความให้

ศาลาที่หลวงพ่อสวด เคยมาเทศน์ ณ วัดพาสูการาม

มีสัจจะซึ่งกัน ให้อด
ทนกันขยายธรรม
เหมือนในพระไตร-
ปิฎก ให้โอวาทเสร็จ
ท่านก็กลับทุกวันนี้
อาตมาก็นำแบบ
อย่างที่หลวงพ่อสอน
มาใช้ เวลามีญาติ
โยมนิมนต์ไปงาน

วัดผาสุกราม

แต่งงานก็ใช้บทรวาสาธรรมเหมือนกัน

อาตมารู้จักหลวงตาสังวาลย์ที่มาจากวัดบางปลา มาเป็นผู้ปกครอง
ที่วัดผาสุกราม มาสร้างศาลาขึ้น ซึ่งสมัยนั้นหลวงพ่อสด ท่านได้มา
ช่วยสร้างศาลาและเทศน์ให้ญาติโยมฟังด้วย หลวงตาสังวาลย์เมื่อสร้าง
ศาลาเสร็จก็กลับไปปฏิบัติกับหลวงพ่อบุญในโรงงานทำวิชา อยู่วัดปากน้ำ
จนมรณภาพ เป็นพระภิกษุที่มาจากวัดบางปลา สมัยที่หลวงพ่อสดไป
สอนธรรมครั้งแรกที่วัดบางปลาเป็นหนึ่งในบรรพชิตที่เป็นธรรม แล้ว
ก็ตามหลวงพ่อสดมาอยู่วัดปากน้ำ อีกองค์หนึ่งที่มาจากวัดบางปลาคือ
สามเณรจำเนียร ซึ่งเป็นที่โปรดปรานของหลวงพ่อสดมาก เพราะเป็น
เณรที่คล่องแคล่วดี ตอนบวชเป็นพระ หลวงพ่อยังมาเป็นคู่สวดให้ที่วัด
บางปลาด้วย หลังจากบวชแล้วก็ตามหลวงพ่อกลับไปอยู่วัดปากน้ำไป
ช่วยทำวิชาในโรงงาน องค์ที่หลวงพ่อส่งมาเป็นเจ้าอาวาสวัดลำพญา
ปัจจุบันนี้ทั้ง ๒ องค์มรณภาพไปแล้ว อีกองค์เป็นคนวัดไผ่หูช้าง บางเลน
ชื่อหลวงพ่อใส บวชที่วัดไผ่หูช้างแล้วก็ไปเรียนวิชาธรรมกายกับหลวงพ่อ
สดที่วัดปากน้ำ องค์นี้เก่งด้านวิชา หลวงพ่อสดส่งไปสอนธรรมที่
จ.ระยอง อยู่ทำวิชากับหลวงพ่อสดจนหลวงพ่อมรณภาพ หลังจากนั้น

ท่านก็กลับมาเป็นเจ้าอาวาสวัด
ไผ่หูช้าง ปัจจุบันก็มีมณฑปแล้ว

การมาอยู่วัดศิลามูลแห่งนี้
ก็เพราะหลวงพ่อสวดสั่งให้มา อาตมา
อยู่กับหลวงพ่อถึงปี พ.ศ. ๒๔๙๗
สมเด็จพระวันรัตไปขอหลวงพ่อวัด
ปากน้ำให้อาตมามาอยู่ที่วัดศิลามูล
บอกว่าว่างเจ้าอาวาส หลวงพ่อจะ
ส่งองค์อื่นมา แต่สมเด็จพระวันรัต
ปฏิเสธ ท่านไม่เอาองค์อื่น หลวงพ่อ
สวดก็เรียกอาตมาไปคุยถึง ๓ ครั้ง
อาตมาก็จะไม่เอาเหมือนกัน ครั้น
สุดท้ายท่านบอกเออให้ไป พอได้รับ
ปากกับเขาแล้ว เมื่อตกลงก็ต้องไป
สมเด็จพระวันรัตท่านมาส่งขึ้นรถไฟ
ที่จั้วราย แล้วมาลงเรือตามแม่น้ำ
ท่าจีน จากจั้วรายมาถึงวัด ๔ ชั่วโมง
คือสมเด็จพระวันรัตไปขอหลวงพ่อสวดถึง

๓ ครั้ง อาตมาก็ทำตามคำสั่งของหลวงพ่อสวด มาครั้งแรกก็มีพระลูกวัด ๒๕
รูป ดูแลทำนุบำรุงพระศาสนา อาตมานำหลักการสอนของหลวงพ่อมา
ใช้ในการสร้างวัด บริหารวัด ทุกวันพฤหัสบดีก็สอนภาวนา เอววิชา
ธรรมกายของหลวงพ่อสวดมาสอน เหมือนที่วัดปากน้ำ ตอนนี้อาตมาก็อายุ
๘๐ ปีแล้ว ฟังเงาเดินตามรอยเท้าหลวงพ่อแล้วชีวิตร่มเย็นตลอด

พระครูภาวนามงคล
วัดป่าเจริญธรรมกาย จ.ร้อยเอ็ด

พระครูภาวนามงคล วัดป่าเจริญธรรมกาย จ.ร้อยเอ็ด

หลังจากที่หลับบ้าง ตื่นบ้าง ในรถมาทั้งคืน เราก็เดินทางมาถึงวัดป่าเจริญธรรมกาย จ.ร้อยเอ็ด ในตอนรุ่งเช้า ซึ่งเราทราบมาว่า หลวงพ่อเจ้าอาวาส วัดนี้ท่านเคยเป็นลูกศิษย์ของหลวงพ่อดปากน้ำมาก่อน

วัดถูกซ่อนอยู่ในป่าอันเงียบสงบ หากไม่มีป้ายบอกตรงปากทางเข้าวัด เราคงมาไม่ถึงวัดเป็นแน่ แม้จะเดินทางมาทั้งคืนแต่หลังจากก้าวลงจากรถ บรรยากาศของเช้าตรู่นี้ ก็ทำให้เรารู้สึกสดชื่นขึ้นมาทันที

เนื่องจากได้โทรศัพท์มานัดหมายหลวงพ่อดปากน้ำล่วงหน้าแล้วว่าจะมาถึงในเช้าวันนี้ ดังนั้น หลังจากที่เราล้างหน้าล้างตาเสร็จเรียบร้อยแล้วเราก็ได้เข้าไปกราบนมัสการ และสนทนาธรรมกับท่านทันทีตั้งแต่เช้า ท่านได้เมตตาเล่าให้ฟังว่า

ชีวิตเริ่มต้นของอาตมามาก่อนที่จะเล่าถึงการมาพบหลวงพ่อดปากน้ำคงต้องกล่าวถึงหลวงพ่อดปากน้ำก่อน

หลวงพ่อดปากน้ำท่านเป็นศิษย์ของหลวงพ่อดปากน้ำองค์หนึ่ง และหลวงพ่อดปากน้ำท่านเป็นพ่อแท้ๆ ของอาตมาเอง หลวงพ่อดปากน้ำท่านบวชเป็นพระเมื่ออายุ ๒๙ ปี สาเหตุก็มาจากแม่ของอาตมาตายหลังจากที่มีลูกด้วยกัน ๓ คน อาตมาเป็นลูกคนสุดท้าย

เดิมอาตมาชื่อหว่าน หลวงพ่อดปากน้ำท่านเป็นพระที่เรียกได้ว่าภรรยา

จากไปแล้วเกิดอาการทุกข์ใจ มีความทุกข์อย่างมหันต์ต้องหาที่พึ่ง ทางฝ่ายญาติพี่น้องก็เห็นดีที่จะให้บวช เมื่อบวชแล้วก็มาอยู่ที่วัดดอนมะเกลือ และมุ่งมั่นที่จะแสวงหาอาจารย์ต่างๆ เพื่อปลดเปลื้องความทุกข์ ท่านจึงเดินทางไปทุกหนทุกแห่ง ที่ไหนเล่าลือกันว่ามีอาจารย์ดีๆ ท่านก็ไป อาตมา ยังเป็นเด็กตอนนั้นอายุ ๔-๕ ขวบก็รอนแรมเดินตามท่านไปเรื่อยๆ ไปนอนที่วัดคลองมะดันยังจำในความรู้สึกได้ว่าท่านให้พระผู้ใหญ่องค์หนึ่ง เป่าศีรชะให้ มนต์คาถาที่ท่านใช้เป่าก็ดูเหมือนว่า จะเป็นคาถาของ พระพุทธเจ้านี่เอง คือ สวากขาโต สุปปัญโญ อะโรยานีพพอาเสริจ ท่านก็เป่าศีรชะให้ รู้สึกถ้าจำไม่ผิด น่าจะเป็นหลวงพ่อโหนด แล้วก็เดินทางต่อ

หลวงพ่อใส

ท่านพารอนแรมไป เดินไปวันละ ๕-๑๐ กิโลเมตร พออาจารย์ใดต่างๆ ย่านสุพรรณบุรีที่สอนปฏิบัติกรรมฐานท่านไปมาหมดแล้วก็เลยพาออกไปโน้น ไปล่องทะเลไปถึง ปักขี้ได้จากประจวบแล้วย้อนมาชลบุรี ที่ชลบุรีนั้นมีหลวงพ่อกองค์หนึ่งดังมากสามารถหยิบก้อนหินมาเสก..เพียง..โยนลงน้ำแล้วก้อนหินดำผุดดำว่ายกลายเป็นปลาหมอ หลวงพ่อใสท่านก็กระโดดลงไปงมเอามา ใครอยากได้ก็ไปงมเอา ท่านก็งมมาได้หลายลูก มีอานุภาพกันสุนัขตีนกเลย เพราะเด็กวัดต้องเผชิญกับสุนัขเวลาเดินตามพระตอนบิณฑบาต หลวงพ่อใสท่านสงสารอาตมาเพราะไปกับท่านบ่อยก็เลยเอาลวดมาร้อยผูกมัดลูกหินนั้นอย่างดีมาผูกไว้ที่เอวให้ พอตีวันหนึ่งรู้สึกเจ็บเอว จะเล่นน้ำด้วยก็เลยถอดแล้วนำที่เกาะเอวมาใส่คอเขาเล่นน้ำกันตามตามที่แม่น้ำบางเลน

เราก็อยากเล่นเหมือนกันจึงกระโดดตูมลงไป หินนั้นก็เลยหายกลับกลาย เป็นปลาหมองของนี้ห้ามลงน้ำ เอาอะไรมามัดก็ไม่อยู่ เราก็ลืมนไป

หลวงพ่อใส่ท่านเดินธุดงค์ย่านดงเสือ ดงช้างเลยละ ย่านชลบุรี มาเขาชะโงกเขาฉกรรจ์ ท่านไปหมดทั่วประเทศรูปร่างของท่านใหญ่ เพราะเป็นตระกูลนักรบ พ่อของหลวงพ่อใส่เป็นทหารสมัยรัชกาลที่ ๔ มาปลดเกษียณเอาตอนรัชกาลที่ ๕ พ่อท่านตายในระหว่างเป็นทหาร หลวงพ่อใส่ท่านเล่าให้ฟังว่า โอ้ ลำบากมากไปเชียงใหม่ขึ้นดอยสุเทพไปถึงครูบาศรีวิชัยที่ไหนดังก็ไป เดินไปโดยไม่มีรถ หลังจากที่แสวงหาอาจารย์มาทั่วประเทศแล้ว ท่านก็มาสิ้นสุดที่หลวงพ่อวัดปากน้ำ หลวงพ่อวัดปากน้ำท่านอยู่ในกรุงเทพฯ บารมีท่านมากสาเหตุที่หลวงพ่อใส่ท่านยอมรับหลวงพ่อวัดปากน้ำเพราะท่านได้ดวงตาเห็นธรรมกับหลวงพ่อวัดปากน้ำ

เมื่อปี พ.ศ.๒๕๓๐ หลวงพ่อใส่ท่านก็อายุมากแล้วหลวงพ่อก็ถามท่านว่าทำไมถึงมาวัดปากน้ำได้ ท่านบอกว่าท่านต้องการปลดความทุกข์ของตนเองวิธีการที่จะทำให้ไกลจากกิเลส นั้นมันยาก ก็ไปตะลอนหาครูบาอาจารย์สอนให้พ้นทุกข์ กิเลสมันอยู่ที่ตัวเราทำอย่างไรให้มันไกลตัวเราได้ กิเลสมันอยู่ที่ ตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ จะทำให้มันไกลไม่ใช่เรื่องง่ายๆ จนท่านไปหาหลวงพ่อวัดปากน้ำ หลังจากที่ท่านไปหาหลวงพ่อไหน หลวงพ่อ ต่างๆ แถวสองพี่น้องจนหมดแล้วจนมีพระบอกว่าจะพาไปวัดปากน้ำ ตอนนั้นกำลังดังเลย หลวงพ่อวัดปากน้ำดังมาก

มาที่วัดปากน้ำในระหว่างสงครามโลก เราก็ไม่ค่อยรู้เรื่อง ตอนนั้นเป็นเด็กก็สนใจแต่จะเล่นก็เข้าไปดูของอะไรต่างๆ แล้วเข้าไปกราบหลวงพ่อวัดปากน้ำก็ได้แค่เข้าไปกราบคนมาเยอะ อาหารเยอะ แล้วหลวงพ่อใส่ท่านก็พามาอนที่โบสถ์ หลวงพ่อใส่เคยมาหาหลวงพ่อสดก่อนหน้านี้ ก่อนที่จะพาอาตมามาด้วย หลวงพ่อสดให้มานอนที่โบสถ์

หลวงพ่อดำปากน้ำท่านตั้งชื่อหลวงพ่อใสให้ใหม่ว่า “ณรงค์” ซึ่งแปลว่า “นักรบ” ท่านเคยพูดในท่ามกลางประชุมสงฆ์ในโบสถ์ว่า “อาจารย์ณรงค์คณี่ไม่ธรรมดา” ซึ่งปกติท่านไม่พูดกับใครอย่างนี้ หลวงพ่อใสท่านได้ธรรมกายตอนลืมนาค คือ ท่านดูพระจันทร์ในคืนวันเพ็ญ จุนเพลินใจ สบายจนจิตเคลื่อนเข้าสู่ภายใน จนเห็นธรรมกายใสสว่างที่ศูนย์กลาง หลวงพ่อใสท่านก็รื้อต่อวิชา เรียนวิชาต่างๆ ท่านให้นอนอยู่ที่โบสถ์ต่อวิชาการเข้าโรงงานปิดเป็นความลับไม่เปิดเผยฉะนั้นพระที่อยู่ฝ่ายเล่าเรียนจะไม่รู้เรื่องเลย นอกจากระดับพระผู้ใหญ่ หลวงพ่อดำปากน้ำท่านให้อยู่เป็นเอกเทศเลยสำหรับผู้ที่ทำวิชา ถึงเวลาเขาก็สะกิดหลวงพ่อใสไปทำวิชา

ตอนนั้นช่วงสงครามโลก อาตมาเองตอนเป็นเด็กยังเคยนอนดูเครื่องบิน มันมาเหมือนนกกระจาบ ฎีปูนมาเป็นกองทัพเป็นร้อยเป็นพัน เต็มท้องฟ้า จึงเอาชนะพม่า อินเดียทั้งหมด ซึ่งตอนนั้นอาตมาต้องเที่ยวไปเรียนหนังสือด้วยเพราะเรียนอยู่ที่วัดไผ่หูช้าง โรงเรียนก็เดี๋ยวปิดเดี๋ยวเปิดเพราะสงคราม บ้านเมืองอยู่ภาวะสงครามหลวงพ่อดำปากน้ำท่านมีบารมีท่านพาลูกศิษย์ลูกหาช่วยชาติบ้านเมืองอันนี้เป็นเรื่องละเอียดเรื่องช่วยระหว่างสงครามนั้นตัวอาตมายังเป็นเด็ก

หลวงพ่อใสท่านเล่าให้ฟังว่าต้องไปรบกับเขาด้วย ต้องไปรบที่วัดปากน้ำ เราได้ยินแต่ศัพท์นี้ ตอนที่เราเรียนหนังสือนั้นอยู่ระหว่างสงครามญีปุ่น หลวงพ่อใสท่านเข้าวัดปากน้ำบ่อยมิพระมีโยมถามว่า “ไปไหน” ท่านก็พูดแบบตลกๆ บอกว่า “ไปรบ” ตอนนั้นเราก็ไม่รู้จะว่า “ไปรบ” คืออะไรทีหลังมารู้ อ้อ...หลวงพ่อดำปากน้ำพาพระและแม่ชื้ออกรบ (ด้วยการทำสมาธิ)

แม่ชีที่อาตมาจำได้ก็จะไม่ค่อยสนิทสนมเท่าไร แต่พอรู้จักเพราะอาศัยกินข้าวที่นั่น แม่ชีเก่าๆ หลายคนก็มีแม่ชีไสว แม่ชีถนอม (ตอนนั้น

ไปอยู่ที่อ่างทอง) แม่ชีจันทร์ ขนนกยูงแล้วก็แม่ชีจำเริญ ตอนนี้เสียชีวิตแล้ว แล้วก็มีแม่ชีปุก แม่ชีทองสุกนี่เจ๋งมากลูกศิษย์เยอะเมตตารธรรมสูง พุดง่าย ๆ คือ เป็นคนมีเมตตารธรรมสูง ในบรรดาแม่ชีที่อาตมาเข้าไปสัมผัสตอนเป็นเด็ก แม่ชีทั้งชุดนี้มีบุคลิกลักษณะน่าเคารพ แล้วไม่น่ากลัวมีเมตตาสูง แม่ชีทองสุกก็เคยมาลอบหัวถามว่า “ทิวข้าวไหมไ้หนู” พอบอกให้ไปนั่งสมาธิก็นั่ง ปีหลังแม่ชีทองสุกไปสอนที่นครสวรรค์แถววัดโพธิ์หลวงพอวัดปากน้ำท่านส่งไป ภูฏีแม่ชีเป็นภูฏีเล็กๆ แล้วย้ายไปสอนที่ลาดยาวจังหวัดไหนไม่ทราบเพราะอาตมาไม่ได้ตามไป คืออาตมาไปหาท่านไปเยี่ยมเยียนแม่ชีทองสุขท่านที่วัดโพธิ์ เขาบอกว่าแม่ชีทองสุขไปอยู่ที่ลาดยาวแล้ว ตอนนั้นแม่ชีเถียรซึ่งเป็นผู้ติดตามก็ยังเป็นสาว

ส่วน แม่ชีญาณิ

โดยมากจะคุยคน คุยโรงครัว ฝ่ายพระที่รู้จักก็จะมีพระมหาเจี๋ยซึ่งก็อยู่ชุดทำวิชาด้วยมหาเจี๋ยเป็นคนทำวิชา พอตั้งแต่หลวงพ่อดปากน้ำเริ่มอาพาธก็ช่วยคุณโรงงานทำวิชา องค์ปัจจุบันที่คอยดูแลเรื่องทำวิชาคือ เจ้าคุณพระภาวนาโกศลเถระ (วีระ คุณุตตโม) พระมหาวีระนี้พุดญี่ปุ่นเก่ง แม่เป็นคนพระประแดง พ่อเป็นญี่ปุ่น

ในช่วงแรกๆ แต่เดิมนั้นหลวงพ่อไสท่านอยู่ที่วัดไผ่บูชา ต.ไผ่บูชา อ.บางเลน จ.นครปฐม เป็นเจ้าอาวาสท่านไปๆ มาๆ ระหว่างวัดปากน้ำเพื่อเรียนกรรมฐานกับหลวงพ่อสด

และได้มาอยู่กับหลวงพ่อดปากน้ำตลอดเมื่อตอนปี พ.ศ.๒๔๙๑ ท่านนั่งในโบสถ์ ในโรงงานทำวิชามีโบสถ์นั่งเป็นกะ มีพระหลายรูป

เปลี่ยนเวอร์กันที่จำได้มีหลวงพ่อ้วน หลวงพ่อเล็ก พระอาจารย์สังวาลย์ ที่ไปอยู่ที่วัดผาสุกราม

ปี พ.ศ.๒๔๘๘ พระมหาเทศ (เจ้าคณะจังหวัดนครนายก) และหลวงพ่อไสพาอามามาวชเป็นสามเณรอยู่ที่วัดมหาธาตุยุวราชรังสฤษฎิ์ เอมามาฝากไว้กับพระพิมลธรรม (ช้อย) ท่านเป็นเจ้าอาวาสและเป็นสังฆมนตรี ดูแลทางด้านปริยัติ ตอนนั้นจะตั้งโรงเรียนมหาจุฬาลงกรณ์ราชวิทยาลัย ตอนนั้นวัดมหาธาตุยังไม่ได้ตั้ง แต่ว่าทางพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวทรงพระราชทานชื่อให้แล้วแต่ว่ายังไม่มีที่เรียน พระพิมลธรรม (ช้อย) จึงปรารภว่า ควรจะสร้างขึ้นซึ่งเป็นหลังสงครามโลกแล้ว เพื่อให้พระภิกษุได้เรียนทางด้านปริยัติทั้งทางโลกและทางธรรมจะได้เอาความรู้ไปช่วยงานพระพุทธศาสนาพัฒนาประเทศ ดังที่เห็นในปัจจุบันเจริญรุ่งเรืองเป็นมหาจุฬาลงกรณ์ราชวิทยาลัย สมความปรารถนา อีกทั้งพระพิมลธรรม (ช้อย) ท่านก็ปรารถนาอยากให้พระภิกษุสามเณร ได้ปฏิบัติกัมมัฏฐานเพื่อพระจะได้มีที่พึ่งทางใจจึงได้นิมนต์หลวงพ่อดอกน้ำ มาสอนกรรมฐาน ที่คณะ ๑ วัดมหาธาตุฯ ตอนนั้นก็ยังเป็นศาลาไม้ใหญ่โต ลมเย็นสบาย

อาตมาจึงได้เรียนกรรมฐานกับหลวงพ่อดอกน้ำ ก็ได้เห็นลูกแก้วกลมใส มองนึกให้เห็นด้วยตาเรา กำหนดให้ หึงซ้าย ขาขวาให้ เห็นที่ลูกแก้วด้วย หมายความว่าเห็นแล้วใจต้องอยู่ตรงนั้นด้วยเป็นอันเดียวกัน ที่ท่านบอกว่าใจนั้นต้องมีเห็น มีจำ มีคิด มีรู้ รวมเป็นจุดเดียว เรียกว่าใจ เข้าไปในรูจมูกจนถึงหัวตา เรียกว่าฐานที่ ๒ หึงอยู่ซ้าย ขาอยู่ขวา มีค่านาวาสัมมาอะระหัง ๓ ครั้ง นี่เป็นหลักวิธีการที่หลวงพ่อสอน เพื่อรักษาไม่ให้ใจเราหนีจากลูกแก้ว เข้าไปฐานที่ ๓ เขาเรียกว่า จอมประสาท ก็เห็นลูกแก้ว ก็สัสมาอะระหัง ๓ ครั้ง ก็มาถึงฐานที่ ๔ ช่องเพดาน พอถึงช่องเพดาน ใจเราก็ดริกให้เห็น ให้ใส แล้วก็เลื่อนมา

ฐานที่ ๕ ตรงที่เรากลืน ข้าว น้ำ ก็ว่าล้มมาอะระหัง ๓ ครั้ง ตรีกให้เห็น ให้ใส แล้วก็เลื่อนลงไปตามตัวเราจนสุดลมหายใจเขาเรียกว่าฐานที่ ๖ สะตือพอดิ ก็ว่าล้มมา อะระหัง ๓ ครั้งแล้วก็เลื่อนขึ้นฐานที่ ๗ เหนือสะตือ ๒ นิ้วมือ มี ๗ ฐาน ฐานก็หมายความว่า ที่ตั้งใจ คือรักษาใจให้ตั้งไว้ ก็ว่าล้มมาอะระหังไปเรื่อยๆ ไม่ต้องรีบร้อน ไม่ต้องไปนับ ตรีกให้เห็นลูกแก้วใส

นี่เป็นวิธีง่ายๆ ที่หลวงพ่อดัดปากน้ำสอนครั้งแรก ท่านก็ยังย้ำว่า ถ้าใจเราหยุดในฐานที่ ๗ ได้ เรียกว่าเป็นความสำเร็จเบื้องต้นในการทำสมาธิ ใจหยุดเป็นตัวสำเร็จเป็นเบื้องต้นที่เราจะเข้าสู่มรรคผล แล้วพอทำวิชากการอะไรต่างๆ ก็แล้วแต่ ถ้าใจตรงนี้ไม่หยุดแล้วละก็ทำไม่สำเร็จ หยุดข้างนอกก็ไม่ได้ นอกตัวเราไม่ได้ ถ้าจะเข้าสู่อารมณ์กรรมฐานต้องฐานที่ ๗ แต่ว่าถ้าหยุดในตัวเราใน

หลวงพ่อก้วน

อาการ ๓๒ ผม ขน เล็บ ฟัน..หนัง.. หยุดตามนั้น นั้นหมายความว่าเมื่อเราได้บรรลุถึงท่านเรียกว่าตกกายแล้ว ตกถึงกลางมนุษย์ กายทิพย์ กายพรหม กายอรุปรพรมต่างๆ เราค่อยมาพิจารณาอาการ ๓๒ ต่างๆ แต่ในเบื้องต้นไม่ต้องคิดอะไรมาก ให้เห็นลูกแก้วระลิกตรีกอยู่ที่ฐานที่ ๗ อย่างเดียวให้ใจหยุดในตัวสำเร็จ การเรียนกรรมฐานถ้าทำหยุดไม่ได้ ก็ไม่สามารถที่จะเรียนไปสู่ขั้นสูงต่อไปได้ พระพิมลธรรมท่านเป็นพระผู้ใหญ่ที่เคร่งครัดมากน่าเคารพยำเกรง

หลังจากที่พระพิมลธรรม (ช้อย) ท่านมรณภาพแล้ว คนก็ได้ไปนิมนต์เจ้าคุณพระพิมลธรรม (อาส) ซึ่งตอนนั้นยังเป็นเจ้าคณะจังหวัดอยู่

กรุงศรีอยุธยา อาตมายังจำได้เพราะว่าท่านเป็นศิษย์วัดมหาธาตุ พอเจ้าคุณช่วยมรณกะไปนิมนต์มาแทน ต่อมาท่านก็ประสบปัญหา ทางด้านพระเถระก็อดอยากไม่มีใครใส่บาตร ตอนนั้นอาตมาก็เห็นว่าหลวงพ่อใส่ท่านได้ย้ายไปอยู่ที่วัดปากน้ำแล้วอาตมาจึงได้ย้ายไปอยู่ด้วย ที่วัดปากน้ำตอนนั้นหลวงพ่อช้วน ซึ่งเป็นหลานของหลวงพ่อวัดปากน้ำคุณทำวิชาทำพระของขวัญรุ่นที่ ๑ อยู่ที่โบสถ์อาตมาก็ได้นั่งอยู่ด้วย

ก็โอ้โฮ..เห็นพระเยอะนับไม่ถ้วน (พระภายใน) เป็นพันเป็นหมื่น หลวงพ่อช้วนท่านก็ถามตอนนั้นว่าท่านเป็นพระหนุ่ม ส่วนใหญ่แล้วพระหนุ่มสมัยนั้นเขาไม่นั่งสมาธิกันหรอกเพราะเรียนหนังสือ ส่วนอาตมาไม่ได้เรียนก็เลยไปนั่งด้วย

ตอนนั้นอาตมาไม่รู้ว่าเขาทำพระนะ คือที่ทำพระจะอยู่อีกที่หนึ่ง ที่นั่งก็อยู่อีกที่หนึ่งแต่อาตมากลับนั่งแล้วเห็นพระเต็มเลย

ท่านก็บอกว่าดีๆ ให้ระลึกถึงให้ใช้เมตตากุณณาถ้าสวดได้ก็สวด ก็คือพุทธานุสสณนั้นแหละ วัดปากน้ำพุทธานุสสไม่เหมือนเขาหรอก ไม่ต้องไปฟังเขาสวด สวดเอาเอง

พระที่เขาทำนั้นนะมีเยอะ เขาส่งมาเราก็ไม่รู้ ทำไม่มีเยอะจริงๆ เราก็นั่งสวดไปท่องไปบทที่เราสวดได้เราก็สวดเรื่อยไป ท่านบอกว่าให้สวดมนต์ไว้อย่าไปเอาออกให้หนักถึงไว้ พระที่สร้างตั้ง ๘๔,๐๐๐ องค์ รุ่นนั้นท่านไม่ได้บอกเราพอออกพรรษาปุ๊บ หลวงพ่อวัดปากน้ำท่านแจกจึงได้มาองค์หนึ่ง

หลวงพ่อวัดปากน้ำท่านพูดว่า ไม่ใช่ธรรมดาณะ หลวงพ่อใส่ที่ให้มานอนอยู่ที่โบสถ์ คือพระอาจจะมิจิกิจฉา (ความสงสัย) ว่าทำไมให้พระมานอนเฝ้าโบสถ์ บางคนก็อาจสงสัย อาจจะพูด หลวงพ่อสดจึงพูดว่าไม่ธรรมดาที่มานอนอยู่เนี่ยะ มานอนทำวิชชาสร้างพระรุ่นแรก ปีที่หลวงพ่อพูดเกี่ยวกับหลวงพ่อใส่นี้ ปี พ.ศ.๒๔๙๓ เพื่อให้พระทั้งหลาย

เข้าใจว่าทำไมมาอยู่ในโบสถ์เพราะพระทั้งหลายเขาอยู่กุฏิกัน หลวงพ่อวัดปากน้ำท่านให้มาช่วยทำวิชา ช่วยงานท่าน

หลวงพ่овัดปากน้ำท่านคัดแต่ระดับที่ได้จริงๆ มาทำวิชามีพระอาจารย์อยู่ ๑๐ กว่ารูปที่ทำในสมัยนั้น ที่อาตมายังพอจำได้ เพราะนั่งด้วยกัน มีหลวงพ่อเจียบ แต่เขาเรียกว่า หลวงพ่อกาทัสสะอยู่วัดวิเวกคลอง ๑๖ ที่คนเรียกว่าหลวงพ่อเจียบ เพราะท่านเจียบจริงๆ ไม่พูดกับใครและมี ๑๑ นิ้ว เขาเลยเรียก “เอกาทัสสะ” แล้วก็มีหลวงพ่อบาบ ไปอยู่สงขลา (มรณภาพแล้ว) หลวงพ่อบาบอยู่สิงห์บุรี หลวงพ่อสมบุญอยู่วัดเขาพระ ตอนนี้มีมรณภาพแล้ว

อาตมาเองก็รู้จักใครไม่มาก แม้ตอนนั้นพระจะมากแต่ก็ไม่ได้สนิทสนมคุ้นกับใคร ไปฉันแล้วก็กลับมาอยู่ในโบสถ์ ในโรงงานทำวิชาจะมีแม่ชีนั่ง ส่วนพระจะมีโบสถ์เล็กๆ เป็นโรงงานอีกที่ อยู่ติดกับกุฏิของหลวงพ่овัดปากน้ำ

ในส่วนของแม่ชี พระไม่มีสิทธิ์เข้าไป พระก็นั่งกับหลวงพ่อและนั่งที่โบสถ์ เอาพระเข้ามาศูนย์กลางกาย

ท่านก็สอนวิชา คือ ท่านบอกว่า ใจหยุด หยุดให้หนึ่งทำให้ใส ให้หยุดอยู่ที่ศูนย์กลางกายถึงจะเห็นดวงเห็นกายหรือไม่ ก็ต้องให้รู้ว่ใจหยุดแผ่บุญแผ่กุศลเราเห็นกายมนุษย์หยาบ ละเอียด ก็แผ่ไป จะแผ่ให้พวกเทวดาก็ต้องเข้าถึงกายทิพย์ มีทั้งหมด ๑๔ กาย

ในวิชาธรรมกายของหลวงพ่ พระของท่านป้องกันภยันตรายตริกเข้าไปในกาย เดินทุกสี ทุกสาย ทุกกาย ทุกองค์ ในตัวของเรารอบทั้ง ๑๔ กายเป็นสายธาตุ สายธรรม คือ สายธาตุ สายธรรมทุกกาย หมายถึงกายทั้ง ๑๔ กายไม่ให้ออกนอก เราจะเห็นก็ต่อเมื่อเราได้แล้ว ในละเอียดนั้นทุกคนจะเห็นพร้อมกัน เหมือนดูโทรทัศน์ช่องเดียวกัน สัญญาณเครือข่ายเดียวกัน เหมือนโทรสารตำรวจพูด

ก็รู้กันหมดทั่ววงเป็นเครือข่ายสัญญาณเดียวกันต้องรู้เพราะว่าคนที่นั่งทำวิชชาด้วยกันทุกคน เราไม่ต้องไปพูดต่างคนต่างดู

อย่างคนที่เขียนอาการโรค ก็เขียนวัน เดือน ปีเกิด เป็นโรคอะไร แล้วก็ใส่ตู้ไว้ หลวงพ่อท่านอ่านในใจส่งสัญญาณ นั่งที่ไหนก็รู้แก่โรคตามนั้น คนบ้าก็มาให้หลวงพ่อก้ หลวงพ่อยังเคยไปช่วยหยาบๆ เอายาไปกรอก ช่วยแก้ภายในไม่วៃ โรคหยาบมันต้องใช้ของหยาบ อาตมาก็เคยไปช่วยกรอกอยู่ข้างๆ วัด

อาตมาอยู่กับหลวงพ่อใส ปฏิบัติตามอยู่ในโบสถ์หลังเล็กตลอดมาตั้งแต่ปี พ.ศ.๒๔๙๓ แล้วต่อมาพี่ชายก็มาหาที่วัดปากน้ำอยากให้เราสึกไปดูแลยายก็เลยมาราบหลวงพ่อใสที่โบสถ์ ขอลาสึกขาไปช่วยสร้างบ้าน ไปช่วยทำไร่นา ช่วยทำนาหาเลี้ยงยาย หลวงพ่อใสท่านก็ขัดไม่ได้ ท่านก็ว่า “ตื่นแต่ดึก ศึกษาแต่หนุ่ม”

อาตมาก็สึกไปเลี้ยงยาย ก็เสียใจไม่รู้จะทำอย่างไร เราเป็นหนี้บุญคุณเขา เขาให้เราเกิด ได้อยู่บ้าน ได้กินข้าว กินน้ำ เลี้ยงเรามาจนโต พอแม่ตายก็มียายที่เลี้ยง

ลาลึกขาไปตอนเดือน ๑๒ เป็นวันพฤหัสบดี ออกพรรษาแล้วก็สึก หลวงพ่อวัดปากน้ำท่านลาลึกขาให้ตอนเช้าหลังทำวัตรเช้าเสร็จ ท่านจะอบรมพระ-ชี พอเทศน์จบท่านก็พูด “เฮ้า..ออกมา” เรียกอาตมาออกมา “จะลาลึกขาก็ออกมา” คนมองกันเป็นตาเดียว เพราะไม่รู้ก็สงสัยว่า เฮ้! หลวงพ่อจะจับสึกหรือเปล่า คือ ปกติแล้วหลวงพ่อบ้านจะไม่สึกให้ใครเลยที่ท่านสึกให้เพราะท่านรู้ โดยเฉพาะหลวงพ่อใสไปอยู่กับท่าน พอหลวงพ่อใสพาเราไปหาท่านปู่ ท่านรู้เลยว่าเราจะลาลึก

ท่านให้ศีลให้พรก่อนจะลาลึกขา ให้ท่องอิติปิโส สวากขาโต ส-ปฏิบัติโน ๖ ให้ท่องต่อหน้าท่านเลย ตอนแรกเราประหม่าท่องไม่ได้ท่องไม่จบ ขนาดเคยสวดอยู่ทุกวัน แต่วันนั้นท่องไม่ได้ ท่านก็บอกว่าเอา

ใหม่ ตั้งสติใหม่ มั่นล้น พระก็อยู่เต็มไปหมดไม่มีใคร นอกจากอาตมารูปเดียวที่ลาลึกขา ตอนนั้นอายุ ๒๑ เป็นพระแล้วความจริงใครสักให้ก็ได้ แต่หลวงพ่อวัดปากน้ำ ท่านนัดวันพฤษภดับต่อนเช้าวันครูพอดิ เราก็จะหาย ไม่อยากสึกเลย มั่นทั้งล้น น้ำตาไหล ท่านไม่ได้ไปจับจีวรเลยลาลึกขาเสร็จก็ให้ศีล ให้พร

ท่านบอกว่าให้ไปมีโชค มีลาภ ชนะมาร ให้พ้นภัย ให้เจริญในสมบัติ แล้วได้กลับมาบวชใหม่ ให้ได้ดวงตา เห็นธรรม ท่านบอกว่าจะได้กลับมาบวชใหม่และต่อไปจะได้ไปอยู่อีสาน อยู่กับป่าช้า มีของเก่า (โบราณ)

พอเสร็จแล้วพระทั้งหมดก็ขยันโตฯ อัจฉรย์มากตอนที่ไปกราบลาท่าน ตอนนั้นตอนเย็นๆ แล้ว ไม่มีใครอยู่แล้ว หลวงพ่อใส่ท่านพาไปกราบลา ท่านรู้ว่าจะมาลาลึกขา “ต้องได้มาบวชใหม่ ไปอยู่ป่าช้ามีของเก่า” สึกไปแล้วก็ปฏิบัติธรรมอยู่ตลอด แล้วได้มาบวชใหม่ในปี พ.ศ.๒๕๑๙ บวชกับท่านเจ้าประคุณ สมเด็จ (สมเด็จจันทราชมังคลาจารย์) บวชปุ๊บก็ได้ทำงานเผยแผ่พระพุทธศาสนาเลย เพราะว่าเรามีพื้นฐานมาก่อนแล้ว

ของโบราณในเขต
วัดป่าเจริญธรรมกาย

เจ้าคุณสมเด็จท่านก็รู้จัก ท่านก็บอก...อ้าวแล้วหลวงพ่อใส่ให้บวชหรือเปล่า หลวงพ่อใส่ท่านให้บวชอยู่แล้ว ท่านก็เลยรับบวชให้บวชแล้วอาตมาก็ได้ทำงานเลย

พอออกพรรษาอาตมาก็เข้าป่าเลย บำเพ็ญภาวนาทั้ง ๓ เดือนไปนั่งตามชอกเขา ไปขึ้นเขาแล้วต่อมาก็ได้มาอยู่ที่วัด

ป่าเจริญธรรมกายที่ร้อยเอ็ดนี้ เป็นป่าช้าเก่าแล้วก็มิชของเก่าอย่างที่หลวงพ่อดปากน้ำท่านเคยบอกไว้ มีบาตรเก่าใบใหญ่ มีไหใบเก่า มีพระเครื่องเก่าแก่ บาตรเก่านั้นข้างในมีเจดีย์โบราณเล็กๆ ตรงกลางเจดีย์ก็มีพระพุทธรูปองค์เล็กๆ เจดีย์นี้ถอดประกอบสวมเข้าด้วยกันได้ อาตมาก็นึกขึ้นได้ว่า หลวงพ่อดปากน้ำท่านเคยบอกเราตั้งแต่ลาสิกขาครั้งโน้นแล้วสิ่งที่ท่านพูดไม่ผิดเพี้ยนเลย

หลวงพ่อใส่เองท่านก็เคยมาที่วัดป่าเจริญธรรมกายนี้ มาจำวัดที่นี่ครั้งหนึ่ง ก่อนที่จะมรณภาพอาตมาไปหาท่าน ท่านก็พูดว่า “กูไม่รู้จะอยู่ไปทำไม” พอไปหาท่านคราวนั้น อาตมาก็ลากลับมาจัดงานที่วัดจัดงานเสร็จวันที่ ๓๑ มกราคม ก็มีโทรเลขมาถึงเลยว่า หลวงพ่อใส่ไปแล้วเราก็รีบเก็บของเสร็จวันนั้นเดินทางตอนกลางคืน ไปทำพิธีเผา

ตอนที่ท่านมรณภาพนั้นท่านนั่งไป นั่งสมาธิไป (อยู่ในท่านั่งสมาธิ) อัฐิของท่านขาว แล้วก็เปื้อนพระธาตุ มีสีเขียวมรกต แล้วก็สีทอง ธาตุกับกระดูกนั้นคนละอย่างกัน กระดูกคือกระดูก ธาตุก็เป็น

ธาตุ ธาตุเขาว่า รวมดิน น้ำ ลม ไฟ
มันจะแข็ง เขียว เหลือง ใส ขาวไม่ใช่
กระดุก เขาเรียกว่าพระธาตุส่วนทั้งหมด
ในเนื้อหนังมังสา จะเป็นธาตุไม่ใช่กระดุก
ธาตุ คือ การรวมเอาดิน น้ำ ลม ไฟ
จากการทำสมาธิของท่าน กลั่นจนมี
ความบริสุทธิ์ คนธรรมดาจะไม่มี เป็น
เผ่าไหม้หมด แต่ธาตุของหลวงพ่อใสก็
มีไม่มากไม่ก้องค์

หลวงพ่อหวน

**ธาตุของนักปฏิบัติธรรมจะไม่ไหม้ จะเหลือมาเป็นธาตุ ของ
พระพุทธเจ้าเรียกว่า พระบรมสารีริกธาตุ เหลือทั้งองค์เลย**

อาตมาได้เอาพระธาตุของหลวงพ่อใสไปบรรจุไว้ฐานพระบ้าง
เจดีย์บ้างที่วัดปากน้ำ อย่างลูกศิษย์บางคนที่มาเรียนกรรมฐานที่วัดปากน้ำ
บางคนเผาแล้วยังเป็นธาตุเลย ก็เก็บๆ ไว้แล้วบอกลูกหลาน ว่าพ่อ แม่มี
กระดุกเป็นธาตุนะ เขาก็รีบคว้าไปเลย คือ ต้องปฏิบัติและเข้าถึงธรรม

หลวงพ่อพระครูภาวนามงคลที่เราได้ไปสัมภาษณ์นี้ แม้จะมีอายุ
๗๐ ปีแล้ว ท่านยังคงแข็งแรงและที่สำคัญผิวพรรณท่านมีความผ่องใส
ดูสดชื่นเป็นอย่างมาก นอกจากท่านจะเป็นพระนักปฏิบัติตามแนวทาง
ของหลวงพ่อวัดปากน้ำแล้ว ท่านยังเป็นพระนักเผยแผ่และพัฒนา ที่มาก
ด้วยความสามารถทุ่มเททั้งชีวิตจิตใจให้กับงานพระศาสนาโดยแท้จริง
ท่านได้ให้ธรรมะและเปิดใจให้ฟังว่า

การที่เราได้ช่วยพระศาสนามา เรียกว่า คุ่มค่ากับการได้เกิด
มาเป็นมนุษย์ และภูมิใจในผลงานของเราที่ได้ตั้งตนปฏิบัติดีปฏิบัติชอบมา
ถึงจะอยู่ทางโลกก็ดี ทางพระก็ดี ก็พยายามรักษาตัวไม่ให้ความชั่วเข้ามา
เป็นเพื่อน เรียกว่าจูงกันไปในทางที่ผิด ซึ่งจะเป็นปัญหาของบ้านเมือง

และสังคม ที่จะต้องตามมาแก้ปัญหา คือ เราต้องแก้ปัญหาของเรา เรา
รู้ว่าตัวเราเองแก้ปัญหาได้ดีที่สุดกว่าที่จะไปให้ตำรวจ อัยการ
ผู้พิพากษาแก้

ธรรมะก็คือ ตัวเรา ตัวเรามีหน้าที่รักษาตัวเราเอง ให้เป็นไป
เพื่อประโยชน์ต่อตัวเอง และสังคมทั้งโลกนี้และโลกหน้า หรือที่สุดของ
พระพุทธศาสนา คือ นิพพาน

เพราะฉะนั้นในหลักที่ว่า ตั้งขยัง อนันตัง ก็หมายความว่า
พระนิพพานนั้น อมต เป็นสิ่งไม่รู้ตาย ที่นี้เราทำได้เอง ไม่ต้องให้คนอื่น
ทำให้ เพราะมีอยู่ในตัวเราหมดแล้ว พระไตรปิฎกทั้งหมดมีอยู่ในตัวเรา
เรามาอ่านในตัวเรา ใจจรดศูนย์กลางกายไว้ ดังที่หลวงพ่อดาวกาน้ำ
ท่านบอก เรามีหน้าที่ไปเอาธรรมะ แล้วมีหน้าที่ดูแล้วแก้ไขอะไรถูกผิด
นี่คือหลักของหลวงพ่อดาวกาน้ำ ท่านสอนเน้นๆ มีแต่ธรรมะล้วนๆ

เราก็แก้ไขตัวเรา เพราะเรามีตั้ง ๑๘ กาย กายมนุษย์จนถึง
ธรรมกาย มีทั้งกายหยาบ กายละเอียด เราต้องมองให้เห็นแล้วแก้ไข
ของเราเอง ถ้ามองไม่เห็นก็แก้ไขไม่ถูก ที่แก้ไขถูกทางเรียกว่าเราไม่เห็นตัวเรา
แต่ไปมองที่อื่นตนเองไม่มอง เมื่อมองแต่คนอื่นจะเห็นตนเองได้อย่างไร

การมองตัวเอง การแก้ไขตัวเองนี้เป็นธรรมะที่พระพุทธเจ้ารวม
ถึงหลวงพ่อดาวกาน้ำ ท่านพยายามชี้แผนที่ให้ไป หลวงพ่อท่านบอกว่า
หยุดเป็นตัวสำเร็จ ไม่ต้องพูดอะไรมาก จะมิดหรือส่วงไม่ต้องพูดมาก
ให้หยุดเป็นชะก่อนแล้วเดี๋ยวค่อยว่ากัน เนีย...คำพูดสั้นๆ แต่สำคัญโดย
มากจะทำกันไม่ได้ เพราะเรายังไม่หยุด ไปข้างนอกก็เลยไปวนวาย ไป
แก้ปัญหาภายนอก ถ้าทุกคนแก้กันที่ตัวเองจริงๆ โลกเราจะมีแต่ความ
สุข มีอะไรก็แบ่งกันกิน แบ่งกันอยู่ ไม่ต้องทะเลาะเบาะแว้งกัน โลกก็จะ
มีแต่ความสุขตลอดไป

หลวงปู่เครื่อง สุภโท
วัดสระกำแพงใหญ่ อ.อุทุมพรพิสัย จ.ศรีสะเกษ

หลวงปู่เครื่อง สุกทโท วัดสระกำแพงใหญ่ อ.อุทุมพรพิสัย จ.ศรีสะเกษ

หลวงปู่เครื่อง
สุกทโท แห่งวัดสระ
กำแพงใหญ่ จ.ศรีสะเกษ
ท่านเป็นพระสงฆ์ซึ่ง
ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบ
เป็นที่ตั้งของศรัทธาของ
ชาวจังหวัดศรีสะเกษ
และสาธุชนจากทั่ว
ประเทศ

วันที่เราไปสัมภาษณ์ หลวงปู่เครื่องนั้น ได้มีญาติโยมมาราบ
ท่าน เอามะพร้าวมาถวายพร้อมปรึกษาเรื่องราวต่างๆ ท่านให้ความเมตตา
เป็นกันเองกับญาติโยมเป็นอย่างมาก ท่านเป็นศูนย์รวมจิตใจ ศูนย์รวม
ศรัทธาของสาธุชนจริงๆ และท่านก็เมตตาเล่าให้ฟังถึงการที่ได้ไปพบ
หลวงพ่อด่วนว่ามีความเป็นมาอย่างไร ซึ่งน่าประทับใจเป็นอย่างยิ่ง

ตอนนั้นอาตมาอายุประมาณ ๔๒ ปี บังเอิญอาตมาได้เอาเณรเล็ก
ไปฝากเพื่อศึกษาเล่าเรียนที่วัดปากน้ำ เพราะเป็นสำนักเรียนที่สอนได้
เยอะและมีการปฏิบัติธรรมด้วย จึงได้ให้เขาปฏิบัติและศึกษาเล่าเรียน
ด้วยความคิดถึงเณรก็เลยไปเยี่ยม พอไปถึงวัดปากน้ำ ก็เจอมหาสม
มหาสมบอกว่าต้องรอฉันเข้าเสร็จก่อนจึงจะเข้าไปนมัสการหลวงพ่อด่วน
พอเราฉันเข้าเสร็จก็ไปนมัสการท่าน พบท่านที่หน้ากุฏิ ตอนนั้นเราเองก็
ไม่สำรวมเคยสูบบุหรี่ ก็เลยสูบให้ท่านเห็น ท่านก็ยิ้มๆ ไม่ได้ว่าอะไร ท่าน
ก็ถามว่า “มาจากไหน” “มาจากวัดสระกำแพงใหญ่ครับ” ก็ตอบท่านไป

“ไปยังไงมายังไงล่ะ” “เคย
เอาธนน้อยมาฝากไว้กับ
หลวงพ่อกับ” ท่านก็ว่า
“เออดี” “แล้วบวชมาก็ปี
แล้วละ” ท่านถามต่อ “บวช
มา ๒๒ ปีแล้วครับ” “โอ้...
๒๒ ปีแล้ว อย่างอื่นทำไม
อดได้ละ แล้วบุหรืนี้มัน
วิเศษวิโสเทรอ” ท่านก็ว่า
แค่นี้แหละ เราก็บอกกับท่าน
ว่า “กระผมอยากมาอบรม
ธรรมกายกับหลวงพ่อบ้าง
ครับ” แล้วท่านก็ให้ไปอยู่
เนกขัมมะ พอดีมีโยมแม่ชีที่

เป็นหัวหน้าแม่ชี รู้สึกจะชื่อแม่ชีสอน เห็นเรานั่งธรรมะก็เลื่อมใส มอบ
กุฏิให้หลังหนึ่ง และปวารณาเรื่องอาหารการกิน แล้วก็ได้ฟังหลวงพ่อบุหรื
หลวงพ่อบุหรืท่านต้องการจะเลี้ยงพระเณรทุกองค์ ก็นิมนต์มาฉันที่ศาลากัน
หมดทุกองค์ เราก็คิดว่าเฮายังไงดี จึงตัดสินใจว่า เราต้องเคารพหลวงพ่อบุหรื
ดีกว่าจึงลงมาฉันที่ศาลา พอโยมแม่ชีมา ไม่เห็นเราฉันที่กุฏิก็เลยบอกว่า
“ไม่ได้ๆ ฉันปวารณาแล้ว อยากนิมนต์ให้ท่านฉันที่นี่จะได้ปฏิบัติธรรม
สบายๆ” เราก็เลยปฏิบัติอยู่ที่กุฏิ

นั่งสมาธิอยู่ที่กุฏิวันแรก เรายังสูบบุหรือยู่ วันที่สองเราก็เหนื่อย...
เอ้า...คิดแล้วก็ข้าๆ นะ เราจะต้องทิ้งดีกว่า บุหรืไม่วิเศษวิโสอะไรเลย
อย่างอื่นวิเศษวิโสยังทนได้ตั้ง ๒๒ ปี เราก็เลยตัดสินใจทิ้ง มันทวิโทยก็
นั่งสมาธิ ก็ทนไป วันที่ ๔ ก็ทวิโทยอีก ก็ไม่เอาตัดสินใจตายเป็นตาย ทิ้ง

บุหรีลงคลองเลย

ปฏิบัติอยู่กับหลวง-
พ่อได้ ๑๕ วัน ก็ลาท่าน
ออกมาเดินธุดงค์ไปอยู่
บนเขา คราวหลังมาได้
ยินคนเล่าว่า หลวงพ่อ
ท่านพูดตอนท่านเทศน์
บอกว่า “พระได้ธรรม-
กาย ไปอยู่เขาแล้ว”

เพราะหลวงพ่อดัดปากน้ำทำให้เราเลิกบุหรีได้ ตั้งแต่นั้นมาไม่สูบบุหรี่อีกเลย

หลวงพ่อบอกท่านเทศน์เรื่องอาหาร ทางกาย ทางใจ อาหาร
ทางใจก็คือ “ธรรมะ” วัตถุต่างๆ นั้นคือ “อาหารทางกาย” ปัจจุบันก็ได้
เอาหลักที่ท่านสอนมาเอามาใช้ เราฟังธรรมะกับท่านทุกๆ วัน ๑๕ วัน
ตอนกลางคืนนั่งสมาธิ ตอนนั้นก็จะมีพระมหาเจี๋ยก ท่านเป็นคนพาไปนั่ง
ตอนกลางคืน สมัยนั้นเรียกได้ว่าเรายังเมาอยู่ ก็ได้เรื่องอะไรเท่าไร
กำลังเริ่มปฏิบัติ

ถ้าสมัยนั้นไม่ได้หลวงพ่อดัด โรคอาจจะเอาเราไปฝังแล้ว เพราะ
เราสูบบุหรี่จนคอเป็นแผล และไอ ตอนนั้นก็ค่อยดีขึ้น กินยาหมักรับไป
ถ้าไม่เจอหลวงพ่อดัดก็คงต้องไปแล้ว ก็นึกถึงพระเดชพระคุณอยู่ทุกๆ วัน
ครูบาอาจารย์องค์แรกก็เจอหลวงปู่มั่น เจอท่านวันเดียวเท่านั้นแหละ
พอดีจะกลับไปอยู่สกล ไปเจอท่าน

เริ่มแรกท่านก็เทศน์เรื่องจิต จิตโตวิมุต การทำให้มาก ตีนให้
มาก นั่งให้มาก กินน้อย นอนน้อย นั่งให้มาก หลวงปู่มั่นท่านพูดเรื่อง
จิต

หลวงพ่อดัดท่านจะพูดเริ่มตั้งแต่สมณะ เริ่มตั้งแต่ขั้นพื้นฐานก่อน

ให้รักษาศีล สมาธิมันจะเกิด มีสติให้มันแล้วก็บริกรรมภาวนา และตรวจดูให้ศีลบริสุทธิ์ บริบูรณ์ซะก่อน ศีลเป็นพื้นฐาน เหมือนกับเราสร้างบ้าน ต้องวางแผนผังรากฐานให้มันคง สมาธิจึงจะเกิดขึ้นได้ ถ้าศีลต่างพร้อยไม่บริสุทธิ์ บริบูรณ์ สมาธิก็才不会เกิด เหมือนเราปลูกต้นไม้ไม่มีน้ำ มันก็ขึ้นไม่ได้

สมาธิก็เหมือนกัน สำคัญต้องอาศัยศีลเป็นพื้นฐาน เราจะสามารัรู้ธรรมะได้เร็ว มันจะเกิดเป็นเห็นเอง รู้เอง จะเห็นกายเราเอง เห็นจิตเราเอง

หลวงพ่อดปากน้ำบอกว่า มันจะเกิดขึ้นเมื่อศีลบริบูรณ์ เมื่อศีลบริบูรณ์ สมาธิบริสุทธิ์ มันสงบเรียบร้อยไม่ดิ้นรนแล้วปัญญาจะเกิดขึ้น เหมือนกับต้นไม้ เมื่อเราให้น้ำกะปุ๋ยตุ๋ๆ เติ๋ยวก็จะออกดอกผลให้ใช้ได้

ปลุกเสกพระ

อำนาจจิตถ้าคิดเห็นเป็นสมาธิ สร้างพระผงมันก็ขลัง ท่านบอกว่าปลุกเสกพระนะ ไม่ต้องนานหรอก ปลุกเสกพระนะ ปลุกเสกไปจิตไม่เป็นสมาธิมันก็ไม่ขลัง ถ้าจิตของเราเข้าสมาธิ เพียงแค่กงแลบลั่นก็ขลังแล้ว วิเศษแล้ว

พระครูสังวรานุโยค (พระอาจารย์ช่อ)
วัดโคกเกตุบุญญศิริ

พระครูสังวรานุโยค (พระอาจารย์ช่อ) วัดโคกเกตุบุญญศิริ

แต่เดิมฉันบวชอยู่ที่วัดโคก-
เกตุ อยู่ในราว ๑๑-๑๒ พรรษา
บวชตั้งแต่อายุครบบวชพอ ๒๑ ก็
บวชเลย

ด้วยว่าอยากไปเล่าเรียน
ธรรมวินัยเรียนบาลี และกรรมฐาน
และฉันก็รู้ว่าเจ้าคุณพ่อ (หลวงพ่อวัด
ปากน้ำ) ท่านเลี้ยงดูก็นึกว่าเข้าอยู่
กับเจ้าคุณพ่อ ท่านมีข้าวเลี้ยง ยังไง
ก็ไม่อดตาย แต่ไม่ได้มุ่งหวังลาภสัก

การต้องการไปเพื่อการศึกษาอย่างเดียว ให้อยู่ได้ไปวันๆ ก็พอใจแล้ว
จึงได้เข้าไปพบหลวงพ่อดปากน้ำ ซึ่งท่านก็ได้คุยอะไร มหาเถรียว
เรียนท่านเจ้าคุณพ่อท่าน ให้ทราบ ว่า ฉันจะมาอยู่ด้วย เจ้าคุณพ่อก็เลย
บอกว่า เออ..มีกุฏิอยู่ก็จัดที่ให้พระองค์นี้ด้วย ฉันก็เลยอยู่กับมหาเถรียว
เวลานี้มหาเถรียวก็ไปเป็นเจ้าอาวาสอยู่ที่ วัดศิลามูล อ.บางเลน จ.นครปฐม
ตอนนี้ก็ยังมีชีวิตอยู่

พอไปอยู่เจ้าคุณพ่อท่านก็อบรมกรรมฐานทุกวัน พอฉันเข้าเตี่ยว
ก็เข้าทำวัตรเสร็จก็เข้าอบรมธรรมวินัย อบรมกรรมฐานพระทุกวัน เจ้าคุณ
พ่อท่านอบรมดี ฉันฟังอยู่ ๒ ปี ไม่รู้สึกเบื่อหุเลย เป็นจุดหมายปลายทาง
ธรรมะของพระพุทธเจ้า ไม่เคยเบื่อ เจ้าคุณพ่ออบรมให้เวลาภาวานาก็
ล้มมาอะระหังๆ ให้ภาวนาอย่างนี้

ไปอยู่กับเจ้าคุณพ่อตอนปี พ.ศ.๒๔๙๓-๒๔๙๔ อยู่ได้ ๒ ปี เจ้า-

อาวาสที่นี่มรณภาพ (วัดโคกเกต)
ทางคณะสงฆ์ของวัดโคกเกตก็
ประชุมกันพร้อมด้วยกรรมการ
วัด เขาบอกว่า ต้องไปตาม
พระองค์ที่ไปอยู่วัดปากน้ำมา
องค์อื่นไม่ได้ ต้องไปตามองค์นี้
กลับมาวัด

ผลที่สุดต้องกลับมาวัดโคกเกต ก็เลยเข้าไปกราบเรียนหลวงพ่
ว่า ทางวัดไม่มีใคร ต้องกลับไปเป็นผู้ปกครองวัดโคกเกตต่อไป เจ้าคุณ
พ่อก็บอกว่า เอ้อ...ไม่มีใครก็กลับไปช่วยวัดก่อน ผลที่สุดก็มาจุดงค์
พัฒนาวัดโคกเกตเรื่อยมา ทั้งหมดที่สร้างไว้ สร้างใหม่ทั้งหมดของเก่า
ขึ้นเดียวไม่มี

วัดนี้แต่เดิมเป็นของทวด
และทวดก็เป็นเจ้าอาวาสที่วัดนี้
ด้วย ชื่อหลวงปู่มี สมบัติอันนี้
ก็เลยตกกับฉัน โอ้โฮพัฒนาวัด
ตั้งแต่ พ.ศ.๒๔๙๕ เรื่อยมาจนถึง
พ.ศ.๒๕๔๕ ตอนนี้ก็เริ่มบูรณะ
บางอย่างที่ชำรุด หลังคาวิหาร
โบสถ์เริ่มรื้อแล้ว

เจ้าคุณพ่เวลาที่ท่าน
จะประสิทธิ์ประสาทให้วัตถุ
มงคลไป ท่านจะต้องให้คาถา
บทหนึ่งทุกๆ ครั้ง ท่านจะให้
แบบมือแล้วก็ประสิทธิ์ประสาทว่า

“สิทธิ กิจจัง สิทธิธัมมัง สิทธิพริยัง ตถาคโต สิทธิเตโช ไชโยนิจจัง สิทธิลาโภ นิรันธรัง สัพพะโสทธิ ภะวันตุเต” ซึ่งแปลว่าทำอะไรสำเร็จทุกอย่าง หลวงพ่อท่านใช้ตอนมอบพระของขวัญ และฉันก็ใช้คาถานี้ทุกวัน วันหนึ่งไม่รู้กี่ครั้ง ใครมาเอน้ำมันต์ฉันก็ประสิทธิ์ประสาทให้ทุกครั้ง โดยใช้บทสวดนี้และนึกถึงเจ้าคุณพ่อ

น้ำมันต์นี้ มีคนมาเอาทั่วประเทศฉันยังไม่ว่างเลย น้ำมันต์นี้ทำให้ซื้อง่าย ขายคล่อง กำไรงาม

คุณนะโชคดี (หมายถึงผู้สัมภาษณ์) ทั่วประเทศฉันไม่เคยให้สัมภาษณ์ นักข่าวมาขอสัมภาษณ์เรื่องทำน้ำมันต์ ฉันก็ถามว่าคุณจะสัมภาษณ์ไปทำอะไร นักข่าวก็บอกว่า “เอาไปตีพิมพ์” “พิมพ์ไปทำไม” เขาบอกว่า “พิมพ์ให้หลวงพ่อดังๆ” “โอ้ย..ไม่ได้หรอกคุณ ขนาดไม่ดังฉันยังไม่ได้นอนเลยถ้าดังแล้วจะทำยังไง ฉันเลยไม่ให้สัมภาษณ์”

พระครูสมุทรกวี
(หลวงพ่ोज้างลอง อาสโง [เนตรนิคม])
เจ้าคณะอำเภอบางคนที จ.สมุทรสงคราม

พระครูสมุทรกวี (หลวงพ่ोज้าง อาสโภ [เนตรนิมม]) เจ้าคณะอำเภอบางคนที่ จ.สมุทรสงคราม

“ท่านเป็นพ่อที่ยิ่งกว่าพ่อ”

“ไปอยู่กรุงเทพฯ เผลอ” “ไปสิ” หลังจากอาจารย์พร้อมชวนฉันฉันก็ตัดสินใจที่จะไปอยู่กรุงเทพฯ ทันที เพราะในสมัยนั้นสำนักเรียนบาลีหายากเหลือเกิน บ้านเดิมฉันอยู่เมืองกาญจน์ พอจบแล้วก็เลือกหาลำนักเรียน มาอยู่ที่ อ.สองพี่น้อง จ.สุพรรณบุรี สำนักเรียนเขาก็เลิกหมด เมื่อที่นี่ไม่มีนักเรียนแล้วก็เลยตัดสินใจไปอยู่วัดปากน้ำ ค็นั้นรีบเก็บข้าวของลงเรือ ตอน ๒ ทุ่มกว่าๆ ของปี ๒๔๙๕ นั่งเรือมาวัดปากน้ำ พอถึงวัดก็เข้าไปหาหลวงพ่อ

หลวงพ่อก็ถามว่า “มีที่อยู่หรือยัง” “มีแล้วครับ” พอดีมีเพื่อนเยอะเป็นคนอำเภอสองพี่น้องด้วยกันก็เลยไปอยู่ด้วย ในสมัยนั้นที่อยู่หายากมาก แบบว่ามีที่ซุกหัวนอนได้ก็ดีแล้ว ใช้เสื่อปูนอน กุฏิ

ก็เล็กพระอยู่กันเต็ม ถ้าไม่มีที่อยู่ก็เอาที่ระหว่างกุฏิที่อยู่ติดกับพื้นแหละเป็นที่อยู่ แต่ก็รู้สึกอบอุ่นมาก ดังที่เขาเรียกแหละว่า “ผลไม้ดก นกชุม ปลาชอบอาศัย” การที่เราอยู่กับท่านมันยิ่งกว่าพ่อกับลูกไ้อ...บารมีของท่านมากมายเหลือเกิน พระเณรสี่ห้าร้อย ไม่มีใครกล้าทำความชั่ว จะทำผิดสักอย่างไม่ค่อยมีเลยเพราะหลวงพ่ของท่านรู้

หมด เหมือนกับที่เราไปอยู่ในหัวใจของท่านและท่านก็อยู่ในใจของเรา

พอฉันเข้าเสร็จก็เข้าโบสถ์ เสียงระฆังตี แห้งๆ... ตอน ๖ โมง หลวงพ่อท่านก็มาฉัน พระลูกวัดฉันอย่างไรท่านก็ฉันเหมือนกัน พระหมดทั้งวัดต้องมาสวดมนต์ทำวัตรกันหมด แต่บางครั้ง หลวงพ่อก็ปล่อยเหมือนกันคือบางทีถ้าไม่มีเวลาก็ไม่ได้สวดท่านกลัวเสียเวลาเรียน หลวงพ่อบอกว่า “เรานั่งกรรมฐานแล้ว การสวดมนต์ก็คือการนั่งกรรมฐาน แล้วการนั่งมันตรงกว่า ใจมันเข้าถึงกว่า”

หลังสวดมนต์เสร็จ ก็จะได้ฟังโอวาทหลวงพ่อทุกวันประมาณ ๑๐ นาที ส่วนใหญ่พวกเรียนบาลี พวกฉันจะไม่ค่อยได้เข้าไปในโบสถ์หรอก เพราะโบสถ์เต็ม ต้องออกันอยู่ข้างนอก สวดมนต์ก็สวดอยู่ตรงนั้น หลวงพ่อหลวงพ่อก็ให้โอวาทประมาณ ๑๐ นาทีเสร็จแล้ว นาทีระฆิกาก็มาถึง หลวงพ่อท่านจะพูดขึ้นเลยนะ พระเถรองค์ไหนทำไม่ดี หนีไปเที่ยว รวากับว่าท่านรู้ทุกอิริยาบถ จึงไม่มีใครกล้าทำความชั่วเลย

หลวงพ่เป็นผู้ที่รู้ใจหมด จำได้ว่าครั้งหนึ่ง เขามาฉายหนังอินเดีย พระเถรพากันดูเต็มไปหมด อยากจะดูเพราะว่าเขาพาไปอินเดียนี้ คุณกันอยู่ที่ชั้น ๓ แล้วหลวงพ่อ

ท่านก็ขึ้นไป แต่ว่าไฟเกิดดับขึ้นมาพอหลวงพ่อท่านลงไปลักพักเขาก็แก้เครื่องได้แล้วก็ฉายได้ต่อไป เชื้อไหม? พอรุ่งเช้าเข้าโบสถ์ หลวงพ่อท่านก็บรรยายให้ฟังเรียบร้อยเลยว่าอินเดียเป็นอย่างไร เหมือนกับท่านไปดูเอง ท่านเคยพูดวันว่า “เรื่องหนัง เรื่องละคร ไม่ต้องไปดู ได้กรรมฐานมันก็ได้ดู ดูที่ไหนก็ได้”

ท่านให้ความเมตตา ความรัก ความสงสาร ไม่เคยลำเอียงไม่เคยอคติ ไม่ว่าจะมาจากภาคเหนือ อีสาน หรือใต้ มีทุกภาคเต็มไปหมด เป็นยิ่งกว่าพ่อกับลูก เอาใจใส่เป็นภาระให้กับลูกศิษย์หมด ใครเจ็บไข้ได้ป่วยท่านดูแล ความเมตตาความเสียสละท่านมีอย่างสูงสุด

แม้แต่ผ้าจีวรหายากมาก ปีนั้นฉันมีเพื่อนอยู่คนหนึ่งเขาไม่มีจีวรสมัยนั้นจะมีจีวรทำด้วยผ้าป่าน หลวงพ่อท่านชอบท่อมป่าน เพื่อนก็เข้าไปกราบบอกหลวงพ่อกว่า “หลวงพ่อกับผมไม่มีจีวรครับ” ท่านก็บอกให้คนไปหยิบจีวรมาให้ ป่านอย่างดีเลยนะจีวรผืนนั้น ท่านไม่ติดของ ไม่ติดอะไรทั้งนั้น เพราะท่านปรารถนาจะสำเร็จสัมมาสัมโพธิญาณ

หลวงพ่อกับท่านเป็นผู้ที่เคารพธรรมะ เคารพการศึกษา ท่านเจ้าคุณสมเด็จช่วงองค์ปัจจุบัน ท่านก็ส่งไปเรียนวัดเบญญฯ จนได้เปรียญ ๙ ประโยคกลับมา บางครั้งหลวงพ่อกับท่านไปขึ้นเทศน์ ท่านจะนั่งหลังดาเทศน์ เราจะฟังท่านเข้าใจในช่วงต้นๆ แต่พอปลายๆ จะไม่เข้าใจ ละเอียดจริงๆ ไม่รู้ท่านได้ค้นคว้ามาจากไหน พระเปรียญธรรมสูงๆ อย่างเปรียญธรรม ๙ ยังงงเลย เดี่ยวหลวงพ่อยกธรรมะขึ้น เดี่ยวยกบาลีขึ้น ท่านแตกฉานจริงๆ แล้วคนที่มาฟังนะ ไม่ต้องห่วงเลยเต็มศาลาไปหมด เย็นวันพระท่านก็จะเทศน์ บางทีก็จะให้มหาช่วงเทศน์ แล้วท่านก็จะนั่งฟังตลอด

หลวงพ่อกับท่านมีพระรัตนตรัยในหัวใจ บางครั้งท่านพูดไป ท่านก็บอกว่า ถ้าหากธรรมะสูงๆจริงๆ ท่านไม่ได้พูด ท่านอาราธนาพรหมมาพูด ท่านพูดอย่างนี้

จริงๆ ที่ท่านพูดอย่างนี้จะแฝงเรื่องราวในส่วนละเอียดอย่างไรฉันก็ไม่รู้เหมือนกัน อย่างเรื่องพระของขวัญท่านก็พูดฉันได้ยินเต็มหูเลยว่า “พระของขวัญของฉันนะไม่ได้ทำด้วยวิชามาร ฉันอาราธนาพรหมมารักษา”

หลวงพ่อดปากน้ำท่านจะแบ่งหน้าที่ของพระเถรไว้อย่างชัดเจนก็มีอยู่ ๒ อย่าง มีวิปัสสนาธุระกับคันถธุระ ใครอยากเรียนบาลี เรียนนักธรรมก็เรียนไป ถ้าหากไม่เรียนบาลีก็ให้เรียนวิปัสสนาธุระเรียนกันไป ท่านไม่เข้มงวด อิสระ แต่ถ้าหากว่าใครจะเรียนทางโลกท่านก็จะเตือนว่าควรจะได้นักธรรมให้มีแนวทางให้เราได้ยึดปฏิบัติเสียก่อน ถ้าหากว่าเราจะเอาทางโลกอย่างเดียว พวกนั้นนะสิกหมด

ที่ก่อนนี้ที่ติดริมน้ำ หลังหอดฉันใหม่ในปัจจุบัน จะเป็นกุฏิของแม่ชี กุฏิแม่ชีก็มีอยู่หลายที่ ปัจจุบันเป็นพื้นที่วัดจนหมด แม่ชีทั้งหมดราว ๔๐๐ คน เด็กวัดก็ประมาณ ๓๐๐ พวกนี้พักอาศัยอยู่ตามกุฏิพระ กุฏิเถร บางที่กินนอนหน้ากุฏิ ลูกศิษย์วัดเหล่านี้ก็จะเรียน เรียนธรรมศาสตร์บ้าง เรียนจุฬาบ้าง เรียนมัธยมบ้าง หลวงพ่อท่านเมตตารับเอาไว้หมด รับทุกคนขอให้มีที่อยู่เท่านั้น ท่านสร้างโรงเรียนปริยัติใหญ่ที่สุด สร้างเสร็จก่อนที่ฉันจะมาอยู่วัดปากน้ำเสียอีก ตอนนั้นยังใหม่ๆ อยู่เลย ฉันยังจำได้บางทีก็นั่งกรรมฐานที่นั่นนั่นแหละ บางทีฉันก็นัดกับเพื่อนว่า คีนี่เราจะไม่นอนไปนั่งกรรมฐาน โอ้ย... ราตรีนี้นานจริงๆ เขาว่าราตรีจะยาวนาน คือ ๑.คนไข้โรคมือโรค ๒.คนที่ทำความเพียร ๓.กามราคะพวกนี้มากในกาม พวกนี้จะเห็นราตรียาว นั่งกรรมฐานกว่าเข้านาฬิกาจะตีปิดไปอีกชั่วโมงหนึ่ง นานเหลือเกิน พอเราไม่ไหวจริงๆ ก็ลุกเดิน เพราะตั้งใจจะไม่นอน นึกถึงสมัยโบราณ พระจกขุนบาล ก็อธิษฐานพรรษา บอกว่าตนจะอยู่ในอิริยาบถ ๓ คือ ยืน เดิน นั่ง จะไม่นอน

พระของขวัญท่านแจกให้ผู้ที่สร้างโรงเรียน ไม่ได้ขายนะ แต่เป็นของขวัญแก่ผู้ทำบุญ ท่านพูดเรื่อยๆ “ต่อไปมันจะดังมากให้รักษาไว้

ให้ตี” องค์ละ ๒๕ บาท ฉันทก็ได้รุ้น ๒ มา รุ้น ๒ ก็คือรุ้นหนึ่ง แต่ก่อน โดนน้ำแล้วมันยุ่ยรุ้นแรกๆ นะยุ่ย หลวงพ่อท่านก็เลยใส่น้ำมันตั้งอ้าวและ ชุบเชลแล็ก กลายเป็นรุ้น ๒ หลวงพ่อบอกว่าท่านทำ ๓ รุ้นนะ รุ้นละ ๘๔,๐๐๐ องค์ พระวัดปากน้ำมีเคล็ดอยู่อย่างคือ คนหนึ่งต้องมืองค์เดียว ถ้าเราทำหายไปขอท่านไม่ได้ ท่านให้องค์เดียว ถ้าหายไปขอใหม่ท่านก็จะ บอกว่าภาวนาลิ นั่งภาวนาเข้าไป อารานาลิ เตียวท่านก็กลับมาเองละ

ปาฏิหารย์ของพระของชวัญนี้ ต้องตกอับจริงๆ จึงจะเจอ

อานภาพฉันประสพกับ ตัวเอง เกี่ยวกับเรื่อง เข้าตาจน ตอนนั้นฉัน ไปอุดร รุ่งขึ้นฉันต้อง มาบวชนาคที่วัดนี้ ทุ่ม กว่าฉันยังอยู่อุดร ก็ ตั้งใจจะกลับรถทัวร์มา ถึงที่วัดประมาณ ๓ โมงเช้าพอดี ปรากฏ ว่ารถทัวร์ไม่มี เต็ม หมดทุกที่ ช่วงเช้า พรรษา แล้วจะทำ อย่างไรคนแน่นมาจาก หนองคายพอถึงอุดร เขาก็ไล่ฉันลง ไม่ใช่

โรงเรียนพระปริยัติธรรม วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ

รถทัวร์ด้วยนะเป็นรถ บขส. เขาบอกว่าเขาจองตัวเต็มหมดแล้วไปไม่ได้ เราไม่เคยเป็นทุกขอย่างนี้ มีคนนั่งอยู่แถวนั้น เห็นฉันคล้ายๆ คนไม่สบายใจ ก็มาถามว่าจะไปไหนก็บอกว่าจะไปกรุงเทพฯ จะไปบวชพรรุ่ง

นี่ เขาบอกว่ารถขบวนสินค้ามาถึงกรุงเทพฯ ประมาณ ๑๐ โมงเช้า ก็บอกว่าไม่ได้ เชื้อไหมนะเราคิดนะ “หลวงพ่อย่อยลูกด้วย” ก็มีรถสามล้อมาถามว่าเราจะไปไหนครับ ก็ถามเขาว่า “ไปกรุงเทพฯ มีรถไหม” เขาบอกว่าหมดตั้งแต่ ๕ โมงเย็นแล้ว แล้วเขาก็เรียกขึ้นรถแล้วจึงไปที่รถทัวร์ใหม่ เชื้อฉันทิปอถึงรถทัวร์เขาก็ไชโยออกมาเลย เขาเพิ่มรถอีก ๑๐ กว่าคัน โอ้โห...ฉันดีใจแทบแย่ มีเพื่อนฉันไปบางแคววันนั้นรถเมล์หมด ๔ ทุ่มก็นึกว่า “หลวงพ่อย่อยลูกด้วย” พอพูดไม่ทันขาดคำรถแก๊งเลี้ยวเข้ามา “หลวงพี่จะไปไหนครับเดี๋ยวผมจะไปส่ง โอ้โห...ฉันเชื่อจริงๆ เอาติดตัวเถอะ เอาติดตัวองค์เดียวพอ อุปสรรคอันตรายหายหมด

หลวงพ่อสดเล่าให้ฟังว่า วิชชาธรรมกายกว่าจะค้นเจอ ค้นพบได้ใช้เวลาถึง ๓๐ กว่าปี เพราะเมื่อก่อนหลวงพ่ót่านบวช ท่านก็ศึกษาวิปัสสนากรรมฐานตามหลัก ท่านบอกว่า “มันอ้อม” ท่านก็เลยพยายามค้นวิชชาธรรมกายนี้ จนได้ทางตรงนี้ขึ้นมาเป็น สัมมาอะระหัง หลวงพ่otechn์เสร็จแต่ละครั้งคนจะสาธุตั้งล้านทั่วศาลา ใครได้ฟังเทศน์จากหลวงพ่อนับว่ามีบุญวาสนา ธรรมะลึกมากๆ ตอนแรกพอฟังออกฟังเข้าใจ พอหนักเข้าๆ ฟังไม่ออกแล้วเพราะว่าสูงมาก หลวงพ่อพูดละเอียดในละเอียด หยาบในหยาบ สูดหยาบสูดละเอียด ท่านพูดไปคล้ายท่านเห็นไปด้วย

หลวงพ่อบอกว่าที่ท่านมรณภาพนะ ท่านสู้กับพญามารมาก ไป

ปราบพญามาร ไม่ใช่เสียใจเรื่องพระฝรั่งอย่างใครว่ากัน แต่เป็นเพราะท่านสู้กับมารตรากตรำงานหนัก ยิ่งเงิ่ท่านก็ไม่อยมแพ้ เคยได้ฟังธรรมะจากหลวงพ่ocalาหนึ่ง กุศลธรรมา

อกุศลธรรมมา อภัยก-
ตาธรรมมา ท่านสอนใน
โบสถ์ ท่านบอกว่ามันมี
ฝ่ายดำ ฝ่ายขาว ฝ่าย
ไม่ดำ ไม่ขาว...ฝ่ายขาว
คือพระพุทธเจ้าของเรา
ก็พยายามส่งกระแสสงสาร

ให้คนทำความดีให้มากที่สุด แต่ฝ่ายดำเขาส่งสาร ให้คนทำความชั่วให้
มากที่สุด ส่วนไม่ดำไม่ขาวนี้ ถ้าเห็นว่าฝ่ายไหนมีกำลังมากก็จะสามารถ
เอาไปได้ ท่านเล่าตอนหนึ่งว่า ตอนที่พระพุทธเจ้าตรัสรู้ใหม่ๆ พญามารก็
โผล่ขึ้นมาเลย ผุดขึ้นมาถามพระพุทธเจ้าว่า “จะสู้กับเราหรือจะสอน
ประชาชน” พระพุทธเจ้าท่านตรวจดูแล้วท่านก็บอกว่า “เราจะไม่สู้เรา
จะสอนประชาชน” พญามารก็บอกว่า “เจ้าก็ทำไป” จะเห็นได้ว่าตอนที่
พระพุทธเจ้าแสดงธรรมจะสำเร็จหมด เพราะพญามารเขาเปิด แล้ว
ที่นี้หนักเข้าๆพญามารก็เอาละสิเห็นพุทธบริษัทมากขึ้นคนทำความดีมากขึ้น
พญามารอยู่ไม่ได้ ก็ทำให้พระปาราชิกบ้าง อาบัติบ้างเรื่อยไป พระพุทธเจ้า
ก็เข้าฌานตาม ไหนว่าจะไม่รบกวนใจ พญามารก็บอกว่า มันเป็นวิชา
ของพญามาร ท่านมีหน้าที่สั่งสอนก็สั่งสอนไปสิ มีหน้าที่บัญญัติสิกขาบท
ก็บัญญัติไปสิ มารยะหลังก็เพิ่มบัญญัติ อันนี้เป็นสิ่งที่เราไม่เคยฟังมาก่อน
หลวงพ่อดสอนท่านเล่าให้ฟัง เวลาเราจะสอนคน เราจะดูคนก่อน ถ้า
หากว่าเขาเป็นลูกศิษย์เราจริงๆ สนใจธรรมะของหลวงพ่อดจริง เราจึง
จะเล่าว่าหลวงพ่อดท่านเคยพูดอย่างนี้ เพราะฉะนั้นเราก็เป็นสาวกของ
พระพุทธเจ้าฝ่ายขาวของเรา

วันพฤหัสบดี หลวงพ่อดท่านจะลงสอนวิชาธรรมกาย ถึงคนอื่นจะ
พลาดแต่ป้ายวันพฤหัสบดี ฉันไม่เคยพลาดเลย ฉันจะไปนั่งกับหลวงพ่อด

เรื่ององค์ลี้มนี่จำแนกเลย “สมณะหยุด” ท่านต้องการคำว่าหยุดคำเดียว คำว่าหยุดคือตัวถึง ถ้าโลกเขาไปเร็วเท่าไร ไปจรวด ไปดาวเทียม เขายังเร็วยิ่งถึง แต่ทางธรรมะเรา “หยุด” ได้มากเท่าไรคือถึง หลวงพ่อท่านอธิบายธรรมะสนุกเข้าใจแล้ว ทั้งจังหวะได้ดี หลวงพ่อสดท่านพูดประจำว่า การนั่งภาวนาได้บุญมาก ใจหยุดเพียงชั่วช้างกระดิกหู หรืองูแลบลิ้น ได้อานิสงส์กว่าการสร้างศาลาการเปรียญอีกเพราะมันทางตรง วันหนึ่งเรานั่งสัก ๕ นาที ๑๐ นาที ทำไปเรื่อยๆ การนั่งกรรมฐาน นั่งไปก็เกิดปัญญาเหมือนกับคนขุดน้ำบาดาล ขุดพอถึงดินแล้วเราก็นึกว่าไม่มีน้ำ ลองเจาะไปอีกสักพักสิ บางทีน้ำมันจะอยู่ใต้ดิน กรรมฐานก็เหมือนกัน ลองนั่งต่อไปสักพักสิมันจะสบาย แต่ส่วนใหญ่พอเราเมื่อยเราก็จะเลิกก่อน หลวงพ่อสดบอกว่าต้องให้จริง จริงขนาดไหน แม้ชีวิตสิพอใกล้จะตายแล้วมันไม่ตายหรอก สำเร็จทุกที หลวงพ่อท่านมีคติธรรมอยู่ข้อหนึ่งว่า “ขุดบ่อล่อธารา สูดส่าห์ขุดเรื่อยไป ขุดต้นน้ำไม่มี ขุดถึงที่น้ำจึงไหล” ฉันท้องอยู่กับหลวงพ่อนับรวมเวลาแล้ว ๖ ปี คิดว่าฉันนะยังมีบุญได้ไถ่ถอนผมหลวงพ่อดอนที่ท่านป่วย คือว่าวัดปากน้ำก็มีหลายฝ่าย ฉันท้องก็เหมือนฝ่ายรัฐบาล

อยู่กับหลวงพ่อก็ช่วยทำงานหลังเลิกเรียน แล้วโบสถ์ของหลวงพ่อ เราก็รื้อทำกันเอง โบสถ์หลังเก่าก็มาซ่อมใหม่

ฉันจะเข้านั่งกรรมฐานกับหลวงพ่อก็ไม่เคยขาด เวลานั้นกับท่าน ท่านรู้เข้าใจเราหมด แนวของท่านดีมากง่ายต่อการปฏิบัติ ครั้งอยู่เมืองกาญจน์ก็เคยขึ้นกรรมฐาน พอมาวัดปากน้ำก็เลิกจากทางโน้นมาเอาวิธีของวัดปากน้ำเพราะง่ายกว่า คือหลวงพ่อ

จะชี้จุดกรรมฐานที่เรานั่ง ที่เราเคยไปเรียนมา ไม่มีหลักมีแต่ภาวนา อย่างเดียว ภาวนาเรื่อยไป ทีนี้หลวงพ่อบอกว่ามีจุดอยู่และมีลูกแก้วอยู่ กลางตัวเรา อธิบายให้ฟังบอกว่าให้ใจนิ่งอยู่ตรงนั้นมันจึงดูง่ายขึ้น อยู่ตรงไหนเราก็ทำได้ทั้ง นั่ง นอน ยืน เดิน เราทำได้ทั้งนั้น แม้แต่เข้าห้องน้ำเราก็ทำได้ มันเป็นอภาลิโก ไม่จำกัดด้วยกาลเวลา แล้วบางทีเราก็จะไปนั่งกับพระอาจารย์บ้าง แม่ชีบ้าง อยู่ในวัดนั้นแหละ หลวงพ่อจะสอนธรรม แต่เฉพาะวันพฤหัสบดีเท่านั้น วันอื่นๆ เราก็ไปนั่งกับแม่ชีที่เขานั่งได้ธรรมกาย ตอนนั้นก็มีคน มหาอุ้ย มหาอานวย (รองเจ้าคณะ จ. ลพบุรี) ตอนนั้นก็ยังอยู่ แม่ชีที่นั่นนั่งด้วยเกือบทุกคืนคือ แม่ชีจันทร์ อาจจะสงสัยว่าพระเถรไปนั่งกับแม่ชีได้อย่างไร คือเวลานั่งก็ทำอาสนะ สูงไว้ต่างหาก เขาทำไว้สูงเลยมีระเบียบอยู่ แม่ชีนั่งแถบหนึ่ง พระก็นั่งอีกแถบหนึ่ง แม่ชีก็แนะนำธรรมะ ซึ่งธรรมะเป็นของสูงอยู่แล้ว การแนะนำธรรมะกับพระแนะนำได้ไม่มีปัญหาเพราะว่าเขาปฏิบัติได้ธรรมกาย เขาก็สอนได้ไม่มีปัญหา

อยู่กับหลวงพ่อดปากน้ำ อบอุ่นมาก เป็นพ่อที่ยิ่งกว่าพ่อ เวลาพระเจ็บพระป่วย ท่านก็จะบอกพระบอกชีที่ได้ธรรมกายช่วยกันแก้ไขให้พระธรรมกายแก่โรค หลวงพ่อจะนั่งกรรมฐานให้ แล้วก็หายจากโรค พอปี ๒๕๐๒ หลวงพ่อดปากน้ำมรณภาพ ฉันทก็อยู่ที่วัดปากน้ำต่ออีก ๒ ปี พอปี ๒๕๐๔ พอดิที่นี้ (วัดกลางเหนือ) เขาขาดครูสอนบาลีพอดิ เจ้าคุณที่วัดนี้ก็เป็นคนเมืองกาญจนบุรีแนะนำให้มาช่วยสอนบาลี จึงได้มาช่วย ตอนนี้อายุ ๖๕ แล้ว ออกมาจากวัดปากน้ำตั้งแต่อายุ ๒๔ ปี อยู่ที่นี้ได้ ๔๐ ปีแล้ว ฉันทเคยคิดอยู่ในใจว่า ถ้าหลวงพ่อดปากน้ำไม่สิ้นฉันจะไม่ออกมาหรอก

พระเมธีรัตโนดม (อำนวยการ ปญญาวุฒโทม ป.ธ.๗)
รองเจ้าคณะจังหวัดลพบุรี เจ้าอาวาสวัดคิ่งท่าเสา

พระเมธีรัตโนดม (อำนวย ปญญาวุฑโฒ ป.ธ.๗) รองเจ้าคณะจังหวัดลพบุรี เจ้าอาวาสวัดคู้้งท่าเสา

“ไปอยู่กรุงเทพกันเถอะ
ไปเรียนหนังสือที่วัดปากน้ำ สบาย
มากไม่ต้องบิณฑบาต เข้า-เพล มี
อาหารถวายตลอด” จากข่าวที่เพื่อน
เณรนำมาบอกนี่เอง ที่ทำให้อาตมา
ตัดสินใจเดินทางเข้ากรุงเทพฯ เพื่อ
เข้ามาอยู่วัดปากน้ำ เพราะสมัยนั้น
พระเณรอยู่กันลำบาก ฟังบวชเณร
ได้พรรษาเดียว ไปกราบหลวงพ่อดู
หลวงพ่อบอกว่ามาทำอะไร ก็
บอกว่าจะมาอยู่ที่นี่ เธอจะอยู่ทำไม ก็อยากเรียนหนังสือขอรับ มีที่อยู่
หรือยัง มีแล้วครับ แล้วมีพระดูแลหรือยัง มีแล้วครับ เท่านั้นแหละ
ท่านก็รับไว้ อาตมามีพระวิจิตรท่านดูแลเดี๋ยวนี้เป็นเจ้าอาวาสอยู่วัดภาชี
อยู่กรุงเทพนานแหละทางพระโชนง อาตมาเดิมเป็นคน ต.เชียงงา
อ.บ้านหมี่ จ.ลพบุรี เดิมชื่ออำนวย จำปา อาตมาบวชเป็นสามเณร ปี
๒๔๙๕ ที่วัดเชียงงา

พระเมธีรัตโนดม

จำได้ว่ารุ่นนั้นปีนั้นเณรหลังไหล่กันมาเยอะมากเฉพาะเณรร่วม
๑๒๐ องค์ ในปี พ.ศ.๒๔๙๘ มีการเปิดสำนักเรียนใหม่หลวงพ่อสราง
โรงเรียนใหม่สองชั้น สมเด็จพระมหาธีรราชังคลาจารย์เจ้าอาวาสองค์ปัจจุบัน
หรือสมเด็จพระอริยวงศาคตญาณสมเด็จพระสังฆราช สกลมหาสังฆปริณายก
ประกอบพิธีจากวัดเบญจมบพิตรดุสิตวนารามราชวรวิหาร มาเป็นอาจารย์ใหญ่ที่วัดปากน้ำ จึงเปิดสำนัก
เรียนตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา

หลวงพ่อก็ไม่ได้บังคับ
ใคร ท่านว่าใครจะ
เรียนอะไรก็เรียนได้
จะเรียนปริยัติก็ได้
เรียนปฏิบัติก็ได้ อย่าง
ใดอย่างหนึ่งได้ ถ้าเรียน
สองอย่างได้ยิ่งดี แต่

ไม่เรียนเลยไม่ได้ วัดปากน้ำมีกติกาอย่างนี้ ถ้าไม่เรียนอยู่ไม่ได้ ต้องเรียนอย่างใดอย่างหนึ่งแต่ก่อนเราอยู่กันอดทนนะ พระ เณร เถร ซี อยู่กันหำร้อย หกร้อยองค์ วัดปากน้ำสมัยนั้นก็คับแคบ ที่อยู่ไม่มีหอรอกอาตมานะก็ไปอาศัยอยู่โรงเพิงซึ่งเป็นโรงงานที่เขาปลูกเป็นที่ทำงานของคนงานที่เขามาสสร้างโรงเรียน ก็อาศัยอยู่เพิงอย่างนั้น แต่กฎก็เอาไม้ปู ไปเอาสังกะสีไปกันพอกันฝนได้เท่านั้น อยู่กันอย่างง่าย ๆ อาตมานะอาศัยอยู่อย่างนั้น แล้วก็เวลาจะท่องหนังสือก็ออกมาตามเสาไฟฟ้า ไม่ได้อยู่ในห้องเข้านี้ตีสี่ต้องตื่นขึ้นมา เอาหนังสือมาท่องตามเสาไฟฟ้า แล้วก็ที่อาบน้ำสมัยก่อนยังไม่มีน้ำประปา เอาน้ำจากคลอง ตักน้ำเป็นโอ่งใหญ่ ตักใส่โอ่ง แล้วก็อาบน้ำ สุนัข ไม่ได้อาบที่คลอง ตักขึ้นมาข้างวัด แล้วก็ตักใส่โอ่ง ต้องตักเอาเอง แล้วที่ตากจีวรก็แถวนั้นแหละ เอาเชือกเอาลวดมัดกันตามกิ่งไม้ ก็มุงเรียน ก็ไม่รู้ละ พวกอาตมาก็มุงเรียนหนังสือ ก็แข่งกัน แข่งกันท่องหนังสือ คือตอนกลางคืนจะมีเสียงท่องหนังสือดังทั่ววัด เสียงท่องหนังสือแข่งกัน ทบทวนไวยากรรมบาลี แปลหนังสือท่องหนังสือกันตลอด

สำนักเรียนวัดปากน้ำตอนนั้นจะมีพระเณรเรียนเยอะ พระเณรมีความขยัน เพราะหลวงพ่от่านมาให้กำลังใจ หลวงพ่от่านจะบอกว่าการเรียนการศึกษานี้เป็นหัวใจ จะทำให้เรามีค่าสูงขึ้น ไม่ว่า

คนเราเกิดจากท้องไร่
ท้องนาแต่เมื่อมาบวช
มาเรียนแล้วต่างมี
ฐานะดีขึ้น คนเคารพ
กราบไหว้สะอาดขึ้น
มีเกียรติดีขึ้น ยังเป็น
พระปฏิบัติด้วย พระ

สุปฏิปันโน ท่านว่าอย่างนั้นนะ ถ้าเราปฏิบัติปฏิบัติชอบ มีศีล
ตั้งมั่นอยู่ในศีล ไม่ต้องกลัวอด กลัวยาก เงินทองลาภมันจะไหลมา
เทมา ยิ่งให้ยิ่งมี ท่านว่าอย่างนั้น เราอดทนลำบากวันนี้เพื่อความสบาย
วันหน้าให้ตั้งใจศึกษา ให้ตั้งใจเรียนกัน และหลวงพ่อกำลังใจดีมาก
ถึงเวลาเปิดโรงเรียนก็ดี ถึงเวลาประกาศผลสอบก็ดี นั่งเรียงลำดับ พอ
ประกาศผลสอบ ท่านให้อธิบายว่าการศึกษาปริยัตินี้ให้เป็นหลัก การ
ศึกษานักกรรมตรี เปรียญต้องสอบกันให้ได้เป็นเรื่องหลัก แล้วก็เอามา
ปฏิบัติ ศึกษาแล้วก็ให้นำมาปฏิบัติ วิชาธรรมกายอย่างนี้อ่าทั้งท่าน
ว่าอย่างนี้ ท่านยกหลักคำสอนในทางศาสนา ๓ หลักคือว่า

ประการที่ ๑ สัพพะปาปัสสะอะกะระณัง ท่านว่าต้องไม่ทำชั่ว
ห้ามเลยท่านยกตัวอย่าง เช่น วัดปากน้ำอยู่กันเยอะแยะ มีทั้งพระ มี
ทั้งแม่ชี ต้องแยกส่วนห้ามล้ำเขตกัน เราไม่ไปหากัน คือว่าชู้ก็ไม่มากุฎิ
พระ พระก็ไม่ไปบ้านชีแยกกัน ไม่มาคลุกคลีกัน ท่านให้อย่างนี้คือห้าม
ทำชั่ว

ประการที่ ๒ กุสะลัสสุปะ สัมปะทา บำเพ็ญกุศลให้ถึงพร้อม ทำ
ความดี อะไรก็ได้ที่เป็นกุศล ท่านบอกความดีทำได้สองอย่าง หนึ่งศึกษา
เล่าเรียน สองปฏิบัติธรรม หรือใครจะทำทั้งเรียนทั้งปฏิบัติธรรมก็ยิ่งดี
มาก แต่ก็ต้องทำอย่างใดอย่างหนึ่ง

ประการที่ ๓ สะจิตะปริโยทะปะนัง ทำจิตของตนให้ผ่องใส คือ อย่ำทั้งการปฏิบัติ เช่น หลวงพ่อนำปฏิบัติทุกวัน อย่ำทั้งการปฏิบัติ ไม่คลุกคลีด้วยหมู่คณะ ไม่คุยกัน ไม่เสวนา คุยเฮฮาแบบฆราวาส ท่านให้ศึกษาเล่าเรียน ท่านจะให้โอวาทอย่างนี้เสมอ

บทเทศน์ของหลวงพ่ที่ประทับใจมีอีกบทอันนี้เป็นนิทานชาดกอาตมาชอบเรื่องนี้มากคือ เรื่อง ลัตว์ ๓ ลัตว์ เรื่องของ ช้าง ลิง นก กระทา หลวงพ่จะนำมาพูดเรื่อย ๆ ท่านบอกว่า มีนกตัวหนึ่งไปอาศัยอยู่บนต้นไม้ เริ่มๆ ต้นคือช้าง ช้างไปอาศัยอยู่ต้นไทรต้นหนึ่ง อยู่ต่อมาก็มีลิง ลิงตัวหนึ่งมาจากไหนก็ไม่รู้ ท่านเล่าอย่างนี้นะ ก็มาอาศัยอยู่ต้นไม้ที่เดียวกันนั้น ก็ต่อมาก็มีนกกระทา นกกระทาก็มาอาศัยอยู่ต้นไทรนั้น ตกลงว่าลัตว์ ๓ ลัตว์ เมื่อก่อนนี้ช้างอยู่อย่างสงบเพราะไม่มีใครมาอยู่เมื่อเจ้าลิงมา นกกระทามาเริ่มวุ่นวาย แล้วลัตว์ ๓ ลัตว์ก็มาตกลงกันว่าเราไม่ควรจะมาทะเลาะกัน หาผู้อาวุโส เขาก็ถามว่าใครเห็นต้นไทรนี้ก่อน หลวงพ่ท่านเล่าอย่างนี้นะ ช้างตัวโตช้างพูดก่อน ช้างก็บอกว่า ข้าเห็นต้นไทรตั้งแต่ต้นมันเล็กๆ ข้ายังเดินข้ามมันอยู่เลย แสดงว่าข้าต้องเกิดก่อน เอ้าต่อไป ลิงพูดมั่ง โหะไรต้นไม้ เมื่อข้าเป็นลิงน้อยข้ายังมาเก็บยอดมันกินอยู่เลย แสดงว่าข้าต้องเกิดก่อน นกกระทาก็บอกว่าก่อนเพื่อน ต้นไทรนี้มันยังไม่เกิด ข้าไปกินต้นไทรในป่าโน้น มาชี้ตรงนี้ ต้นไทรนี้เกิดเพราะข้าของข้าเอง ตกลงว่านกกระทาก็เกิดก่อน ต่อมาทั้งหมดก็ยกนกกระทาเป็นหัวหน้า ไปไหนไปด้วยกัน ลิงก็ชี้หลังช้าง นกกระทาก็เกาะหลังลิงไปหากินอย่างสันติสุข ก็กลับมาอยู่ร่วมกันอย่างสันติสุข หลวงพ่ก็บอกว่า “คนเราก็ก็นั่นแหละ ถ้ารู้จักเคารพกันตามอาวุโส ก็ไม่มีปัญหา” เลยให้ข้อคิดกับเณรว่าอยู่ร่วมกันให้เคารพกัน เชื้อฟังกัน ให้ผู้น้อยเคารพผู้ใหญ่ ให้เชื้อฟังกัน แล้วจะไม่มีปัญหา หลวงพ่ชอบเล่าเรื่องนี้ เพราะวัดปากน้ำ คนอยู่กันเยอะ ทำร้ายหักร้าย

องค์ ปัญหา ก็มี ท่านจึงเอานิทานเรื่องนี้มาเล่าให้ฟัง ให้เคารพกัน ให้เชื่อฟังกันตามลำดับอาวุโส เหมือนอย่างเถรในวัดปากน้ำ อยู่ไม่ได้นะ ต้องมีผู้ปกครอง ต้องมีพระปกครอง ถ้าไม่มีพระปกครองหลวงพ่อก็ไม่รับใครไปอยู่นั้นหลวงพ่อก็ถามว่ามีผู้ปกครองหรือยัง ถ้ามีอยู่ได้ เพราะว่าให้ปกครองกันเอง แต่ถ้าไม่มีไม่ได้

เราอยู่
กันเยอะ แต่
ด้วยบารมีของ
หลวงพ่อก็ไม่มี
อดหกรอก ข้าว
ปลาอาหาร
อุดมสมบูรณ์
แม่ครัวก็พอ
สมัยแม่ครัวชื่อ

โยมนิด แก่ตักข้าวแกงมีวิธีโอถ้ายไว้ แกว่องไว เรียกว่าพระเถรสิร้อย
ห้าร้อยนะประกาศว่าไม่ต้องล้างจาน ล้างแต่ช้อน ขนาดพระล้างจานก็
ไม่สะอาด แม่ชีเขาบอก เปลืองน้ำเปล่าๆ เพราะฉะนั้นล้างแต่ช้อนเปล่า
แล้วเวลาขบฉันหลวงพ่อก็ ท่านไม่มีเทศน์สอน จะสอนโน้บโสต์เข้า-เย็น
อย่างเข้าติระมั่งทกโม่งเข้า พระเถรจะไปรวมกันที่หน้าโบสถ์ หลวงพ่อก็
จะเดินนำหน้า เราก็ดูตามกันเป็นแถวๆ ไปแบบทหารตามอาวุโส
คนไหนก็ต้องรู้ตัวเอง ออกก็เหมือนกัน หลวงพ่อดูออกก่อน เป็นประจำ
ทั้งเช้าทั้งเย็น เวลาฉันเสร็จแล้ว จะมีอีกองค์หนึ่งเป็นผู้ให้พร กล่าว
สัมโมทนียกถา พระครูปัญญาเป็นฝ่ายปกครองพระ พระครูอนิต
ปกครองเถรแยกกัน และอีกองค์หนึ่งปกครองเด็ก คือหลวงพ่อดเล็ก
เด็กวัดมีเป็นร้อย ราวสองร้อยคน ปกครองชีกิมิ ชิกีส่วนชี

สมัยอาตมาเป็นเณรวัดปากน้ำ
แม่ชีจันทร์คอยดูแลรับใช้แม่ชี
ทองสุข แม่ชีทองสุขเป็นหัว
หน้าชีวัดปากน้ำ แม่ชีจันทร์ก็
อยู่ที่นั่น อาตมาจะเบือข้าวต้ม
นะตอนนั้น ฉันทนเบือ อยาก
ฉันทข้าวสวย จะไปฉันทข้างนอก
หลวงพ่อก็ไม่ให้ไป เรามีที่ฉันท
แล้วท่านว่าอย่างนั้น อย่าไปแย่ง
เขาเลยวัดอื่นจะลำบาก อาตมา
ก็ถือบาตรเอาไปบิณฑบาตที่บ้าน
โยมจันทร์ ปกติแล้วที่วัดปากน้ำ

หลวงพ่อก็ไม่ให้ออกบิณฑบาต ตอนนั้นเราแอบบิณฑบาตเราเป็นเณร
ของอาตมานี้สำหรับแม่ชีจันทร์ก็นิมนต์ประจำได้เลย เข้าเราก็ถือ
บาตรไปหน้าบ้านแก มีเราองค์เดียวองค์อื่นก็ไม่มีบิณฑบาต แล้ว
แต่ความคุ้นเคย เราก็บ่นกับโยมแม่ชี ฉันทข้าวต้มมันหิว ฉันทข้าวต้ม
ทุกวัน แม่ชีก็สงสารจั้นตอนเช้าก็มาบิณฑบาตนะเณรนะ เป็นข้าวสวย
แทนเฉพาะวันพระ ถ้าวันพระนี่จะเว้นไม่ทำวัตรเช้า ลงฟังเทศน์สามโมง
เช้าแทน

อยู่วัดปากน้ำจะว่าทุกข์ก็ทุกข์ สนุกก็สนุก ที่ทุกข์ก็คือ ญาติไม่มี
อยู่ นอนดึกทุกวัน มีครั้งหนึ่งตอนบูชาพระรัตนตรัย แล้วลืมหืมลงกราบ
และพูดว่า พุทโธ เมนาโถ พระพุทธเจ้าเป็นที่พึ่งของเรา หลวงพ่อวัด
ปากน้ำท่านขึ้นมาที่อาตมา แล้วพูดว่าบอกแล้วทำไมไม่จำ คนอื่นเขาก็
กราบกัน แต่เราลุกขึ้นมา

อาตมาอยู่วัดปากน้ำตั้งแต่ พ.ศ.๒๔๙๘ จนถึงปี พ.ศ.๒๕๑๔

หลวงพ่от่านมรณะปี พ.ศ.๒๕๐๒ อาตมาได้เปรียญ ๗ ในปี พ.ศ.๒๕๐๖ ก็เป็นอาจารย์สอนบาลี อยู่ที่สำนักวัดปากน้ำ เรื่อยมาจนถึง พ.ศ.๒๕๑๔ สมเด็จพระสังฆราช (พระมหารัชมังคลาจารย์เจ้าอาวาสองค์ปัจจุบัน) ท่านส่งมาอยู่ วัดเชียงงา จ.ลพบุรี ส่งมาเป็นทีมใหญ่ อยู่วัดเชียงงา พอสร้างโบสถ์ สร้างศาลาปฏิบัติ หมดเรียบร้อยแล้วก็มีปัญหาติดหน้อย ชัดกันเรื่องการเงิน อาตมาก็เลยลาออก อยู่ต่อมาวัดถนนใหญ่ว่างเจ้าอาวาส ตั้งใครไม่ได้ ฝ่ายพระจะตั้งองค์นี้ ฝ่ายโยมจะตั้งองค์โน้นทะเลาะกัน ไม่รู้ก็ปีต่อกี่ปีตั้งกันไม่ได้ โยมก็มาขอร้องอาตมาให้ช่วยหน้อย คือมาเป็นเจ้าอาวาสให้เขาหน้อย จึงมาเป็นเจ้าอาวาสวัดถนนใหญ่ได้สิบปี

พอดีเมื่อปีกลายนี้มีโอกาสได้คุยกับ เจ้าคุณธรรมกิตติวงศ์ วัดราชโอรส ท่านเจ้าคุณก็คุยกันว่าศาสนาเรามันเริ่มจะด้อย หมายถึงว่า พระเราตอนนี้มันด้อยมาก เทคโนโลยีจะเป็นที่นี้พระมุ่งแต่เรื่องการ เสกเครื่องรางของขลังซึ่งเป็นที่ดูหมิ่นของต่างศาสนา ต่างศาสนาเขา เก่งด้านหลักวิทยาศาสตร์ เขาพูดได้ชัดเจน แต่พระสงฆ์เราพูดไม่ชัดเจน เขาจะพูดแต่เรื่องนรกสวรรค์ ซึ่งมันพิสูจน์ไม่ได้ มันไม่ใช่วิทยาศาสตร์ ท่านถึงบอกว่าต่อไปภายหน้า การอบรมเป็นเรื่องสำคัญ ต้องฝึกพระให้ได้ ท่านถามอาตมาว่าท่านเจ้าคุณพร้อมมั๊ย ท่านจะเสียสละมั๊ย ยศตำแหน่งเนียไม่ได้ก็อย่าไปใส่ใจ ไปทำงานพระศาสนา อาตมาบอกได้เท่านี้ผมก็พอใจแล้ว เออ... ถ้าฉันท่านต้องทำ อบรมพระนะ อย่าไปหวังยศหวังตำแหน่ง อย่างผมนี้ผมยังถูกขัดถูกถอดออกไป ก็ยังไม่สน แต่ผมจะทำงานพระศาสนา ปัญหาเยอะแยะ แต่ว่าเราก็ไม่ถอยเหมือนกัน ถึงได้มาอยู่ตรงนี้ เมื่อปีกลายอาตมายังไม่ได้ลาออกจากเจ้าอาวาสวัดถนนใหญ่ นะ มาอบรมพระที่ อ.บ้านหมี่ ประกาศท่ามกลางพระภิกษุสงฆ์ว่า อยากกลับบ้านหมี่แล้ว วัดใดว่างเจ้าอาวาสบ้าง ที่มีพื้นที่ตั้งแต่ ๒๐ ไร่ ว่างเจ้าอาวาสและกำลังต้องการเจ้าอาวาส ผมขอเสนอตัวผม

จะไปพัฒนาวัดนี้ พอดีมีวัดคู้งท่าเลาว่างพอดี มีที่ ๓๔ ไร่ อาตมาจึง
ย้ายมาอยู่ที่นี่ ปัจจุบันอาตมาเป็นรองเจ้าคณะจังหวัดลพบุรีอาตมาตั้งใจ
ในการทำหน้าที่อบรมเยาวชนให้เต็มที่ และจะปรับปรุงพัฒนาวัดบ้าน
เกิดของตนให้ดีที่สุด

ลุงสังวาลย์ เทียนทองคำ

ลุงสังวาลย์ เทียนทองคำ

ในปีพุทธศักราช ๒๔๗๖ พ่อของลุงซึ่งเป็นพ่อค้าข้าว บ้านอยู่ติดแม่น้ำท่าจีน เคยรู้จักหลวงพ่อสด สมัยนั้นค้าข้าวมาด้วยกัน ในครั้งนั้นมีเสียงร่ำลือกันว่า หลวงพ่อสด สอนธรรมกายมีชื่อเสียงโด่งดัง ก็อยากให้ลูกไปอยู่กับท่าน พ่อก็เลยเอาพี่ชายไป ยกให้หลวงพ่อถวายให้เป็นลูกเลย หลวงพ่อก็สอน จะดูแลอย่างไรให้เป็นกรรมสิทธิ์ของหลวงพ่อ แล้วหลวงพ่อก็รับไว้ต่อมาก็ให้บวช

เป็นสามเณร ชื่อสามเณรมงคล อายุประมาณ ๑๕ ปี เพราะสามเณรพี่ชายอยู่กับหลวงพ่อ ทำให้ลุงได้ใกล้ชิดอยู่กับหลวงพ่อด้วย คอยซักสบบง จีวรให้ท่าน ตอนนั้นลุงอายุประมาณ ๘ ขวบ ไม่ได้บวช แต่อาศัยอยู่กับหลวงพ่อ ตกกลางคืนหลวงพ่อวัดปากน้ำท่านก็จะถือไม้ยาวๆ อยู่อันหนึ่ง แล้วท่านก็เดินตรวจวัด ลุงก็เดินตามหลวงพ่อไปเรื่อยๆ หลวงพ่อนอนเมื่อไหร่

เราก็ค่อยนอน ลุงนอนที่กุฏิหลวงพ่อก็เลย นอนอยู่ใกล้ๆ ท่าน เวลาท่านไปไหนท่านก็เรียกไปด้วย

สมัยนั้นพระเณรไม่ต้องบิณฑบาต มีโรงครัวสร้างใหญ่โต มีแม่ชีคอยทำครัว มีผู้หญิงมาบวชเป็นชีกันมาก บวชแล้วต้องโกนหัวหมด นุ่งขาวห่มขาวแล้วต้องจำพรรษาที่วัด ใครไม่บวชจำพรรษา ท่านก็ไม่บวชให้ ท่านเคร่งครัดมาก หลวงพ่อท่านเคร่งครัดที่สุดเลย ท่านจัดให้แม่ชีอยู่ต่างหากไม่ให้มาปะปนกับพระเณร พระอยู่แถบ ชีอยู่อีกแถบ ท่านจัดอย่างนั้น มีพระ-เณร ๒๐๐ รูป ชี ๒๐๐

มีคนไปเรียนวิชาธรรมกายกับหลวงพ่ोजำนวนมากทุกเพศ ทุกวัย เด็กเรียนได้ เด็กที่รู้จักภาษา (รู้ความ) แล้วเรียนได้ทุกคน ไปจนถึงอายุ ๕๐-๖๐ ให้เรียนมานั่งกับหลวงพ่อ อย่างเด็กในเมืองที่ได้ธรรมกายสูงสุดก็มีแต่ก่อนตอนเป็นเด็กลูกรักหลวงพ่อบุญของท่านที่สุดเลย

หลวงพ่อบุญสอนให้นั่งสมาธิ ท่านก็บอกให้ล้มมาอะระหังๆ ไปเรื่อยๆ ด้วยความที่ในสมัยเด็ก เราชอบไปเอาหอยโข่ง เอามาทำฝาเล่นไปฆ่ามัน เรานั่งสมาธิมันก็มาขวางหน้าเรา มากวนเรา เราก็บอกโอ๊ย หลวงพ่อ ตัวหอยโข่งมันมาขวางทาง หลวงพ่อก็บอกว่า ให้ส่วนบุญมันไปเถอะ นั่งแล้วอย่าให้มารบกวน....ดีแะะ ...ตอนนั้นก็ไปกันหมดเลย ไม่มายุ่งเลย

ตอนเป็นเด็กเราไม่ค่อยคิดอะไร คิดอยู่อย่างเดียว หลวงพ่อบุญว่าอย่างไรเราก็ว่าอย่างนั้น คนที่ไปหาหลวงพ่อ ท่านจะสอนหมดทุกคน คนที่จะได้หรือไม่ได้ อยู่ที่จิตใจของคน บางคนที่ไม่นั่ง ถ้าไม่สนใจ ก็ไม่ได้ไม่เห็นดวงแก้ว ดวงแก้วที่ลอยมา คล้ายๆ กับลอยมาแต่ไกล มองเห็นแต่ไกล เราก็นั่งล้มมาอะระหังๆ ถ้ามองมาเรื่อยๆ เข้ามาใกล้ๆ อย่างนี้ เราก็ต้องวางจิตให้เที่ยงที่สุดเลย มองเห็นติดตา เรามองมาต้องให้เที่ยงที่สุด สมัยก่อนตอนเป็นเด็กไม่ค่อยจะรู้อะไรมากมาย ก็นั่งไปได้ ถ้านั่งไปได้อะไรก็ได้ไป

เมืองนรทวารวดีไปดู
ได้ ถ้าสำเร็จแล้วก็ไป
ได้

ตอนที่ลึงปฏิบัติกับ
หลวงพ่อก็เคยเห็น
ธรรมกาย หลวงพ่อก็
เคยใช้ให้ไปดูคนที่
ตายไปแล้ว เรายัง
ไปดูคนที่รู้จักเป็นลึง

ชื่อตาสอน แกอยู่ข้างบ้าน แกโก่งที่ดินเขาเป็นประจำเลย ขนาดยังไม่ทันตายตัวแกก็เจ็บหมื่นเนา เหมือนคนตาย ลองนั่งไปดูซิ ไปเจอจริงๆ อยู่ในนรก ไปใช้กรรมร้อนที่สุด ไปขุดดินใช้หนี้เขา ทำตลอดเลย เราก็ถาม อ้าวลึงทำไมทำอย่างนี้ล่ะ แกก็บอกว่า “ตอนกูเป็นมนุษย์ กูไปโก่งที่เขา กูก็ต้องมาใช้หนี้เขา”

อย่างสามเณรมงคล เณรพี่ชายก็ไปนรทวารวดีได้ เก่งเป็นอันดับ ๒ รองจากหลวงพ่อดลเลยสมัยนั้น หลวงพ่อล้างสามเณรมงคลออกไปสอนธรรมกาย ส่งออกไปรักษาโรคแทนท่านจนมีชื่อเสียงโด่งดัง รู้วาระจิตได้ มีอยู่ครั้งหนึ่งเณรมงคลไปที่บ้าน มีลึงแถวบ้านคนหนึ่งแกชื่อทหาร เมียแกตาย แกรู้ว่าสามเณรไปที่บ้าน พอเมียตายก็พายเรือไปหาเณร พายเรือไปร้องไห้ไป พอไปถึงก็เรียก สามเณร บอกว่า “เมียตายแล้ว ทำไงดี” พุดไปก็ร้องไห้ไป สามเณรอยู่บนบ้านก็บอกว่า “ลึงกลับบ้านไปเถอะเดี๋ยวเมียก็ฟื้น” มาถึงบ้านเมียก็ฟื้น ตอนนั้นเมียตายแล้ว ดับจิตไปแล้ว เมียเขาชื่อยายจ้อย เป็นญาติพี่น้องกันนี้แหละ พอเมียฟื้นขึ้นมาก็บอกว่า “มีเณรไปที่เจ้าโลก (ยมโลก) สามเณรไปช่วยมา ไปเปิดดูบัญชีเลยว่า คนชื่อจ้อยเนี่ยะ ถึงเวลาหรือยังที่ต้องเอาไป เขาบอกว่ายัง เขาจับคนผิดคน

ชื่อจ้อยเหมือนกันแต่ไม่ใช่จ้อยนี้ ถ้ายังไม่ถึงที่ตายก็เอามาคืน จ้อยนี้อยู่ได้อีก ๖ ปี ถ้า ๖ ปีแล้วก็เอาไป” อีก ๖ ปีต่อมา ยายจ้อยก็ตายจริงๆ

เมื่อสามเณรมงคลอายุได้ ๒๐ ปี ก็ลาสิก หลวงพ่อดมไม่ให้สึก ก็ดันทุรังจะสึกให้ได้ จนในที่สุดก็หาทางลิกกับพระรูปอื่น หลวงพ่อดมทันทุดไว้ตอนสามเณรมงคลมาขอสึกว่า “ถ้ามีงลิกไปชีวิตจะตกต่ำ อายุจะสั้นอย่าลิกไปเลย” หลังจากทิดมงคลลิกไปแล้ว ชีวิตก็ตกอับ ตกต่ำลงไปเรื่อยๆ ทำมาค้าขายก็มีแต่แยลงเรื่อยๆ ชีวิตก็เกือบตายหลายครั้ง จนในที่สุดต้องไปป่วยตายที่โรงพยาบาล อายุขัยได้แค่ ๓๐ ปี เท่านั้น เป็นดังคำที่หลวงพ่อดมได้พูดไว้ทุกประการ

พอลูงอายุได้ ๑๒ ปีเศษ ลุงก็ลาหลวงพ่อดมออกมาเรียนหนังสือ หลวงพ่อดมก็บอกว่าให้หาเวลา ทำวิปัสสนาบ้าง ตอนช่วงแรกก็ยังเห็นอยู่แต่เดี๋ยวนี้ไม่ได้เลย เพราะเราไม่ได้สนใจ ได้มาตอนเป็นเด็ก ตอนหลังพอไปพบหลวงพ่อดมปากน้ำท่านก็ว่า

“เออดี...เอ็งยังมา”

ธรรมกายรักษาโรค

คนข้างนอกบอกว่าหลวงพ่อดมปากน้ำท่านดู แต่จริงๆ แล้วท่านใจดีมาก ท่านมีเมตตากับทุกคน ใครไปกราบท่าน ท่านก็ต้อนรับหมด โดยเฉพาะเรื่องของการรักษาโรค หลวงพ่อดมไม่ต้องใช้

ยาเลย แต่รักษาหาย แม้กระทั่งโรคมะเร็งก็หายหมดเลย ท่านว่า ยายคนนี้น้ำปากไปหมดแล้ว แต่หาย คนเจ็บคนไม่สบายที่มา ทางวัดก็จะจัดที่พักไว้ให้ จัดเป็นที่ให้เลย ตอนนั้นธรรมกายดังมาก คนไม่ว่าอยู่ที่ไหนก็นับถือหลวงพ่อกันหมด สมัยก่อนคนไม่นิยมไปหาหมอ แต่มาหาหลวงพ่อกันหมด หลวงพ่อก็ไม่ต้องให้กินยา ทั้งวัณโรคทั้งมะเร็ง รักษาหายทุกชนิด แล้วหลวงพ่อก็ดูไม่ได้เรียกร้องอะไร ใครเจ็บไข้ได้ทุกข์ ไปหาท่านท่านก็รักษาถามว่าอยู่ที่ไหน ท่านก็รักษาให้หมด ใช้คนที่ได้ธรรมกายรักษาให้ บางทีมีคนนำคนเจ็บมา คนนำพามาเห็นหลวงพ่อก็ก้มมือไหว้ บางคนไม่ดู บางคนดู ไปล่ำมโซ่ไว้ พอเห็นหลวงพ่อก็รีบร้อยอย่างกับผ้าพับไว้ คนเจ็บมารักษากับหลวงพ่อก็ดูหายนะ ไม่ใช่ว่าไม่หาย

ท่านบอกว่าที่นี่เป็นที่รักษา นั่งวิปัสสนาอดยิ่งที่สุดในโลกไม่มีใครเปรียบแล้ว

ทำบุญแล้วรวยทุกคน ไม่มีวันยากจน

เมื่อก่อนใครมาทำบุญกับวัดปากน้ำ ใครทำบุญเยอะก็ไม่ว่า ทำบุญน้อยก็ไม่ว่า ท่านบอกว่า **คนที่จิตใจดีแล้วมาทำบุญ ต่อไปจะได้มากกว่า** ที่ทำบุญนี้อีก **ทำบุญแล้วรวยทุกคน ไม่มีวันยากจน** ท่านบอกว่าธรรมกายใครทำก็ได้กุศลดีเยอะ ให้นั่งให้จิตใจเราใส จะไปได้ทุกที่ จะไปนรกไปสวรรค์สำเร็จแล้วยิ่งแจ่มเลย ท่านว่าอย่างนี้ ญาณหลวงพ่อนี้เสียเมื่อไหร่ (หมายถึงแม่นยำมาก)

“ยุคนั้นหลวงพ่อนี้ะที่สุดเลย ธรรมกายดีที่สุดในประเทศไทย ท่านบอกว่าธรรมกายเป็นใหญ่ ถ้าไม่ได้ธรรมกายเกิดไม่ได้คนเรา”

และนี่ก็เป็นเรื่องราวในบทสัมภาษณ์บางส่วนที่คุณลุงสังวาลย์ได้เมตตาถ่ายทอดให้ทีมงานฟัง ถึงแม้ว่าคุณลุงสังวาลย์จะมีอายุถึง ๗๖ ปีแล้ว แต่ใบหน้าของลุงยังสดชื่นแข็งแรงเป็นอย่างมาก เป็นคุณลุงที่น่ารัก

อารมณ์ดีรักการสร้างบารมีเป็นชีวิตจิตใจ

คุณลุงบอกว่า “อนาคตลุงตั้งเป้าหมายไว้ว่าจะสร้างบุญอย่างเดียว สร้างบารมีไปเรื่อยๆ บุตรสาวคุณลุงก็เล่าให้พวกเราฟังว่า “พ่อจะชักชวนคนไปทำบุญและจะบอกลูกๆ อยู่เสมอถึงสิ่งที่หลวงพ่อวัดปากน้ำ ท่านได้สอนว่า ทำบุญแล้ว ไม่มีวันยากจน มีแต่จะรวยขึ้น พร้อมทั้งสนับสนุนให้ลูกๆ ทุกคน ทำบุญอย่างสม่ำเสมอ”

หลวงปู่สุพัฒนา ญาณเมธี
ที่พักสงฆ์หนองตะเคียน

หลวงปู่สุพัฒนา ญาณเมธี ที่พักสงฆ์หนองตะเคียน

จากการ
เดินทางอันแสนไกล
สู่เส้นทางฝุ่นสีแดง
อันกั้นดาร เราก็ลุ
ถึงสำนักสงฆ์หนอง
ตะเคียน.. ซึ่งเป็น
สำนักสงฆ์เล็กๆ มี
ศาลาชั้นเดียวอยู่

หนึ่งหลัง เมื่อเข้าไปภายในสำนักสงฆ์ ก็ทราบว่า หลวงปู่สุพัฒนาท่านไม่อยู่
จึงได้สอบถามกับคนละแวกนั้นว่า หลวงปู่ท่านไปไหน ก็ได้รับคำตอบว่า
หลวงปู่ท่านพาญาติโยมไปหาหมอในเมือง เย็นๆ ถึงจะกลับ

เราก็ได้ทราบข้อมูลเพิ่มเติมว่า สำนักสงฆ์แห่งนี้มีหลวงปู่สุพัฒนา
ท่านอยู่รูปเดียวเท่านั้น และชาวบ้านละแวกนี้ต่างศรัทธาหลวงปู่มาก
ชอบไปฟังธรรมกับท่าน ท่านเทศน์น่าฟัง และวัตรปฏิบัติท่านน่าเลื่อมใส

ระหว่างที่หลวงปู่ยังไม่มา เราก็ไปนั่งรอหน้าศาลา มีม้านั่งเล็กๆ อยู่
๑ ชุด และระฆังแขวนอยู่ ๑ ใบ ในระหว่างนี้เราก็ถือโอกาสเดินเล่นรอบๆ
สำนักสงฆ์ ซึ่งสงบเงียบเป็นอย่างมาก มองเข้าไปภายในศาลาก็มีพระ
ประธานสีทองอร่าม ประดิษฐานอย่างงดงาม และมีรูปของพระอริยสงฆ์
หลายรูป ถูกจัดบูชาอย่างเป็นระเบียบและที่โดดเด่นที่สุดก็คือ รูปของ
หลวงพ่อดาวัดปากน้ำ ภาษีเจริญ ซึ่งทำให้เรามั่นใจได้ว่า ท่านเป็นศิษย์
ของหลวงพ่อดาวัด อย่างแน่นอน

ที่พักของหลวงปู่ท่านก็จัดส่วนไว้อยู่ในศาลาเช่นกัน แต่อยู่ในช่วง

ท้ายศาลา กันแบ่งเป็นห้องเล็กๆ มีกลด มุ้ง เตียง ผ้าห่ม และเครื่องอัฐบริขาร ซึ่งทำให้เรารำพึงเจิบๆ ในใจว่า ท่านช่างเป็นพระที่สมณะเหลือเกิน

หลังจากรออยู่พักใหญ่ หลวงปู่ก็กลับมา พร้อมชาวบ้านบนรถกระบะ ๑๐ กว่าคน ท่านปฏิสันถารต้อนรับเราเป็นอย่างดี พอรู้วัตถุประสงค์การมาพบท่าน ท่านก็เมตตาเล่าเรื่องด้วยความซาบซึ้งในหลวงพ่อดัดปากน้ำ

อาตมาเกิดปี ๒๔๔๐ เป็นคนสุพรรณบุรี บวชเป็นเณรครั้งแรกที่วัดส้มเป็ด อ.เมือง จ.สุพรรณบุรี เราเองอยากจะหาความรู้ เพราะว่าเราก็จบแค่ชั้น ป.๒ แล้วก็ไม่ได้เรียนต่อให้ถึง ป.๔ เราจึงตัดสินใจบวช ตอนนั้นเราเป็นสามเณรบ้านนอกอายุในราวๆ ๑๔ หรือ ๑๕ ปี พอเราจบนักธรรมตรีจึงได้เข้าไปอยู่วัดในตัวจังหวัด ต่อมาก็เข้ากรุงเทพฯ โดยการชักชวนของพระ เหมือนบุญกุศลชักพาทำให้เรามาถึงหลวงพ่อดัดปากน้ำ

ทั้งที่เราไม่รู้จักหลวงพ่อดัดและไม่เคยไปวัดปากน้ำ พออยู่ต่อมาก็ได้ศึกษาเล่าเรียนบาลี นักธรรม ได้มีโอกาสเข้าไปปรนนิบัติหลวงพ่อบ้างเป็นบางครั้ง เพราะในสมัยนั้นพระประมาณ ๕๐๐ - ๖๐๐ รูป ก็เยอะ พอควร เราก็ไปขอปฏิบัติท่านด้วย จึงได้รู้ถึงปฏิบัติของท่าน ตอนนั้นหลวงพ่อดัดท่านได้เป็นเจ้าคุณครั้งแรกที่ “พระภาวนาโกศลเถระ”

อาตมาอยู่ฝ่ายปริยัติก็เรียนธรรมะ เรียนนักธรรม เป็นหลักสูตรของพระเรียนบาลี พอเรียนเสร็จแล้วก็สนใจในด้านการปฏิบัติด้วย ยังไม่ทันสอบบาลีเราก็เรียนธรรมะจบ แล้วก็เข้ามาปฏิบัติธรรมกับหลวง-

พ่อปฏิบัติในวิชาธรรมกาย คือ ภาวนา “สัมมาอะระหัง” ปฏิบัติในจุดนั้นได้ ๓ ปี แต่ไม่ได้อยู่ในโรงงานทำวิชา อยู่ข้างนอกแต่พระที่มีความเข้มในการปฏิบัติ ในเรื่องของธรรมกายเข้าถึงพระธรรมกาย เข้าถึงธรรมะแล้วจึงจะเข้าไปปฏิบัติในโรงงานทำวิชาได้ ซึ่งในโรงงานมีแม่ชีที่สำเร็จในจุดนี้มากมาย หลายท่าน หลายองค์ แม้กระทั่งโยมผู้หญิง ผู้ชาย แต่โดยมากแถบทางผู้หญิงจะเป็นแม่ชี ทางผู้ชายก็จะอยู่ทางหลวงพ่อ แล้วก็ไปเป็นพระที่ปฏิบัติในวิชาธรรมกาย แม่ชีจะเป็นหลักในการทำวิชา พระภิกษุจะเข้าไปเป็นส่วนเสริม สามเณรก็มีประมาณ ๒๐ รูป

ที่วัดปากน้ำหลวงพ่อได้แบ่งเป็น ๒ ฝ่าย อย่างชัดเจน คือ ฝ่ายวิปัสสนาธุระ มีการปฏิบัติในวิชาธรรมกาย และฝ่ายคันถธุระ มุ่งเน้นในการศึกษาเล่าเรียน การบูรณะวัด การก่อสร้าง หลวงพ่อวัดปากน้ำท่านจะให้โอวาทสวดมนต์ เสร็จแล้วตอนเช้าหลังฉันข้าวต้มประมาณสัก ๗ โมง ท่านก็ให้โอวาท ทำวัตรเช้าแล้วก็ให้โอวาท ตอนเย็นก็ประมาณสัก ๕ โมงเย็น ทำวัตรสวดมนต์เสร็จท่านก็ให้โอวาท

เรื่องความสามัคคีกันท่านเน้นมาก พระกับเณรมีเขตกันบริเวณใครจะไปไหนมาไหน ต้องบอกกล่าวว่าจะไปหาพระหรือพระจะไปหาชีอะไรอย่างนี้ ท่านวางกฎเกณฑ์ไว้มากเลย ท่านบอกว่าความสามัคคีเป็นสิ่งสำคัญมาก เราจะอยู่รวมกันโดยใช้ธรรมาธิปไตย ท่านเล่าว่า มีสัตว์อยู่ ๓ ประเภท นก กระต่าย วานร ช้าง อาศัยอยู่บริเวณต้นไทร พวกลิง ช้าง นกกระต่าย ก็ทะเลาะกันอยู่อย่างนั้น ต่อมาก็คิดว่า ถ้าเรามัวทะเลาะกันอยู่อย่างนี้ก็ไม่รู้จักจบ จึง

หาทางว่าจะทำอย่างไรกันดีจนกระทั่งบอกกันว่าใครจะเป็นเจ้าของต้นไม้ต้นนี้ ช้างก็บอกว่าฉันอยู่มาตั้งแต่ต้นไทรเท่าที่ท้องฉันเมื่อฉันยังเด็กๆ ฉันสมควรเป็นเจ้าของ ไ้อ้เจ้าลิงก็บอกว่าไม่จริงหรือกฉันหากินแถบนี้มาจนรู้จักป่าไปหมดแต่ก่อนตอนที่ฉันยังเล็กๆ ไทรต้นนี้กำลังงอกเป็นต้นอ่อนเท่านั้นเอง ฉันควรเป็นเจ้าของสิ.. ส่วนนกกระทาก็บอกว่า เอ้อ...พวกเธอรู้ไหมฉันนี่แหละที่ได้ไปกินลูกไทรมาแล้วมาถ่ายมูลตรงนี้มันก็โตขึ้น ดังนั้นฉันจึงเหมาะที่จะเป็นเจ้าของตกลงก็ยอมเหตุผลของนกกระทา ออมขอมกัน ได้ตกลงเป็นพี่น้องกันให้นกกระทาเป็นพี่คนโต ลิงเป็นคนรอง ช้างเป็นน้องเล็ก ออมขอมกันได้ด้วยเหตุและผล เป็นสุขได้ด้วยสามัคคีกัน

หลวงพ่อดอกน้ำท่านอัศจรรย์ พระณเรขของท่านไม่ต้องบิณฑบาตพระมีมากประมาณ ๓๐๐ กว่า เด็กวัดกว่า ๒๐๐ พระที่มากที่สุด ในเวลานั้นต่อมามีประมาณ ๙๐๐ กว่า มีชาวต่างประเทศ ชาวอังกฤษ ชาวอเมริกามาบวชด้วยการปฏิบัติธรรมเป็นสิ่งที่น่าอัศจรรย์มาก ท่านพูดบ่อยๆ ว่าวิชาธรรมกายสามารถที่จะเลี้ยงคนเป็นหมื่นได้ ซึ่งจุดนี้ถ้าใครฟังแล้วไม่ศึกษา อาจไม่เข้าใจ สงสัยว่าเป็นยังงัยมายังงัย ด้วยอานุภาพของวิชาธรรมกายของหลวงพ่อนั้นเป็นความจริงทุกประการ ท่านเคยบอกว่า วัดนะต่อไปจะไม่ได้อยู่อย่างนี้ ต่อไปมันจะเต็มไปด้วยคน จะไม่มีที่สร้าง ตอนนี้ก็เต็มหมดแล้ว ชื่อที่ขยายไปก็ไม่พอแม้จะขยายไปเป็นวัดสาขาหลายๆ ที่ มากมาย วัดทุกวัด หรือสาขาของท่านก็เจริญหมด เพราะฉะนั้นเราต้องมาศึกษา มันมีหลายสิ่งหลายอย่างที่เราจะต้องรู้ พิสูจน์หาความจริงว่ามันเป็นอย่างไรกันแน่ ด้วยการปฏิบัติ ถ้าเรามาลองสังเกตผู้ปฏิบัติธรรมจริงๆ แล้วสมบัติจักรพรรดิจะเข้า หลวงพ่อบอกว่า ให้ปฏิบัติไปเถอะ ทำจริงแล้วต้องได้ของจริง การก่อสร้างทางด้านวัตถุทุกสิ่งทุกอย่าง หลวงพ่อบอกว่า ไม่ต้องเหนื่อย เราปฏิบัติธรรมเดี๋ยวจะมาเอง อธิษฐานจิตดีๆ ทำให้จริง

หลวงพ่อสวดท่านเป็นพระที่อยู่ในจิตตองค์แรก เป็นพระอริยะองค์แรกที่อยู่ในจิตใจของเรา เพราะรู้ว่าปฏิบัติท่านเป็นอย่างไร จิตท่านเป็นอย่างไร วาจา กาย เป็นอย่างไร ท่านเป็นพระเต็มพินเต็มล้านเปอร์เซ็นต์ เพราะฉะนั้นคำพูดของท่าน ปฏิบัติของท่านจึงเป็นสิ่งมหัศจรรย์มาก แม้แต่พระวัดมุงคล ที่ท่านทำแจกเป็นของขวัญแก่สาธุชนที่มาทำบุญ ได้เป็นเครื่องอนุสรณ์สักการะบูชา เราเรียกว่าพระธรรมชั้นนี้ นี้อัจฉรย์มาก เปี่ยมด้วยพุทธานุภาพด้วยธรรมะ ด้วยธรรมกายของหลวงพ่อสวด

ที่เราพบกันอยู่ทุกวันนี้ เป็นการรบกัณของฝ่ายจิตสองอย่างคือ ฝ่ายหนึ่งชั่ว ฝ่ายหนึ่งดีจุดนี้สำคัญ หลวงพ่อวัดปากน้ำท่านเล่าประวัติให้ฟังว่าตอนมาอยู่วัดปากน้ำใหม่ๆ แต่ก่อนท่านเป็นแค่พระครูสมณธรรมสมาทาน ท่านมาจากวัดโพธิ์สมเด็จป่า พระสังฆราช (ปุ่น ปุณณสิริ) ให้มาอยู่ พอหลวงพ่от่านมาวัดปากน้ำก็เจริญรุ่งเรืองต่อมาท่านบอกว่าต่อไปเนี่ย ท่านพูดอนาคตข้างหน้า ต่อไปจะมีการเปลี่ยนแปลง แต่ก่อนเป็นกฏไม้ มีคณะเนกขัมม คณะดาวดึงส์ คณะดุสิต คณะใต้ คณะเหนือ การปกครองเข้มงวด และการปกครองก็มีใช้เป็นแบบฆราวาสที่จะต้องมาปลุมนิเทศหรือเข้าคอร์สนะไม่ใช่ แต่ปกครองด้วยธรรมะ

หลวงพ่от่านให้อโรวาทอยู่ทุกวัน ลูกศิษย์ทั้งหลายต่างซาบซึ้งและเข้าใจดีว่า จะต้องปฏิบัติและพระที่วัดนั้นมาจากบ้านนอกคอกนาโดยมาก มาจากอีสานก็มี มาจากเหนือใต้พร้อมหมด มารวมกันที่นั่นลูกศิษย์ลูกหาของหลวงพ่อเยอะแยะมากมาย จบดอกเตอร์ก็มี เป็น professor ก็มี เป็นนายพลก็มี นี่คือภาพในการปฏิบัติธรรมของท่าน เราจะหาบุคคลอย่างนี้ในประเทศไทยในโลกไม่มีแล้ว อภินิหารของหลวงพ่อนั้นมหาศาล เขาเรียกว่าอภิญญา แปลว่าความรู้ยิ่ง พระที่จะเข้าถึงอภิญญาได้ต้องเป็นผู้สำเร็จธรรมะขั้นสูงในระดับพระอรหันต์ ไปนรก

ไปสวรรค์ ไปนิพพาน หลวงพ่อท่านก็ไปได้ภิญโญนี้ คือ ความรู้แจ้ง มีหุทิพย์ ตาทิพย์ รู้ใจผู้อื่น แล้วก็รู้เรื่องการเกิดครั้งที่แล้วมา (ระลึกชาติได้) แสดงฤทธิ์ได้ และสุดท้ายอาสาวัชขญาณ ทำกิเลสให้หมดสิ้น หลวงพ่อวัดปากน้ำท่านรู้จักจิตใจใครหมดเลยคือท่านว่าใคร ตกเตือนอะไรใคร แม้ไม่เจาะจงแต่คนที่ทำอะไรแล้วก็จะรู้ตัวแล้วก็กลับตัวกลับใจแก้ไขตนเอง

อาตมสมัยเป็นเณร ได้ไปนั่งธรรมะที่กุฏิแม่ชี แม่ชีที่ไปขึ้นบ่อยๆ ก็มีโยมป้าส้มจิ้นและแม่ชีญาณิ ตอนเป็นเด็กปฏิบัติได้ดี เคยไปดาวดึงส์ไปดูจุฬามณีมาแล้ว สมัยนั้นยังจำได้ มีผู้หญิงสาวมาจากปากน้ำโพ พ่อแม่พามาฝากให้วัดปากน้ำช่วย ถูกกระทำความทางไสยศาสตร์ด้วยน้ำมัน จะมีอาการเพ้อถึงผู้ชายตลอดเวลา มาใหม่ๆ คุณป้าส้มจิ้นก็จะบอกว่า คนที่ป่วยให้ตั้งใจนั่งนะ มาพักรักษาตัวที่วัดปากน้ำเลย นั่งอยู่ ๒-๓ อาทิตย์ ป้าส้มจิ้นให้เอาใบตองที่สะอาดๆ มารองที่ข้อศอกพอทำวิชาไปเรื่อยๆ โยมนั้นก็ตื่นใหญ่เลยแล้วน้ำมันก็หยดไหลออกมาลงบนใบตองอาตมาเห็นกับตาเลย เราก็นึกในใจว่าอานูภาววิชชาธรรมกายมากมายขนาดนี้ ป็นขนาดมรवासยังทำได้ขนาดนี้ ป้องกันอะไรต่ออะไรได้แต่ต้องเข้าถึงวิชชาธรรมกายจริงๆ ผู้หญิงคนนี้รักษาภายใน ๓ อาทิตย์ ไม่ต้องใช้ยาสติกก็กลับคืนใช้วิชชาธรรมกายรักษาให้หายขาด

คืนวันสำคัญทางพระพุทธศาสนา พระสงฆ์เต็มโบสถ์ที่จะมาฝึกตน พอถึงเวลา ท่านจะอาราธนาพระพุทธเจ้ามาแล้วก็ให้ผู้สำเร็จมองเห็น ถ้าใครมีบุญก็มองเห็นด้วยตาเปล่าแล้วท่านจะมองดูอยู่ตลอดเวลา คงไม่มีใครที่จะแสดงให้เราเห็นอย่างนี้ได้ การที่เราจะเห็นพระพุทธเจ้าได้ต้องเห็นภายในแต่ที่เราสามารถเห็นได้ด้วยตาภายนอก ท่านเคยพูดว่า วิชชาธรรมกายจะช่วยโลกได้ต่อไปจะแพร่สะพัดไปต่างประเทศ แล้วในเมืองไทยนี้จะมีทุกจังหวัด ท่านพูดตอนที่ท่านยังเป็นเจ้าคุณธรรมดาอยู่ ยัง

ไม่เป็นพระมงคลเทพมุนี

เพราะฉะนั้น

เราจึงนับถือหลวงพ่อ

เป็นแบบอย่างได้ ที่ได้

สัมผัสจริงๆ คือหลวงพ่อ

นี้ท่าน โอ...นี่เป็นพระ

อริยะเป็นพระจริงๆ เรา

จะตามหาพระจริงๆ ที่คือพระอริยะ ในขณะนี้แทบจะหาไม่ได้ มองกันก็
ยังหาไม่เจอไม่มีก้องค์

ธรรมะที่หลวงพ่อนั้นที่สุด คือ ความสามัคคี เรื่องการศึกษา
การเจริญรอยตามพระพุทธศาสนา การเผยแผ่ธรรมะวิชาธรรมกาย
หลวงพ่อวัดปากน้ำท่านดูแลเป็นห่วงลูกศิษย์ตลอด...จำได้ว่ามีหลวงพ่อ
องค์หนึ่ง ซึ่งเป็นพระลูกวัด ท่านอายุร่วมๆ ๘๐ ปีแล้วจะมรณภาพ
หลวงพ่อวัดปากน้ำท่านก็มาเลย นั่งคุยวิญญาน นั่งคุยจิต จนกระทั่ง
พระนั้นสงบ นั่งไปสบายๆ ได้บุญกุศลมหาศาลทีเดียว หลวงพ่อท่าน
บอกว่า...เออ...โชคตินะ...อาตมาจำชื่อพระองค์นั้นไม่ได้ท่านเป็นคนกรุงเทพฯ
อาตมามองเห็นแล้วชื่นใจมาก หลวงพ่อท่านมาโปรด...ขึ้นลูกเดียว (ขึ้น
สวรรค์) แล้วแม่ชีที่อยู่นั้น ถ้าหากเสียชีวิต หลวงพ่อท่านจัดการให้
เรียบร้อย แล้วก็คุยจิตส่งด้วย เป็นบุญกุศลมหาศาลดูแลลูกตลอด แม้
กระทั่งเสื้อผ้าไม่มี หรือพระเณรอะไรขาด อัฐบริวาร สิ่งจำเป็นที่ใช้กับ
พระสงฆ์ อะไรขาดแคลนท่านทำให้ทุกอย่าง แต่ว่าเงินท่านไม่มีติดตัว
ไม่มีสมบัติส่วนตัว ท่านถวายเป็นพุทธบูชาไปหมด

สิ่งต่างๆ ที่โยมเอามาถวายท่านให้โยมประยูรดูแล โยมประยูร
เป็นโยมอุปัฏฐากของหลวงพ่อ ดูแลปรนนิบัติหลวงพ่อเหมือนพระอานนท์
ปฏิบัติกับพระพุทธเจ้า โยมประยูรนี้ได้บุญมหาศาล ตอนที่อาตมาไปเจอ

หลวงพ่อนั้น หลวงพ่อท่านเคยพูดกับอาตมาท่านเน้นเรื่องการศึกษา ให้เอาจริงนะ ถ้าไม่ประพฤติปฏิบัติจริงแล้วโลกก็เหลว ธรรมก็เหลว เหมือนแบกบอน เหลือแต่กินนอน เทียว ๓ อย่างเท่านั้นเอง โลกก็ไม่ได้ ธรรมก็ได้ ท่านบอกว่า ให้เรียนหนังสือ ให้ตั้งใจ จะทางโลกก็ได้ ทางธรรมก็ได้ ท่านเปิดโอกาสทางธรรมก็มีมัธยก็มี ตั้งใจให้ศึกษาเล่าเรียน เป็นพระเป็นเณรอยู่ปฏิบัติแล้วเรียนศึกษาให้เข้าใจในพระพุทธศาสนา แล้วเราจะได้จริงๆ ตอนนั้นอาตมาอายุราวๆ ๑๕ - ๑๖ ปี อยู่จนหลวงพ่อมรณภาพได้ปีหนึ่งก็อุปสมบทเป็นพระ

ก่อนหน้าหลวงพ่от่านมรณภาพนั้น ได้มีพระชาวอังกฤษมาบวช กับท่าน องค์หนึ่งชื่อพระใหญ่ ตอนนั้นหลวงพ่อก็ชมเชยมาก ไปประเทศอังกฤษ ไปอเมริกา เผยแผ่วิชชาธรรมกาย แล้วมีฝรั่งติดตามมา ทั้งนิโกร นิโกรมืองค์หนึ่ง แล้วหลวงพ่от่านก็ให้พระใหญ่เป็นล่าม ถ้าพูดตามภาษาหลวงพ่อสตต้องเรียกว่า มารม้นมีกำลังมากก็เลยปรับปรุงเปลี่ยนแปลงความเข้าใจพระฝรั่งกับหลวงพ่อสต ให้เป็นการขัดแย้ง ซึ่งกันและกัน แล้วเป็นเวลาร่วมปี หลวงพ่อวัดปากน้ำก็อาพาธเข้าโรงพยาบาลสงฆ์ แล้วกลับมาที่วัดท่านก็มรณภาพเวลาบ่ายได้ พระท่านก็ตีระฆัง เราก็เอ๊ะ ตีระฆังทำไม หลวงพ่от่านมรณภาพ แล้วคนก็โอ้โฮ... เหมือนผึ้งแตกรังไปยืนพนมมือไหว้ท่าน เสียใจร้องไห้กัน ทุกสิ่งทุกอย่างไม่แน่นอน ไม่จริงแท้ แม้แต่หลวงพ่เอง ท่านก็จำต้องละสังขาร แต่ธรรมะของท่าน ธรรมกายนี้ เป็นสิ่งที่เที่ยงแท้ และยั่งยืน ซึ่งเราจะสืบทอดได้ พอหลวงพ่от่านมรณภาพ อาตมาบวชเป็นพระแล้วก็เรียนศึกษาทางโลกคู่ไปด้วยเราคิดว่าชีวิตนี้ เราอาจจะไม่ได้อยู่ในที่นี่ เราไม่แน่ใจว่า การปฏิบัติธรรมนี้จิตของเราจะไปถึงที่สุดแค่ไหนอย่างไร จึงหาวิชาความรู้ ในทางการเรียนแบบฆราวาสด้วย แต่ก่อนเรียนมี ม.๓ ม.๖ ม.๘ สมัยก่อนนะ เรียนจบ ม.๘ พอมีช่องทางเราก็ต้องไปเลี้ยงพ่อแม่ เพราะ

พ่อแม่ยากจน จะช่วยพ่อแม่ก็ต้องลาสิกขา ไปใช้ชีวิตทางโลกดูแลแม่ ทำงานและท่องเที่ยวไปในที่ต่างๆ

พอต่อมา เราก็นึกว่าเวลาที่เราทำงานอยู่ก็ตั้งแต่อายุ ๒๒ ปี นี่ก็ถึง ๖๐ ปี นี่ก็ ๓๐ กว่าปีแล้ว เพราะฉะนั้นเราก็ได้ประสบการณ์มาเรานึกอยู่เสมอว่า วันหนึ่งเราจะต้องกลับมาบวช เราออกมาแล้วเราก็มานึกเปรียบเทียบความรู้สึกดั้งเดิมที่เรามีอยู่ ที่เราเคยบวชตอนนั้นมันเป็นอย่างไร เราก็มองสภาพ

เหตุการณ์ทำงาน งานเงินเดือน ๓-๔ หมื่น หรืออะไรก็แล้วแต่ ความพร้อมเพรียงหรือทุกสิ่งทุกอย่างการบริหารการจัดการ เมื่อมันพร้อมเราก็ เออ...พอ

สักที ชีวิตเราก็มมาถึงปัจฉิมวัย วัยสุดท้ายแล้ว ธรรมดาเราจะมี ๔ ช่วงชีวิต เหมือนนาฬิกา ๖ โมงเย็นนี่คือจุดจบ ขณะนี้ชีวิตเราอยู่ช่วงไหน อาตมาจวนจะถึงเลข ๖ เลยเลข ๕ ไปแล้ว จะตายแล้วจะดับแล้ว ไม่ว่าเราจะอยู่ไหนไปไหนเราก็กสนใจอยู่แต่เรื่องนี้ เรื่องที่เราจะเข้ามาศึกษาธรรมะต่อ ตั้งใจปฏิบัติ อ่านหนังสือไป ก็อธิษฐานไปตาม ขอให้เราได้สว่างในธรรมะเข้าใจธรรมะอย่างง่ายๆ จึงได้กลับมาบวชอีกครั้งแล้วจะมาอยู่ที่นี้ ตอนนี้บวชได้ ๒ พรรษาแล้ว

เคยมีนักศึกษามาที่นี้ จุฬาบ้าง ธรรมศาสตร์บ้าง มาช่วยปลูกต้นไม้ ก็บอกเขาว่า สูงสุดของชีวิตเรานี้คืออะไร พวกเราเรียนกันอย่างไร สูงสุดของทหาร จากพลทหารถึงนายพล จบไหมก็จบ แต่ต่อไปได้ไหม? แล้วเราเรียนอนุบาลถึงปริญญาเอกจบแล้ว จากพ่อค้าไปถึงผู้จัดการ ไปจนถึงอะไรต่างๆ ที่มีอยู่ตรงนั้นพอเสร็จแล้วก็จบที่เจ้าของบริษัท

จบอยู่ในจุดๆ หนึ่งชีวิต มีเงินหนึ่งบาทไปจนถึงแสน ล้าน ล้านๆๆๆ จบ คุณสมบัติเหล่านี้ใช้ข้ามภพข้ามชาติไม่ได้ แต่คุณสมบัติของพระบำเพ็ญในชาตินี้แล้วไปต่อไปได้ เพราะบารมีธรรมจะเพิ่มขึ้น อย่างพระพุทธเจ้าท่านเพิ่มบารมีไม่รู้กี่ร้อย ก็แสนชาติ จนถึงพระนิพพานอันเป็นที่สุด เรามีจุดหมายปลายทางยังไง เรียกว่าพอเราตั้งจุดหมายก็คืออะไร อย่างเรียนจบ จะต้องเป็นอย่างนี้ ได้ขั้นนี้

ทุกสิ่งทุกอย่างพอถึงจุดสุดท้ายแล้วทุกอย่างก็ทิ้งกองไว้ในโลกนี้ แม้แต่ร่างกายที่เรารัก จิตเท่านั้นที่เราไปได้ จิตเป็น forever เป็นอมตะนิรันดร์กาล จนกระทั่งเข้านิพพาน ต้องสร้างบารมี จุดนี้เท่านั้นที่ต้องศึกษาให้ดี ถ้าเราจบทางธรรม ต่อไปจนกระทั่งถึงพระอรหันต์ขั้นสุดท้ายถึงพระอรหันต์ ที่จุดนี้ต่างหากที่จบอย่างสมบูรณ์ โดยแท้จริงคนเราไม่ทราบตามความเป็นจริง เพราะฉะนั้นอาตมานึกถึงตรงนี้ หลังจากบวชแล้ว ไม่ว่าจะบิณฑบาตหรือได้อะไรมา ต้องบูชาพระพุทธก่อนทุกอย่าง ขออนุญาตเส่งๆ เพื่อประโยชน์ในการรักษากายให้มีสภาพให้หมักล้าง ให้จิตใจได้อาศัยอยู่ เพื่อที่จะปฏิบัติธรรมให้สำเร็จเป็นพระอรหันต์ต่อไป ชาตินี้ตั้งใจขอถึงความเป็นพระเท่านั้น

ยายเพิ่ม ศรีสวัสดิ์ (คนขวา)

ยายเพิ่ม ศรีสวัสดิ์

ยายเพิ่ม ศรีสวัสดิ์
เป็นศิษย์ที่เคารพรัก
ศรัทธาเลื่อมใสในหลวง-
พ่อวัดปากน้ำ ภาษีเจริญ
เป็น อย่าง มาก
นอกจากตัวยายเพิ่ม
เองจะมาทำบุญทอด

กฐินผ้าป่า เข้าวัดปฏิบัติธรรมเป็นปกติที่วัดปากน้ำแล้ว ยังได้ชักชวนลูกๆ
หลานๆ ให้มาทำบุญและประพฤติปฏิบัติธรรมที่วัดปากน้ำอีกด้วย เรียกได้ว่า
ครอบครัวนี้ นับแต่ยายเพิ่มลงมาจวบจนถึงลูกหลาน ทุกคนล้วนเป็นศิษย์
ของหลวงพ่อดาวดึงส์ ภาษีเจริญทั้งสิ้น

และหลายๆ คนก็ได้สัมผัสกับหลวงพ่อดาวดึงส์อย่างใกล้ชิด ตั้ง
แต่เรื่องของลุงเตชะวัน มณีวรรณวรุฒิ ที่ได้นำเสนอไปแล้วในหนังสือ
บุคคลยุคต้นวิชาเล่มแรก ในครั้งนี้เราก็ได้ไปสัมภาษณ์ คุณยายเน้ย ซึ่ง
เป็นลูกสาวของคุณยายเพิ่ม และคุณละออ เมฆอภัย ซึ่งเป็นหลาน เพื่อ
ให้เราได้รับรู้จักยายเพิ่มมากยิ่งขึ้น รวมถึงสายใยแห่งความเลื่อมใสศรัทธา
และความผูกพันของครอบครัวที่มีต่อหลวงพ่อดาวดึงส์ ภาษีเจริญ

ยายเพิ่มฝันว่าได้ไปเจอหลวงพ่อดาวดึงส์ที่หน้าโบสถ์วัดปากน้ำ จำได้มี
ต้นมะม่วงกับต้นลำไยอยู่หน้าโบสถ์ หลวงพ่อบอกว่า วัดปากน้ำกว้างขวาง
จะอยู่ตรงไหนก็เลือกเอา จากความฝันนี้เอง ยายเพิ่มจึงได้มาพบหลวงพ่อดาว
ดึงส์ วัดปากน้ำ ตอนมาพบหลวงพ่อดาวดึงส์ครั้งแรกยายเพิ่มอายุราว ๔๕ ปี
ก็มาปฏิบัติธรรมจนเห็นดวงธรรมภายในเกิดศรัทธาหลวงพ่อดาวดึงส์เป็นอันมาก

แต่ก่อนแถวบ้านยายเพิ่มมีคนเจ้าเข้าทรงกันมาก ยายเพิ่มถูก

ชวนไปขึ้นที่บ้านลูกอินทร์ ซึ่ง
เขามีการเข้าทรงกัน พอยาย
เพิ่มรู้ว่าเขาใช้การเข้าทรงกลับ
แก่งคนอื่น ก็ไปบอกหลวงพ่
วัดปากน้ำ หลวงพ่อใช้วิชา
ธรรมกายทำลายร่างเข้าทรง
ของผีจักรกลด ซึ่งอาศัยร่าง
ของคุณยุพินในการเข้าทรง

เมื่อผีจักรกลดทราบว่าย
ยายเพิ่มเป็นคนไปบอกให้หลวงพ่
ทำลายร่างคนเข้าทรง ก็เกิดการ
โกรธแค้น จึงมาเข้าร่างยายเพิ่ม
ซึ่งตอนนั้นยายเพิ่มนั่งสมาธิเห็นดวงธรรมแล้ว แต่ผีก็ยังเข้าร่างได้ ก็เป็น
เรื่องที่น่าแปลก ทุกคนในบ้านเห็นคุณยายเพิ่มมีอาการซึม ข้าวปลาไม่กิน
ไม่รู้เป็นอะไร แต่รู้เป็นเลาๆ ว่า ผีเข้า เพราะมีอยู่วันหนึ่ง ยายเพิ่ม (ลูก
ยายเพิ่ม) ยกมือไหว้ยายเพิ่ม แต่ตอนนั้นผีมันมาเข้าสิงยายเพิ่มแล้ว มัน
บอกว่า “เฮ้ย กูไม่ใช่ยายเพิ่ม กูจักรกลด” ถึงรู้แน่ชัดว่า ผีจักรกลด เข้า
หลวงพ่อก็เลยใช้แม่ชีในโรงงานทำวิชาไล่ผีออกจากร่างยายเพิ่ม รักษา
กันอยู่ประมาณ ๒-๓ เดือน ซึ่งก่อนที่จะไปหาหลวงพ่อก็ได้ใช้วิธีการไล่ผีมา
หลายวิธี ตั้งแต่เอาไม้กันขึงไปตีมันต้องยายเพิ่มให้ผีออก แล้วใครก็ไม่รู้เอา
เท้ายายผูกขึ้นไป ท่อยหัวลงมาทั้งคืนเลย ให้ผีมันออก มันก็ไม่ยอมออก
ไม่สำเร็จ จนต้องพามาหาหลวงพ่่วัดปากน้ำ ก็อยู่วัดปากน้ำเป็นอุบาสิกา
ถือศีล ๘ ไม่ได้โกนหัว อยู่วัดปากน้ำจนหลวงพ่อลิ้น แล้วก็อยู่ต่อมาจนถึง
อายุ ๘๐ ปี ลูกหลานก็ไปหาคุณยายเพิ่ม ไปทำบุญ เลี้ยงพระเป็นประจำ
ยายเพิ่มละจากโลกไปในปี ๒๕๓๐

ยายเน้ย ทองนนท์ ปัจจุบันอายุ ๘๒ ปี มาวัดปากน้ำด้วยการชักชวนของยายเพิ่ม ยายเพิ่มพาลูกหลานมาทำบุญที่วัดปากน้ำเป็นประจำ ทั้งทอดกฐิน ผ้าป่า ยายเพิ่มก็อยู่วัดปากน้ำเป็นอุบาสิกาแต่ไม่ได้บวชช้ หลานชาย (เดชะวัน มณีวรรณวรุฒิ) ก็เคยไปบวชเป็นเณรอยู่ที่วัดปากน้ำ และเคยนั่งปฏิบัติธรรมในโรงงานทำวิชากับหลวงพ่อด้วย

ยายเน้ย ทองนนท์

ยายเพิ่มนั้นเป็นแม่ของตัวเอง แก่ก็ชวนไปวัด ไปเจอหลวงพ่อด้วยวัดปากน้ำ ตอนนั้นหลวงพ่อด้วยท่านรับแขกมากมาย ไม่มีเวลามาคุยกับเราหรอก

ฉันเคยฝันเห็นหลวงพ่อด้วยวัดปากน้ำ ท่านมาเข้าฝันว่า “มะพร้าว ลูกนี้ เอาไปกินซิ” แล้วก็เอาไปกินที่บ้าน ปรากฏว่า พอผ่าลงไปมันมีแต่ทองทั้งนั้น ไม่มีเนื้อมะพร้าวเลย อยู่ๆ มาก็เลยตั้งท้องคลอดลูกออกมา พอลูกโตขึ้นหน่อยก็พาไปหาหลวงพ่อด้วย หลวงพ่อด้วยตั้งชื่อให้ท่านตั้งชื่อให้ว่า จวบศรี อีก ๕ ปีต่อมา ลูกคนนี้ก็จมน้ำตาย เราเสียใจ

ไปหาแม่ชี บอกให้แม่ชีช่วยลูกฉันด้วย ลูกฉันจมน้ำตาย แม่ชีก็บอกว่า ลูกพี่นะ จมน้ำตายมาแล้ว ๕ ขาดิ แต่จะต้องมาเกิดและจมน้ำตายอีก ๒ ขาดิ ต้องใช้กรรมใช้เวรไป เนื่องจากว่าเมื่อชาติก่อนนั้นเขาเป็นผู้ชายและเลี้ยงไก่ไว้ ทีนี้ไก่ตกน้ำ ก็นั่งนอนใจ มัวทำอะไรเพลินอยู่ได้แต่นึกว่า เตี้ยวก่อน เตี้ยวค่อยไปช่วย นึกไปนึกมา ปรากฏว่าไก่จมน้ำตายเสียแล้ว แค่นี้ไก่ตายเท่านั้น ต้องใช้กรรมใช้เวรตั้ง ๗ ขาดิ ไม่ได้ตั้งใจฆ่าด้วยนะ แค่นึกเท่านั้น

ต่อมา ก็ไปหาหลวงพ่อกับเอาปัจจัยไปถวายท่าน ตอนนั้น ก็ไม่ค่อยมีตังค์ มีเงินอยู่ ๓๐ บาท ก็บอกหลวงพ่อกับว่า “หลวงพ่อกับเจ้าขา ช่วยลูกฉันด้วย เขาเกิดมาแล้วก็ตกน้ำตาย ตั้ง ๕ ขาดิแล้ว แล้วต้องมาเกิดและตกน้ำตายอีก ๒ ขาดิ ต้องชดใช้กรรมอันเก่านี้เดี๋ยวเท่านั้น ไม่น่าต้องตกน้ำตายตั้ง ๗ ขาดิเลย หลวงพ่อกับเจ้าขา ช่วยลูกฉันด้วย ช่วยให้เราไม่ต้องมาเกิดแล้วตกน้ำตายอีก” หลวงพ่อกับบอกว่า “เออ” คำเดียวแต่เราดีใจ

สำหรับคุณละออ เมฆอภัย เป็นหลานยายเพิ่ม เป็นลูกยายเน้ย ยายเพิ่มพามาวัดปากน้ำครั้งแรก ปี ๒๔๙๒ ตอนนั้นเรียนอยู่ ม.๓ ก็คือป.๖ ในปัจจุบัน อายุประมาณ ๑๒ ขวบ คุณยาย (ยายเพิ่ม) ได้พาไปที่วัดตอนปิดเทอม พาไปนั่งสมาธิกับหลวงพ่อดำวันพฤหัสบดีไหว้ครู แล้วหลวงพ่อกับก็สอนการนั่งสมาธิ ให้ท่องสัมาอะระหัง ผู้ชายเข้าช่องจุมกขวา ผู้หญิงเข้าช่องจุมกซ้าย แล้วเลื่อนลงมาที่คอ ที่ท้อง แล้วมาสุดที่ ฐานที่ ๗ เหนือสะดือขึ้นมา ๒ นิ้วมือ ซึ่งเป็นจุดกลางกายเราแล้วท่องสัมาอะระหัง จนใจเราหยุดนิ่ง ไม่คิดอะไร ก็เห็นดวงเห็นแสงสว่างในตัวเราเอง นั่งไปเรื่อย ครั้งแรกก็ปวดขา พอเห็นองค์พระก็หายปวด

คุณละออ เมฆอภัย

ตอนนั้น ปิดเทอมอยู่ ก็เลยได้ไปนั่งทุกวัน นั่งกับคุณยายเพิ่มนั่งอยู่กุฏิหลวงพ่อนั้นแหละค่ะ หลวงพ่อกับจะมานั่งด้วยและจะมีแม่ชีมาคอยดูแล ชื่อ แม่ชีเมี้ยน จะนั่งข้างๆ หลวงพ่อ เวลาท่านรับแขก

ห้องทำวิชาแม่ชีเมี้ยนก็เคยพาเข้าไปเหมือนกัน ไปนั่งอยู่ได้วันเดียวเพราะเราไม่ได้วิชา ในนั้นก็มิพระพุทธรูปอยู่บนโต๊ะหมู่เต็มเลย แต่ไม่มีพระสงฆ์ เพราะนั่งกันคนละฝั่งกับแม่ชี จะแยกกัน แม่ชีห้องหนึ่ง พระห้องหนึ่ง แยกคนละซีก ฝั่งแม่ชีมีประมาณ ๒๐ คนได้ หลังจากที่นั่งได้ ๗ วัน ที่เคยไม่สบายเป็นโรคเท้าบวมก็หาย ขาที่เป็นโรคเรื้อนรักษายังไงไม่หาย เป็นมาตั้งแต่เด็กๆ พอมานั่งสมาธิก็หาย หายแล้วพอก็ไปรับกลับบ้านพอดี หลวงพ่อท่านเคยให้พระของขวัญ ท่านให้คนละองค์ ของใคร

ของคนนั้น ท่านบอกว่า รักษาให้ดี ให้เฉพาะตัวบุคคลเท่านั้น ที่สร้างโรงเรียนพระปริยัติธรรม เรื่องพระของขวัญนี้มีอยู่คนหนึ่งชื่อ น้ำเรณู มีพระของขวัญรุ่น ๑ ลงเรือไปขายสินค้าต่างประเทศ เจออุบัติเหตุเรือจมน้ำ แต่ไม่ตาย ต่อมาก็บวช พอบวชสึกแล้วก็มาตักตึกที่โอเรียลเต็ล ๗ ชั้น ก็ไม่เป็นไร ตอนที่ไปช่วยหลวงพ่อสั่งสร้างโรงเรียนพระปริยัติธรรมนั้น พลัด

ตกลงมาด้วย แต่ไม่ตาย แม้แต่ตอนไปเวียตนาม ก็ห้อยหลวงพ่อรุ่น ๑ ไปเลย ตอน ไปรบกับพวกเวียตนามพระก็คุ้มครอง แกเป็นคนตกมีอารมณ์ขัน พระหลวงพ่อนี้ศักดิ์สิทธิ์มาก

ตัวเองมีอะไรก็นึกถึงหลวงพ่อ สัมมาอะระหังตลอด มีอยู่ครั้งหนึ่งเกิดอุบัติเหตุมอเตอร์ไซด์ตลังกา ๓ รอบ ไม่เป็นอะไร หัวเข่าถลอกนิดหน่อย ตอนนั้นแขวนพระของขวัญรุ่น ๑ สามีของฟ้อ เขาเคยทำพระหาย ทำหายที่ไหนก็ไม่ทราบ แล้วเขาก็อธิษฐานเอง ท่านไม่กลับ แต่พอฟ้อไปจุดธูปได้ครบ ๗ วัน เท่านั้นละ ท่านกลับมา ไปเห็นตกอยู่ในถังน้ำ เขาบอกว่าไม่รู้ตกไปได้อย่างไร เพราะเขาไม่เคยเอาพระเข้าห้องน้ำเลย มีอยู่ครั้งหนึ่ง

ขับรถแล้วมอเตอร์ไซด์มา
อยู่ตรงกลางถนนแล้วเบรค
เขาไม่ยอมหนี เขาขับมาเร็ว
๑๒๐ กว่า ก็เลยเหยียบ
เบรคแล้วนึกถึงหลวงพ่
รถเนียหมุนเลยไปกลาง
ถนนเลย แล้วรถลึบล้อก็มา
จับพวงมาลัยไว้แน่น ไม่ตก
ถนนเลย

ยายเพิ่มมาร่วมงานบวช ณ วัดปากน้ำ

แล้วเวลาจะทำอะไร จะซื้อจะ
ขายอะไร ก็บอกหลวงพ่ท่านเพราะเป็น
นายหน้าขายที่ดินด้วย ให้หลวงพ่ช่วย ก็
สำเร็จทุกครั้ง เคยไปนอนที่บ้านผู้จัดการ
แล้วท่านก็มาเข้าฝันมีพระหลวงพ่ ๒ องค์
เอาผ้าไปวางไว้ที่ห้องเก็บของ เอาอะไร
ทับไว้เต็มเลย พอตื่นเชาก็คันเจอพระ ๒
องค์จริงๆ

ยายเน้ย (ลูกยายเพิ่ม)
คุณละออ (ลูกยายเน้ย)

เวลาอธิษฐานกับหลวงพ่ต้อง
ปฏิบัติและนั่งสมาธิด้วย สวดมนต์ทั้ง
ท้าวตรเข้า วัตรเย็น แล้วจะสำเร็จ หลวงพ่วัดปากน้ำท่านศักดิ์สิทธิ์มาก
เวลาท่านเทศน์ญาติโยมก็ประทับใจ เวล่านั่งสมาธิ ท่านจะสอนว่า ให้ทำหู
ให้เหมือนทุเกะทะ ทำตาเหมือนตาไม้ ให้ทำตัวเหมือนผ้าขี้ริ้วเช็ดเท้า เห็น
ก็เหมือนไม่เห็น ได้ยินก็เหมือนไม่ได้ยิน

ลุงสายัณห์ ศรีธนะชัย

ลุงสายัณห์ ศรีธนะชัย

อยู่ไกลใกล้ชอบรู้
เป็นสุข ฤาแค้นแค้น
แห่งใดในโลกหล้า
กล้ากลืนกลางพื้นไฟ

หรืออยู่คั่งวิมานแมน
ใจนั้นแสนจะห่วงใย
อยากรู้ว่าแม่อยู่ไหน
หรือสดใสในธารทิพย์

เมื่อบุคคลอันเป็นที่รักยิ่งของเรา ได้หลับตาลาลับจากโลกนี้ไปแล้ว เขาจะไปอยู่ที่ไหน เขาจะสุขหรือทุกข์เยี่ยงไร นี่ล้วนเป็นคำถามที่หลายๆ คนปรารถนาอยากรู้ แต่ก็เป็นการยากเหลือเกินที่จะหาผู้รู้มาให้คำ

ครอบครัวศรีธนะชัย

ตอบกับคำถามเหล่านี้ได้ เพราะเรื่องราวเหล่านี้ มิใช่เรื่องที่บุคคลใดจะค้นคว้าหรือคาดคะเนเอาได้ เว้นเสียแต่ผู้มิอาจทลัสสะอันบริสุทธิ์เท่านั้น บางคนอาจรู้สึกห่วงใยถึงกับกินไม่ได้นอนไม่หลับ เพราะความรู้สึกคิดถึง และห่วงใยนั้นมักจะทรมานผู้คนส่วนใหญ่ที่ยังเป็นปุถุชนอยู่เสมอ

เช่นเดียวกับ คุณลุงสายัณห์ ศรีธนะชัย ที่ได้เสียบุคคลอันเป็นที่รักยิ่งไปคือคุณแม่ ด้วยความรักที่มีต่อแม่จึงทำให้คุณลุงสายัณห์อยากรู้ว่าคุณแม่ไปอยู่ที่ไหน สุขหรือทุกข์อย่างไร และได้แสวงหาผู้รู้มาโดยตลอด จนได้มาพบกับหลวงพ่อดัดปากน้ำ ภาษีเจริญ ที่สามารถดับความทุกข์ใจ ตอบคำถามของคุณลุงได้ จึงกลายเป็นเรื่องจริงจากบุคคลยุคต้นวิชา ที่จะมา

เล่าถ่ายทอดให้ผู้มีบุญทุกท่านทราบในฉบับนี้

ลุงสายัณห์เป็นชาวจังหวัดชัยนาท ต่อมาจำเป็นต้องย้ายมารับราชการอยู่ที่กรุงเทพฯ อยู่มาวันหนึ่งคุณแม่ของลุงก็ล้มป่วยลงด้วยโรคมะเร็งที่ขา ญาติจึงพามารักษาที่โรงพยาบาลราชวิถี ขาแม่มวมทั้ง ๒ ข้าง พอมารักษามะเร็งมันก็ยุบตัวลงเหมือนกับว่าหายแล้ว แม่สามารถที่จะเดินได้พูดคุยได้ตามปกติ แต่ต่อมาไม่นานกลับเสียชีวิตลงอย่างไม่มีใครคาดคิด

คุณลุงสายัณห์เล่าว่าแม่จะรักลุงมาก พอแม่ตายลุงก็เสียใจว่าแม่เราทำไมถึงต้องตาย ตั้งใจว่าถ้าหายแล้วจะรับแม่มาอยู่ที่กรุงเทพฯ ด้วย แต่แม่มาตายเอาเสียก่อน จึงอยากจะรู้ว่าแม่ไปอยู่ที่ไหน พยายามถามพรรคพวกเพื่อนฝูงเรื่อยไปว่า มีใครรู้จักไหมว่ามีพระที่ไหนบ้างที่สามารถตรวจได้ว่าคนที่ตายไปแล้วไปอยู่ที่ไหน ตอนนั้นลุงอายุ ๒๓ ปี จนมาเจอเพื่อนคนหนึ่งบอกว่ามีหลวงพ่อยู่องค์หนึ่ง ท่านอยู่ที่วัดปากน้ำ ภาษี-

เจริญ ใครตายไปอยู่ที่ไหน ท่านรู้หมด องค์นี้ท่านเก่งมาก

พอรู้ลุงก็ดีใจมาก ชักถามว่าอยู่ไหน ไปอย่างไร พอทราบว่ายู่แถวตลาดพลูก็มาทันที ตอนนั้นมีพ่อมาด้วย พอมาถึงวัดปากน้ำ ภาษีเจริญ เป็นเวลาที่หลวงพ่อกำลังรับแขกอยู่พอดี มีญาติโยมมานั่งล้อมท่านเยอะมาก รอจนได้โอกาส ได้จังหวะที่คนน้อยลง ลุงก็รีบเข้าไปกราบหลวงพ่อบ้าง วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ ก็ถามท่านตรงๆ โดยไม่ได้อ้อมค้อมอะไรเลยว่า “หลวงพ่อกับ แม่ของผมเสียชีวิตไปแล้ว ผมเป็นห่วงแม่อยากทราบ

ว่าแม่ผมไปอยู่ที่ไหนครับ” แล้วหลวงพ่อก็หันไปสั่งแม่ซีที่นั่งอยู่ใกล้ท่าน ชื่อแม่ซีขึ้น ท่านสั่งว่า “เฮ้าแม่ซีตรวจให้คุณคนนี้เค้าหน่อยซิ ว่าแม่เค้าตอนนี้ไปอยู่ที่ไหน” แม่ซีก็นั่งตรวจหลับตาสักครู่หนึ่งไม่เกิน ๕ นาที แล้วก็บอกว่า “ไปอยู่ในนรก แต่ยังไม่ลงนรก ยังรอการตัดสินอยู่ ยังอยู่ในระหว่างพิจารณา” ลุงก็ถามต่อไปว่า “แม่ผมทำกรรมอะไร ทำไมถึงต้องไปอยู่ในนรก” แม่ซีก็บอกว่า “แม่เคยทำกรรมมาเมื่อชาติก่อน เป็นกรรมเก่า ไม่ใช่ของชาตินี้ ชาติก่อน สมัยหนึ่งแม่ทำกับข้าวอยู่ แล้วคันกะทิใส่กะทะไว้ แล้วก็วางไว้กับพื้น ยังไม่ได้เอาไปตั้งไฟ แล้วที่บ้านก็เลี้ยงไก่ด้วย ทีนี้ไก่เข้ามาในครัว มาเหยียบเอากะทะหกเสีย หายหมด แม่ก็เกิดความโมโห จึงคว้าไม้ขว้างไปถูกขาของไก่อย่างจัง ปรากฏว่าไก่นั้นไม่ได้ตายเดี๋ยวนั้นหรอก ขามันบวม บวมหลายวัน แล้วมันก็ตาย กรรมอันนี้แหละเพ็งมาตามทัน” แล้วแม่ซีก็บอกหมดเลย ว่า อาการป่วยด้วยโรค มะเร็งที่ขาของแม่จะบวมเหมือนกับขาไก่ที่มันบวมนั้นแหละ

พอแม่ซีพูดจบ ลุงก็มานึก ดูว่าอาการของแม่นั้นขาบวมจริงๆ ขาทั้งสองข้างบวมเป่งเลย แล้วก็ตาย ทั้งๆ ที่ลุงยังไม่ได้เล่ารายละเอียดของอาการให้หลวงพ่อฟังเลยแม้แต่หน่อย แต่กลับตรงกับที่แม่ซีขึ้นได้บอกอย่างน่าอัศจรรย์

ลุงก็ถามต่อไปอีกว่า “แล้วอย่างนี้ ผมจะต้องทำยังไง

ครับ ถึงจะช่วยแม่ผมได้” ตอนนั้นพ่อก็ไปด้วย หลวงพ่อท่านก็บอกว่า “ต้องสร้างโรงเรียนแล้วก็ถวายสังฆทาน” พอทราบอย่างนั้นวันนั้นลุงมีเงินเท่าไรก็เอาเลยถวายหมดเลย ร่วมสร้างโรงเรียน พ่อร่วมด้วยลุงร่วมด้วย ไม่ทราบว่ามีจำนวนเงินเท่าไรแต่มีค่าสำหรับลุงมากในสมัยนั้น **พ่อร่วมทำบุญเสร็จ** ท่านก็ให้แม่จัดการแทนให้ บอกว่าให้ส่งบุญนี้ไปให้แม่ของลุง ส่งไปให้เดี๋ยวนี้เลย หลวงพ่อท่านก็ช่วยด้วยส่งบุญให้แม่ พอได้รับบิ๊ป แม่ก็พ้นจากนรก ไปเป็นเทวดาอยู่ที่ชั้นดาวดึงส์ พ้นไปเลย เเวกรรมก็ตามไม่ได้เพราะบุญนี้แรงกว่า

คุณลุงสายัณห์เล่าต่ออีกว่าหลังจากที่หลวงพ่อบอกท่านช่วยให้แม่พ้นจากนรก ลุงก็ศรัทธาหลวงพ่อบอกมาก ตามทำบุญกับหลวงพ่อบ่อยไปทุกเดือน พอกลางคืน คืนไหนว่างก็ไปนอนวัด ท่านจะมีที่นอนให้ในโบสถ์เลย ไม่ใช่ไปนอนเฉยๆนะต้องไปนั่งสมาธิ จะมีเชือกชิงให้แล้วจะมีมุ้งกางเป็นหลังๆ ลุงไปนอนคู่กับอดีตผู้ว่าราชการจังหวัดชื่ออะไรก็จำไม่ได้พร้อมกับคนอื่นอีกหลายคน ง่วงก็นอน ตื่นขึ้นมาก็นั่งสมาธิ

ตอนนั้นลุงก็ยังฝึกอยู่ด้วย เป็นนักเรียนตำรวจ แต่มีความตั้งใจอยากจะทำบุญกับหลวงพ่อบอก เพราะเลื่อมใสศรัทธาท่านมาก ท่านเป็นพระที่ปฏิบัติดี น่าเลื่อมใสมาก เงินแม้มีไม่มากแต่ก็อยากจะทำ จะไปบอกบุญคนอื่นก็ไม่เหมือนกับเราได้ทำเอง จะเอาของเราไปทำอะไร ก็คิดว่าเราอดข้าวดีกว่า อดข้าวกลางวันทุกวัน อดอยู่หลายเดือน เพราะว่าเงินเดือนน้อย ฝึกหนัก ทั้งวิ่ง ทั้งแบกปืน หิวก็ทนกินน้ำเปล่า อดอย่างนี้อยู่หลายเดือน พอเก็บเงินได้ก็มาทำบุญวัดปากน้ำ ภาษีเจริญ ชวนพ่อมาด้วย ซื้อชุดสังฆทาน ผ้าไตรจีวร เครื่องไทยธรรมต่างๆ ไป พอไปถึงวัดก็พบหลวงพ่อบอกวัดปากน้ำ ภาษีเจริญ รีบเข้าไปนิมนต์หลวงพ่อบอกว่า หลวงพ่อครับ ผมมีของมาถวาย หลวงพ่อบอกท่านก็เมตตารับ ถวายเสร็จลุงก็อธิษฐานในสิ่งที่ปรารถนาต่างๆ

นับตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๔๙๗ ลุงก็ไปทำบุญกับ หลวงพ่อวัดปากน้ำ ภาษีเจริญ เรื่อยมาจนกระทั่งปี พ.ศ. ๒๕๐๒ หลวงพ่อท่านก็มรณภาพ พอ หลวงพ่อท่านสิ้นแล้ว วันหนึ่ง ลุงเดินเข้าไปที่ศาลาหลังหนึ่ง เป็นสถานที่มีคนเดินเข้าออก กันมาก เป็นศาลาไม้เก่ามาก ชั้นเดียว ยกพื้นสูงกว่าพื้นดิน ประมาณ ๑ เมตร ก็ไปพบแม่ชี ๓ ท่าน คือแม่ชีทองสุข แม่ชี จันทร และแม่ชีพร พอลุงไปถึงบริเวณบ้าน แม่ชีทองสุข กับแม่ชีจันทรท่านก็ต้อนรับ เป็นอย่างดี ท่านยิ้มแย้มแจ่มใสเป็นกันเองกับทุกคนที่ทำบุญ กับท่านโดยไม่ถือตัว ไม่ว่าจะเป็นเด็กหรือเป็นผู้ใหญ่ก็ตาม ท่านดีกับทุกๆ คน ตอนนั้นมีการบูชาข้าวพระ ก่อนบูชาข้าวพระ แม่ชีทองสุขท่านให้นั่งสมาธิ เหมือนที่หลวงพ่อดปากน้ำ ภาษีเจริญสอน พอเสร็จแล้วก็จัดอาหารถวายพระ ส่วนหนึ่งก็จัดเอาไว้เลี้ยงผู้ที่มาทำบุญ

แม่ชีทองสุข ลำไฉ่น

แม่ชีจันทร ชนนกยง

ลุงไปทำบุญกับแม่ชีทองสุข และแม่ชีจันทรไม่ถึง ๕ ปี แม่ชี

ทองสุขท่านก็ล้มป่วยและสิ้นชีวิตไปท่ามกลางความเศร้าสลดใจของลูกศิษย์ เมื่อแม่ชีทองสุขท่านจากไป แม่ชีจันทร์ชนนุกุงก็ดำเนินงานบุญสืบต่อเนื่อง โดยไม่ขาดตกบกพร่องแต่ประการใด ต่อมาคนก็มาทำบุญมากขึ้นจาก ๕๐-๖๐ คน จนเป็นร้อยเศษ จนบ้านไม่พอให้คนนั่ง ต้องขยับขยายปลูกบ้านใหม่ ชื่อว่าบ้านธรรมประสิทธิ์ หลังใหญ่กว่าเดิม ตอนนั้นลุงก็ได้รู้จักกับ พระไชยบุญ ซึ่งขณะนั้นท่านเป็นนักศึกษาย่อมมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ที่บ้านธรรมประสิทธิ์นั้นทุกคนหน้าตาอ้วนแอ้มแจ่มใสอ้อมไปด้วยบุญกุศล

ลุงไปวัดปากน้ำ ภาษีเจริญ ไปบ้านธรรมประสิทธิ์ไม่เคยขาดไม่ว่าจะทำบุญอะไรก็ตาม แม้แต่การบริจาคโลหิต ลุงก็จะไปขอความเมตตาจากแม่ชีจันทร์และพระไชยบุญอยู่เสมอ ด้วยการเอาสิ่งของที่เรากำลังทำบุญนั้นไปให้ท่านกลั่นให้ใส แม่ชีบอกว่าการทำอย่างนี้จะทำให้ได้บุญมากพอทำเสร็จท่านก็บอกเหมือนกันว่าได้บุญก็อสงไขย

ปัจจุบันลุงสายัณห์ ศรีธนะชัย มีอายุได้ ๗๐ ปีแล้ว แต่ก็ได้ทำบุญอย่างสม่ำเสมอ ตั้งแต่สมัยหลวงพ่อดปากน้ำถึงปัจจุบัน และเป็นผู้ที่มั่นคงต่อหนทางของพระนิพพานเป็นอย่างยิ่ง ลุงบอกว่า ต่อให้ใครเอาสมบัติมากองท่วมจักรวาลลุงก็ไม่สน ลุงจะขอไปพระนิพพานอย่างเดียว

พระภิกษุโกศลเถร (ธีระ ธรรมเถร ป.ธ.๔)
อดีตครองเจ้าอาวาส อาจารย์ใหญ่ฝ่ายวิปัสสนาธุระ
และอาจารย์ใหญ่สำนักเรียนวัดปากน้ำ

พระภิกษุโกศลเถร (ธีระ ธมฺมเถร ป.ธ.๔) อดีตครองเจ้าอาวาส อาจารย์ใหญ่ฝ่ายวิปัสสนาธุระ และอาจารย์ใหญ่สำนักเรียนวัดปากน้ำ

หลวงพ่อดี

พระภิกษุโกศลเถร (ธีระ ค ล้อสุวรรณ) เป็นบุตรคนที่ ๓ ของคุณพ่อจอกและคุณแม่วัน คล้อสุวรรณ เกิดที่บ้าน คลองหนองตากล่า ตำบลราชาเทวะ อำเภอบางพลี จังหวัดสมุทรปราการ เมื่อวันเสาร์ที่ ๑๓ มกราคม พ.ศ.๒๔๖๗ ตรงกับแรม ๙ ค่ำ เดือนยี่ ปีชวด

ได้รับการศึกษาขั้นต้นที่โรงเรียนประชาบาลวัดหนามแดง อำเภอบางพลี จังหวัดสมุทรปราการ จนจบชั้นประถมศึกษา

แล้วเข้าบรรพชา เมื่อวันที่ ๑๓ สิงหาคม พ.ศ.๒๔๘๐ โดยมีพระครูบริหารบรมธาตุ วัดนางชี อำเภอกาญจนบุรี แขวงปากคลอง เป็นพระอุปัชฌาย์ ขณะมีอายุ ๑๔ ปี และเมื่อวันที่ ๘ กรกฎาคม พ.ศ.๒๔๘๘ เข้าอุปสมบทเป็นพระภิกษุ โดยมีพระครูบริหารบรมธาตุ วัดนางชีเป็นพระอุปัชฌาย์ พระมงคลเทพมุนี หลวงพ่อวัดปากน้ำ ครั้นดำรงสมณศักดิ์ที่พระครูสมณธรรมสมาทาน เป็นพระกรรมวาจาจารย์ ณ พัทธสีมาวัดปากน้ำ ภาษีเจริญ โดยคุณหลวงประดิษฐไพเราะ และคุณนายโชติ ศิลปบรรเลง เป็นผู้อุปถัมภ์ในการอุปสมบท ได้รับฉายา ธมฺมธโร

พระภavanaโกศลเถรเริ่มศึกษาภาษาบาลีและนักธรรม และในขณะเดียวกันก็ศึกษาและปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐานตามแนวทางปฏิบัติของหลวงพ่อบุญได้วิชชาธรรมกาย สอบได้นักธรรมชั้นเอกและเปรียญธรรมประโยค ๔ ในขณะที่ศึกษาหาความรู้ก็ต้องรับภาระช่วยเหลือการทำงานของหลวงพ่อบุญมากมายหลายประการ กล่าวคือ รับหน้าที่เป็นครูสอนบาลีและนักธรรม และสอนวิปัสสนากรรมฐานด้วย และช่วยเหลือดูแลด้านการปกครองด้วย ในปี พ.ศ.๒๕๐๙ ท่านได้รับแต่งตั้งจากสมเด็จพระอริยวงศาคตญาณ สมเด็จพระสังฆราช (จวน อุฏฐายี) ให้เป็นรองเจ้าอาวาสวัดปากน้ำ และเป็นอาจารย์ใหญ่ฝ่ายวิปัสสนาและอาจารย์ใหญ่สำนักเรียนวัดปากน้ำ ต่อมาท่านได้ริเริ่มเปิดการสอนวิชาพุทธศาสนาแก่นักเรียนในวันอาทิตย์ และรับภาระเป็นอาจารย์ใหญ่ด้วย

ตำแหน่ง หน้าที่ และสมณศักดิ์ที่ได้รับ

วันที่ ๑ มกราคม พ.ศ.๒๔๙๕ ได้รับแต่งตั้งเป็นกรรมการตรวจสอบสนามหลวง

วันที่ ๕ ธันวาคม พ.ศ.๒๕๐๐ ได้รับพระราชทานแต่งตั้งสมณศักดิ์เป็นพระครูสัญญาบัตรที่ พระครูสมณธรรมสมาทาน

วันที่ ๕ ธันวาคม พ.ศ.๒๕๐๑ ได้รับพระราชทานเลื่อนสมณศักดิ์เป็นพระครูสัญญาบัตรชั้นเอก ในนามเดิม

วันที่ ๕ กรกฎาคม พ.ศ.๒๕๐๔ ได้รับแต่งตั้งเป็นอาจารย์ใหญ่สำนักเรียนวัดปากน้ำ

วันที่ ๒๖ เมษายน พ.ศ.๒๕๐๙ ได้รับแต่งตั้งเป็นรองเจ้าอาวาสวัดปากน้ำ

วันที่ ๕ ธันวาคม พ.ศ.๒๕๑๐ ได้รับพระราชทานเลื่อนสมณศักดิ์เป็นพระราชาคณะที่ พระภavanaโกศลเถร

เป็นที่น่าสังเกตว่า ราชทินนามที่ได้รับพระราชทานล้วนเป็นนามเดิมของพระเดชพระคุณหลวงพ่อดปากน้ำทั้งสิ้นรวมทั้งภาระหน้าที่ต่างๆ ที่ปฏิบัติอยู่ ทำให้ท่านได้รับนามว่า หลวงพ่อเล็ก และท่านได้รับมอบหมายจากหลวงพ่อดปากน้ำในการมอบพระของขวัญให้กับผู้มาทำบุญสร้างโรงเรียนพระปริยัติธรรม

พระภิกษุโกศลเถรอาพาธด้วยโรคกล้ามเนื้อหัวใจอักเสบและโรคลำไส้ ถึงแก่กรรมภาพเมื่อวันที่ ๑๐ กรกฎาคม พ.ศ.๒๕๑๑ รวมอายุได้ ๔๔ ปี ๕ เดือน ๒๕ วัน

พระราชโมลี (ณรงค์ จิตญาโน ป.๖.๔)

พระราชโมลี (ณรงค์ ฐิตญาโณ ป.ธ.๔)

พระราชโมลี นามเดิมว่า ณรงค์ สกุล มงคลโพธิ์ เกิดเมื่อวันพุธ แรม ๑ ค่ำ เดือน ๑๐ ตรงกับวันที่ ๒๒ กันยายน พ.ศ.๒๔๖๙ ปีชาล ที่ บ้านตำบลปลายกลัดนอก อำเภอเสนา จังหวัดพระนครศรีอยุธยา เป็น บุตรของนายแจ้ง นางเที่ยง มงคลโพธิ์

สมัยเป็นเด็กได้เรียนหนังสือที่โรงเรียนประชาบาล ตำบลจักรราช ๒ อำเภอผักไห่ จังหวัดพระนครศรีอยุธยา จนจบชั้นประถมปีที่ ๔ ในปี พ.ศ. ๒๔๘๑ ต่อจากนั้นได้เข้ากรุงเทพฯ และได้บรรพชาเป็นสามเณรที่วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ อยู่กับหลวงพ่อดาวดึงส์ วัดปากน้ำ สมัยดำรงสมณศักดิ์ที่พระครูสมณธรรมสมาทาน โดยมีพระครูบริหารบรมธาตุ วัดนางชี เป็นพระอุปัชฌาย์ และเข้าอุปสมบทเมื่อวันที่ ๗ กรกฎาคม พ.ศ.๒๔๘๙ โดยมีพระครูบริหารบรมธาตุ วัดนางชี เป็นพระอุปัชฌาย์ และมีหลวงพ่อดาวดึงส์เป็นพระกรรมวาจาจารย์ ได้รับฉายา “ฐิตญาโณ”

พระราชโมลีได้ศึกษาพระปริยัติธรรมในสำนักวัดปากน้ำและต่างวัด คือ ที่วัดพระเชตุพนฯ ด้วย ท่านศึกษาจบนักธรรมเอก และศึกษาแผนกบาลีได้เปรียญประโยค ๔

หน้าที่การงาน

ในสมัยที่หลวงพ่อดาวดึงส์ยังมีชีวิตอยู่ท่านเจ้าคุณราชโมลีได้เป็นกำลังสำคัญคือ ช่วยทำหน้าที่เป็นเลขานุการส่วนตัวของพระคุณท่าน และได้รับแต่งตั้งเป็นพระครูปลัดของหลวงพ่อดาวดึงส์ และเป็นเลขานุการเจ้าสำนักเรียนวัดปากน้ำด้วย

ในปี พ.ศ.๒๕๐๒ ท่านได้ รับแต่งตั้งเป็นผู้ช่วยเจ้าอาวาส

ในปี พ.ศ.๒๕๐๙ ได้รับแต่งตั้งเป็นรองเจ้าอาวาสวัดปากน้ำ ทำ

หน้าที่เป็นนवरหมมัญญายี (ควบคุมการก่อสร้าง) เพราะมีความรู้ความเชี่ยวชาญในด้านนี้

ในปี พ.ศ.๒๕๑๑ เป็นพระราชาคณะที่ พระวิเชียรทวี

ในปี พ.ศ.๒๕๑๔ เป็นเจ้าคณะตำบลปากคลอง อำเภอภาษีเจริญ

ในปี พ.ศ.๒๕๑๕ เป็นพระอุปัชฌาย์

ในปี พ.ศ.๒๕๑๖ ได้รับพระบัญชาจากองค์สมเด็จพระสังฆราช สกลมหาสังฆปริณายกปูน ปุณณสิริมหาเถระ วัดพระเชตุพนฯ แต่งตั้งให้เป็นเจ้าอาวาสวัดราชโอรสาราม สืบต่อมาจากพระเทพญาณมุนี (ผวน)

สมณศักดิ์

พ.ศ.๒๕๐๓ เป็นพระครูสัญญาบัตรชั้นโท ที่พระครูญาณปริชา

พ.ศ.๒๕๐๖ เป็นพระครูสัญญาบัตรชั้นเอก ในราชทินนามเดิม

พ.ศ.๒๕๑๑ เป็นพระราชาคณะชั้นสามัญ ที่พระวิเชียรทวี

พ.ศ.๒๕๑๕ เป็นพระราชอาคันตุกะชั้นราช ที่พระราชโมลี ศรีปาวจน-
าภรณ์ สุนทรพิพิธกิจ ยติคณิสสร บวรสังฆาราม คามวาสี
สมณศักดิ์ทั้งหมดนี้ได้รับเมื่ออยู่วัดปากน้ำทั้งสิ้น

เนื่องจากท่านได้ตรากตรำทำงานหนักมามากและนานหลายปี
สุขภาพของท่านจึงทรุดโทรมลง ในกลางปี พ.ศ.๒๕๒๓ มีอาการไอมาก
จึงไปให้หมอตรวจดูอาการการวินิจฉัยของแพทย์และจากภาพถ่ายเอกซเรย์
จึงทราบว่าเป็นมะเร็งที่ปอดและเป็นมานานแล้ว ท่านจึงกลับมารักษาที่
วัดโดยวิธีแบบไทยๆ คือ ใช้ยาไทย ทั้งยาเม็ดยาหม้อ แต่ก็พอทรงตัวอยู่
ได้เท่านั้น ต่อมาในต้นปี พ.ศ.๒๕๒๔ สุขภาพของท่านเริ่มทรุดโทรมลง
อย่างเห็นได้ชัด สุขภาพทางจิตก็เริ่มอ่อนแอ ในขณะเดียวกันโรคกลับ
ลุกลามมากขึ้น ได้เข้ารักษาที่โรงพยาบาลเปาโล ๓ วัน แล้วกลับมาพัก
ผ่อนที่วัดปากน้ำ ๑๓ วัน ตอนแรกๆ อาการดีขึ้นเล็กน้อยและก็ทรุดหนัก
ลงอีก จนกระทั่งต้องให้อาการศช่วยหายใจ และกลับมามรณภาพที่กุฏิของ
ท่านที่วัดราชโอรสาราม ด้วยอาการอันสงบ เมื่อวันที่ ๒๔ พฤษภาคม
พ.ศ.๒๕๒๔ เวลา ๒๑.๐๕ น. สิริรวมอายุได้ ๕๔ ปี ๘ เดือน ๒ วัน

พระภวนาโกศลเถร (วีระ คณุตฺโตโม)
รองเจ้าอาวาสวัดปากน้ำ พระอารามหลวง

พระภิกษุโกศลเถร (วีระ คณฺหฺตโม)

รองเจ้าอาวาสวัดปากน้ำ พระอารามหลวง

ชาติภูมิ นามเดิม วีระ นามสกุล
อุตตรนที ฉายา คณฺหฺตโม อายุ ๘๓ ปี
พรรษา ๔๘ นามบิดา นายเอตะ อุตตรน-
ที นามมารดา นางสน อุตตรนที บ้าน
เลขที่ ๕๗/๑ แขวงบางรัก เขตบางรัก
จังหวัด กรุงเทพมหานคร ท่านเกิดวันที่ ๑๖
เดือน กุมภาพันธ์ พ.ศ.๒๔๖๒ สำเร็จชั้น
เตรียมปริญญา สถาบันการศึกษา มหา
วิทยาลัยธรรมศาสตร์ พ.ศ.๒๔๘๓ มี
ความรู้ทางภาษาต่างประเทศ คือ ภาษา
ญี่ปุ่น ภาษาอังกฤษ ภาษาฝรั่งเศส
หลวงพ่อวีระ เข้าอุปสมบท เมื่อวันที่ ๙

หลวงพ่อวีระ

เดือน พฤษภาคม พ.ศ.๒๔๙๗ อายุ ๓๕ ปี ณ พัทธสีมาวัดปากน้ำ แขวง
ปากคลอง เขตภาษีเจริญ จังหวัดกรุงเทพมหานคร โดยมีพระภิกษุ-
โกศลเถร (พระมงคลเทพมุนี) วัดปากน้ำ เป็นพระอุปัชฌาย์

หน้าที่การงาน

พ.ศ.๒๕๐๘	เป็นผู้ช่วยเจ้าอาวาสวัดปากน้ำ ฝ่ายวิปัสสนา
พ.ศ.๒๕๑๑	เป็นอาจารย์ใหญ่ฝ่ายวิปัสสนา
พ.ศ.๒๕๑๓	รองเจ้าอาวาสวัดปากน้ำ รูปที่ ๑ ฝ่ายวิปัสสนา
พ.ศ.๒๕๑๓	พระกรรมวาจาจารย์
พ.ศ.๒๕๒๒	เป็นพระอุปัชฌาย์

สมณศักดิ์

พ.ศ.๒๕๐๘ เป็นพระครูสัญญาบัตรผู้ช่วยเจ้าอาวาสฝ่าย
วิปัสสนาที่พระครูภาวนาภิรม

พ.ศ.๒๕๑๓ เป็นรองเจ้าอาวาส
เป็นพระราชาคณะชั้นสามัญฝ่ายวิปัสสนาที่
พระภาวนาโกศลเถร

พ.ศ.๒๕๔๖ เป็นพระราชพรหมเถร วิ.

เมื่อคณะสมณทูตญี่ปุ่นซึ่งมาเยี่ยมสำนักวัดปากน้ำ หลังจากได้
เดินทางกลับจากประชุมพุทธศาสนิกสัมพันธ์ ณ ประเทศอินเดีย กับดูงาน
สังคายนา ณ ประเทศพม่า สมณทูตคณะนี้มีท่านสังฆราชตาคา ชินา เป็น
ประธาน

หลังจากการเยี่ยมค่านับหลวงพ่อดปากน้ำ เมื่อ ๑๖ มิถุนายน
๒๕๔๗ เวลา ๑๘.๐๐ น. แล้ว หลวงพ่อวีระได้รับการเชื้อเชิญจากภิกษุ ญี่ปุ่น
รูปหนึ่งซึ่งเป็นผู้สนใจในวิชาสมถวิปัสสนาตามแบบของสำนักเรานี้ ขอ
ให้ไปพบกับท่าน เพื่อสนทนาแลกเปลี่ยนความรู้กันที่โรงแรมซีโตเซะ ถนน
นเรศ

หลวงพ่อดีระได้รับเชิญให้เข้าพบท่านสังฆราชกับคณะ เรื่องโดย
มากที่สนทนากันมีสาระสำคัญเกี่ยวกับวิชาเจริญสมถวิปัสสนา ในระหว่าง
การสนทนานั้น ท่านเลขานุการของพระสังฆราชเป็นผู้มีความสนใจเป็น
พิเศษถึงกับหาสมุดมาจดบันทึกข้อความ ท่านผู้นี้ได้ถามถึงจุดที่ตั้งของจิต
ขณะเจริญสมาธิตามแบบของวัดปากน้ำ

เป็นที่สนใจแก่สังฆราชญี่ปุ่น ถึงกับกล่าวว่าวิธีของวัดปากน้ำ
นี้ดีมาก และได้ใช้แบบของวัดเรานี้ในกาลต่อไป กับได้ชี้แจงให้คณะ
ของเราทราบว่า วิธีของนิกาย “โซโต” นั้น ได้กำหนดที่ตั้งของจิตที่
บริเวณหน้าผากหรือตังจุ้มก ซึ่งต่างกับแบบของวัดเรา ต่อจากนั้นคณะ
ทูตได้ขอให้ข้าพเจ้าอธิบายถึงวิธีดำเนินการปฏิบัติการเจริญสมถวิปัสสนา

ซึ่งข้าพเจ้าได้ชี้แจงให้พอเป็นสังเขปตามแบบของหลวงพ่อดปากน้ำ

ในระหว่างการสนทนาโต้ตอบ ท่านเลขานุการของพระสังฆราช ได้แสดงความจำนงใคร่จะทราบว่ **“บิดาของท่านซึ่งได้ถึงแก่กรรมไปนานแล้ว บัดนี้อยู่ ณ ที่ใด?”** ดังนั้นข้าพเจ้าจึงชักชวนให้คณะสมณทูตทั้งหมดทดลองทำการเจริญสมณวิปัสสนาตามแบบของวัดเราดูบ้าง คณะสมณทูตมีความยินดีจะปฏิบัติตามคำเชื้อเชิญ จึงพากันเข้าไปสู่ห้องสงัดห้องหนึ่ง แล้วเริ่มเจริญสมณวิปัสสนาธรรมกันทันที ข้าพเจ้าได้กำหนดให้เขาปฏิบัติโดยนั่งขัดสมาธิแล้วหลับตาเจริญวิปัสสนาธรรม กับได้ชี้แจงวิธีการแก่คณะสมณทูตโดยลำดับ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ท่านเลขานุการพระสังฆราช ซึ่งต้องการทราบว่าบิดาของท่านล่องลับไปแล้วอยู่ ณ ที่ใดนั้น ข้าพเจ้าได้แจ้งวิธีสอบสวนหาที่อยู่ของบิดาของท่านให้ทราบโดยละเอียดเป็นพิเศษ

การนั่งภาวนาเจริญสมณวิปัสสนาธรรมได้ดำเนินไปจนถึงขั้นสุดท้าย ท่านเลขานุการพระสังฆราชกลับลืมตาขึ้น เบ้าตาทั้งสองของท่านเต็มไปด้วยน้ำตา พร้อมกับได้พิมพ์ด้วยความตื่นตันใจว่า **“ตั้งแต่ข้าพเจ้าเกิดมาจนบัดนี้ ไม่เคยได้พบความสุขใดยิ่งไปกว่าที่เข้าถึงพระนิพพานท่ามกลางพุทธสาวก ดังที่ได้ประสบมาเมื่อสักครู่นี้เลย”** นับเป็นเหตุการณ์ที่อัศจรรย์ที่พระภิกษุญี่ปุ่นบรรลุนิพพานกายเป็นเครื่องยืนยันว่า ธรรมกายมีอยู่ในตัวคนทุกชาติ ทุกภาษา

ปัจจุบันนี้ หลวงพ่อวิระก็ยังเป็นพระอาจารย์ใหญ่ฝ่ายวิปัสสนาสอนวิปัสสนาทุกวัน แม้ท่านจะมีอายุย่าง ๘๔ ปีแล้วก็ตาม แต่ท่านก็ไม่หวั่นไหวต่อภัยในวัฏสงสาร มุ่งหน้าศึกษาและสั่งสอนศิษยานุศิษย์ที่สนใจปฏิบัติธรรมเพื่อให้พระพุทธรศาสนาและวิชาธรรมกายเจริญยิ่งขึ้นไป

สมเด็จพระสังฆราช
(ปุ่น ปุณณสิริ)

สมเด็จพระสังฆราช (ปุ่น ปุณณสิริ)

เมื่อวันที่ ๘ สิงหาคม ๒๕๑๔ สมเด็จพระอริยวงศาคตญาณ สมเด็จพระสังฆราชได้เสด็จฯ มาที่วัดปากน้ำ เพื่อถวายสักการะแด่พระมงคลเทพมุนี (หลวงพ่อดาวพินิจ) และในโอกาสเดียวกัน พระภิกษุสามเณร อุบาสกอุบาสิกา วัดปากน้ำได้รับเสด็จ และเข้าเฝ้าถวายสักการะ หลังจากองค์สมเด็จพระสังฆราชได้ถวายสักการะแด่หลวงพ่อดาวพินิจแล้ว ได้ประทานพระโอวาทว่า

ที่มาวันนี้ ก็เพื่อจะมาถวายสักการะหลวงพ่อดาวพินิจ ด้วยความหวังตั้งใจของหลวงพ่อดาวพินิจได้เคยพูดไว้ว่าอย่างไร และความตั้งใจของหลวงพ่อดาวพินิจนั้นก็ปรากฏตามที่หลวงพ่อดาวพินิจได้พยากรณ์ไว้ ซึ่งขณะนี้ก็ได้เป็นพระผู้ใหญ่สูงสุดในคณะสงฆ์ สมความปรารถนาของหลวงพ่อดาวพินิจแล้ว จึงได้นำสักการะมาถวายท่านเป็นกรณีพิเศษแปลกกว่าปีก่อนๆ นั้น

ท่านที่อยู่ในที่นี้ ตลอดถึงข้าพเจ้าด้วย ก็อยู่ในบารมีของหลวงพ่อดาวพินิจนั้น แม้ท่านมรณภาพไปแล้ว เราก็หวังเข้าใจเป็นอย่างยิ่งว่า ท่านจะต้องมีทิพยเนตรมองดูความเคลื่อนไหวของศิษยานุศิษย์ญาติมิตรของท่านอยู่เสมอ เพราะการคุ้มครองของหลวงพ่อดาวพินิจนี้แหละจึงเป็นเหตุให้วัดปากน้ำนี้มีความเจริญรุ่งเรืองขึ้นโดยลำดับๆ พระภิกษุสามเณรอยู่เป็นสุข อาหารการบริโภคนั้นไม่ขาดสาย เมื่อท่านมีเมตตาปรานีแก่เราอย่างนี้แล้ว จะเป็นการสมควรหรือที่เราจะไม่ปฏิบัติตามโอวาทของท่าน เราท่านทั้งหลายพยายามปฏิบัติตามโอวาทของท่าน ศึกษาความเป็นสมณะ เคารพในความเป็นสมณะและเคารพในพระธรรมวินัย ปฏิบัติตนให้มีความสามัคคีในหมู่คณะ อย่าแตกร้าง อย่ายุให้ร้ายทำให้ร้าย พยายามช่วยกันสามัคคีเพื่อความรุ่งเรืองของวัดปากน้ำเพื่อความรุ่งเรืองของพระธรรมวินัย

วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ

เมื่อเราทั้งหลายรักษาความสามัคคีไว้ได้ ความเจริญก็จะมีตลอดไป ดังพุทธภาษิตว่า

สพฺเพสํ สงฺฆภูตานํ สามคฺคี วุฑฺฒิสาธิกา

ความพร้อมเพรียงของหมู่ยังประโยชน์ให้สำเร็จ

ฉะนั้น ขอให้เราทั้งหลายจงทราบไว้ด้วยเถิด คัทรุภายนอกที่จะมาทำลายวัดปากน้ำนั้นทำไม่ได้ เว้นไว้แต่พวกเราจะเป็นศัตรูกันเองคือศัตรูภายใน นั่นมันสุดวิสัย จะอยู่หรือจะไปก็อยู่ที่พวกเรานี้แหละ แม้ข้าพเจ้าก็ใคร่จะขอร้องว่า ทุกสิ่งทุกอย่างขอให้เป็นไปเพื่อความสามัคคีปรองดองกัน ออกล้นต่ออนิฏฐารมณ์ จึงขอฝากไว้ในโอกาสนี้ด้วย

ในที่สุดนี้ ขอให้ท่านทั้งหลายพร้อมด้วยญาติมิตรจงมีความเจริญในพระพุทธศาสนาเป็นนิตยกาลเทอญ

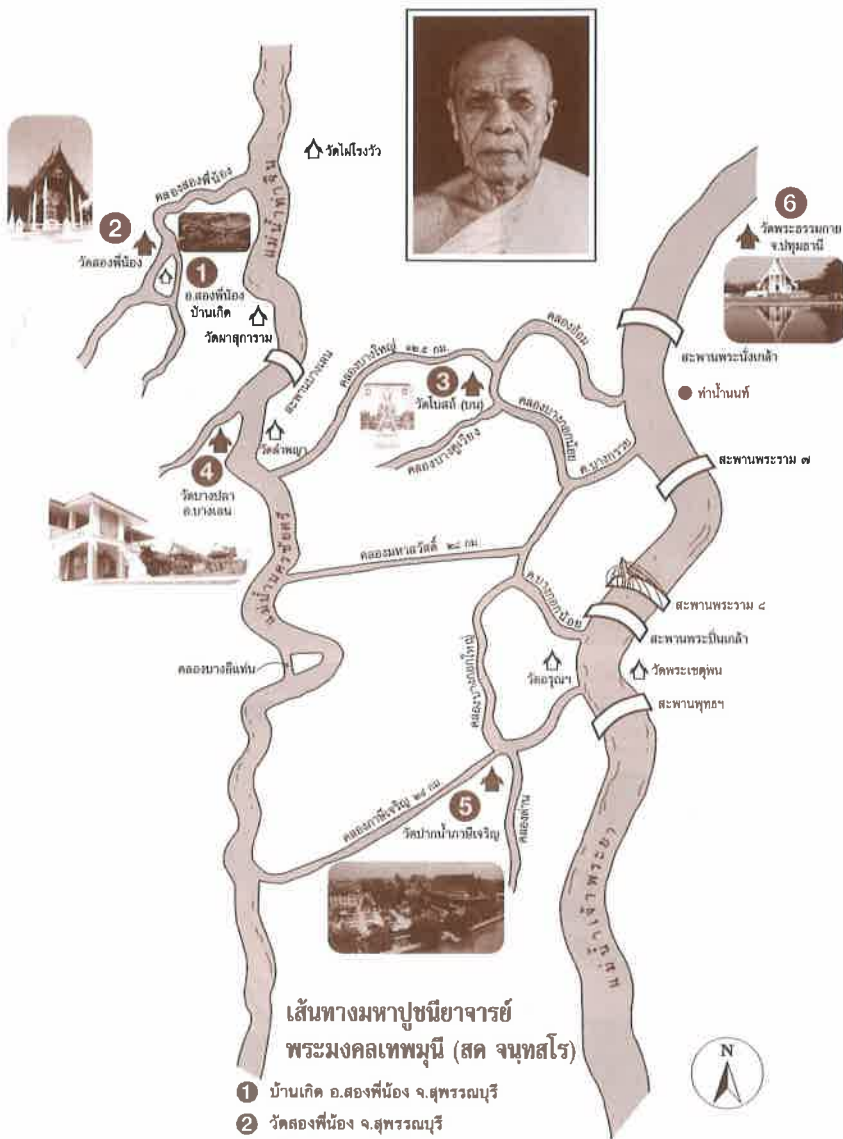
คติธรรมพระมงคลเทพมุนี

เกิดมาว่าจะมาหาแก้ว
พบแล้วไม่กำ จะเกิดมาทำไม
อ้ายที่อยาก มั่นก็หลอก
อ้ายที่หยอก มั่นก็หลง
ทำให้จิตมันเป็นห่วงเป็นใย
เลิกอยาก ลาหยอก รีบออกจากกาม
เดินตามขันธสามเรื่อยไป
เสร็จกิจลืมหก ไม่ตกกันดาร
เรียกว่า “นิพพาน” ก็ได้

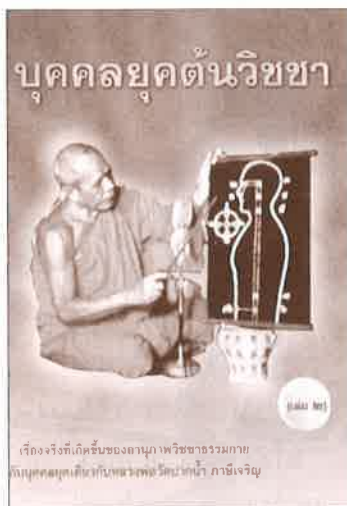
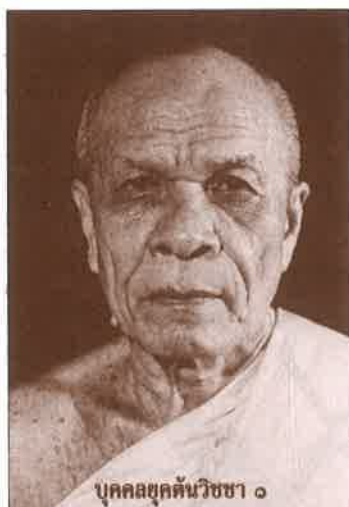
บทสวดสรรเสริญพระมงคลเทพมุนี (สด จนฺทสโร)

(สวดทำนองสรภัญญะ)

กัมกราบมนัสน้อม	วรจอมวิชชาจารย์
นบองค์พระทรงญาณ	ชินะบุตรชินาคม
เอกสงฆ์พระนาม “จัน-	ทสโร” วิสุทธิสม
ทวยเทพมนุษย์พรหม	อภิวันทนาการ
ท่านหวังวิมุตติพ้น	ชนะกลพญามาร
มุ่งสุดนฤพาน	อธิญาณพระนำชัย
พลีชีพถวายศาสนา	มุนินาถ ณ เพ็ญใส
หยุดนิ่งสนิทใน	ทฤทัย ณ กลางกาย
ดวงธรรมสว่างล้ำ	พหุธรรมกายพราย
เห็นสุดตลอดสาย	วรกายวิเศษศานต์
วิชาพระชาญเชี่ยวชาญ	মনะเดียวผจญมาร
ปราบสิ้นกิเลสราณ	อภิบาลมทาชน
รู้แจ้งกระจ่างจินต์	พระถวิลจะรวมพล
หยุดนิ่งลุ่มรรคผล	อนุสนธิ์พระต้นธรรม
ยอมตายมียอมแพ้	মনะแน้มมิแปรผัน
กรำศึกทุกคืนวัน	สละพลันอุทิศพลี
ใจท่านมิหวั่นไหว	จะขยายพระศาสน์ศรี
สร้างพระและคนดี	คุณะมีตลอดชนม์
ด้วยเดชะสรรเสริญ	สุเจริญพิพัฒน์ผล
ขอพร “พระมงคล-	เทพมุนี” พิษิตมาร
อวยชัยมลายไศก	นิรโรคทุกข์พาล
สบสุขเกษมศานต์	ธนจักรพรรดิมี
รู้แจ้งพระธรรมมา	ลูวิชชาพระชินสีห์
เปี่ยมบุญญบารมี	สุขะสันต์นิรันดร์กาล ฯ

สนใจจาริกแสวงบุญตามรอยเส้นทางมหาปูนียาจารย์ ผู้ค้นพบวิชชาธรรมกาย
ติดต่อ ๐๘-๑๔๐๒-๔๔๐๔ , ๐๘-๖๙๘๖-๙๒๓๐ (แผ่นดินศักดิ์สิทธิ์ยืนติดต่อนับทุกท่าน)

สนใจติดต่อสั่งจองหนังสือบุคคลยุคต้นวิชา ได้ที่

ชมรมส่งเสริมการศึกษาและเอกลักษณ์ไทย

๑๗/๗๔ หมู่ ๕ ถ.สวนผัก แขวงฉิมพลี เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ ๑๐๑๗๐

โทร.๐๘-๙๔๙๑-๘๖๙๓, ๐๘-๑๘๗๐-๑๗๕๙

"กุศลธรรมใดๆ อันเกิดจากหนังสือเล่มนี้

ขออนอบน้อมกุศลธรรมทั้งปวงนั้น

บูชาธรรมแด่

พระเดชพระคุณพระมงคลเทพมุนี (สด จนฺทสโร)

หลวงพ่อดาวดึงส์ ภาชีเจริญ

ผู้ค้นพบวิชชาธรรมกาย

มหาปูชนียาจารย์อันเป็นที่เคารพ

ศรัทธาเลื่อมใสของปวงศิษย์เหนือเศียรเกล้า"

ISBN 974-90495-4-3

9 789749 049549

180.-